10 Colecţia "MĂRGĂRITARE ALE ORTODOXIEI"

Părintele Arsenie Vliangoftis
Doctor în Teologie şi Licenţiat în Filosofie

EREZIILE CONTEMPORANE

- o adevărată ameninţare -

Editura EVANGHELISMOS
Bucuresti 2006

Atunci când omul contemporan nu află plinătatea vieţii şi a adevărului în Hristos, aşa cum evangheliceşte o păstrează şi o transmite Biserica noastră Ortodoxă, este firesc să încerce a-şi potoli setea lui de mântuire adăpându-se din alte izvoare, din apele tulburi ale ereziilor şi grupărilor sectare.

(Arhim. Gheorghe Kapsanis)

Scopul Noii Ere (New Age) acum nu este să golească bisericile, ci, dacă este cu putinţă, să le umple cu oameni care să aibă cugetarea pervertită, adică cu cei care vor fi de acord că toate religiile şi Creştinismul împreună cu ele, sunt acelaşi lucru, sunt căi care duc la acelaşi scop.

(Părintele Arsenie Vliangoftis)

EREZIILE CONTEMPORANE

– o adevărată ameninţare –

Traducere din limba greacă după originalul:
«Οἱ σύγχρονες αιρέσεις – μία πραγματική απειλή»
του Μοναχού Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, Tesalonic, 2004.

Pentru ediția de față ***Editura «Evanghelismos»***, care mulțumește Părintelui Arsenie Vliangoftis de la Mănăstirea "Sfântul Arsenie" – Halkidiki (Grecia) pentru generozitatea cu care i-a fost acordat dreptul traducerii și editării în limba română a prezentei cărți.

Părintele Arsenie Vliangoftis
Doctor în Teologie și Licențiat în Filosofie

EREZIILE CONTEMPORANE
– o adevărată amenințare –

Traducere din limba greacă
de Ieroschim. Ștefan Nuțescu
SCHITUL LACU – SFÂNTUL MUNTE ATHOS

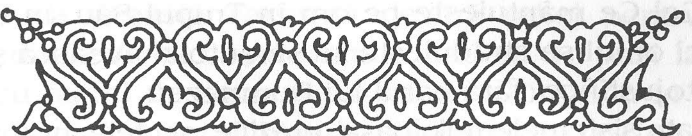
Editura «EVANGHELISMOS»
București, 2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARSENIE VLIANGOFTIS, monah
Ereziile contemporane / monahul Arsenie Vliangoftis ;
trad.: ieroschimonah Ștefan Nuțescu. - București : Evanghelismos, 2006
ISBN (10) 973-7812-27-1 ; ISBN (13) 978-973-7812-27-8

I. Nuțescu, Ștefan (trad.)

273
28

Întru amintirea sfântă a fericitului Părinte
Antonie Alevizopulos;
marelui prinos, o mică recunoștință.

PROLOG

Cu multă plăcere am primit să alcătuiesc prologul cărţii Prea Cuviosului Părinte Arsenie Vliangoftis, deoarece urmăresc de mai mulţi ani de zile această plăcută lui Dumnezeu luptă a lui împotriva ereziilor, care în ultima vreme s-au dezlănţuit împotriva poporului nostru ortodox neinformat.

Prezenta carte constituie o colecţie de referate şi omilii ale Părintelui Arsenie pe teme arzătoare legate de erezii şi de abateri de la Credinţa noastră Ortodoxă. Textele sunt scrise cu durere, responsabilitate şi exactitate ştiinţifică.

Atunci când omul contemporan nu află plinătatea vieţii şi a adevărului în Hristos, aşa cum evangheliceşte o păstrează şi o transmite Biserica noastră Ortodoxă, este firesc să încerce a-şi potoli setea lui de mântuire adăpându-se din alte izvoare, din apele tulburi ale ereziilor şi grupărilor sectare.

Este un fapt dovedit că nimeni nu poate afla adevărul în Hristosul Ortodoxiei fără smerenie şi pocăinţă. Dimpotrivă, „adevărurile" din afara Ortodoxiei sunt primite fără pocăinţă şi smerenie. Acestea sunt sisteme în care omul se instituie pe sine ca lege la nivel religios şi filosofic. În aceste sisteme nu Hristos

este Cel Ce mântuiește pe om în Trupul Său, în Biserică, ci omul se străduiește să se autoizbăvească și să se autojustifice, fără harul lui Dumnezeu.

Toate sistemele religioase, ereziile, sectele, grupările gnostice și toate celelalte grupări aflate în afara Bisericii Ortodoxe sunt în esență antropocentrice. Ele nu-l scot pe om din el însuși, din suficiența-i de sine și din egocentrismul său, ci repetă păcatul lui Adam, deoarece îi făgăduiesc omului că va deveni dumnezeu prin propriile sale puteri, fără ajutorul harului lui Dumnezeu.

Dimpotrivă, numai Ortodoxia este teantropocentrică. În ea centrul nu este omul, despărțit de Dumnezeu, ci Dumnezeu-Omul Hristos. Numai în unirea lui cu Hristos omul își află mântuirea, adevărul, pacea, viața veșnică.

Părintele Arsenie arată foarte limpede primejdiile care amenință persoanele umane, dar și identitatea noastră religioasă și națională, venite din partea cultelor și organizațiilor distrugătoare de tipul Scientologiei, din partea Globalizării, a Noii Ordini a Lucrurilor, a sincretismului religios. De asemenea, foarte bine accentuează diferența dintre meditația antropocentrică de tip yoga și rugăciunea teantropocentrică a minții sau a inimii, specifică Ortodoxiei.

Cercetând cartea Părintelui Arsenie, cititorul va putea distinge ceea ce este ortodox de ceea ce nu este ortodox, înțelegând pentru ce este sau nu este așa.

Se cuvine să-i mulțumim și să-l felicităm pe Părintele Arsenie pentru felul în care, cu ajutorul darului primit de la Dumnezeu, reușește să îmbine nevoința lui monahală cu mărturisirea credinței.

Fie ca această carte să devină prilej pentru ca mulți dintre frații noștri neinformați să fie puși la curent cu astfel de subiecte și să se întărească în adevărul Sfintei noastre Biserici Ortodoxe și astfel, prin credința cea dreaptă și viața în Hristos, să-și dobândească mântuirea.

Să nu uităm că *trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se invedereze între voi cei încercați*[1] și că biruința finală aparține Mielului Junghiat și Bisericii Sale: *Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și vor birui și cei împreună cu El – chemați și aleși și credincioși*[2].

Egumenul Sfintei Mănăstiri Grigoriu
Sfântul Munte Athos
Arhim. Gheorghe Kapsanis

24 august 2003
Pomenirea Sfântului Sfințitului
Mucenic Cosma Etolianul

[1] *I Corinteni* 11, 19.
[2] *Apocalipsa* 17, 14.

ÎN LOC DE PREFAŢĂ

Constituie un fapt obişnuit publicarea într-un volum a unor articole, omilii şi conferinţe de către autorul lor, după un interval de timp mai lung sau mai scurt de la prima lor prezentare. Această practică înlesneşte aflarea articolelor disparate sau a omiliilor nepublicate.

Aceasta am hotărât să facem şi noi, deoarece mulţi ne-au cerut copii ale articolelor sau ale referatelor care îi interesau.

Credem că articolele publicate în această carte îşi păstrează şi astăzi valoarea şi importanţa lor, deoarece feluritele probleme pe care ereziile şi sectele contemporane le creează, nu numai că nu s-au micşorat, ci chiar s-au înmulţit. Şi aceasta pentru că în ultimii ani nu s-a făcut, din păcate, nici un efort temeinic şi coordonat pentru înfruntarea lor. Propaganda sectelor a reuşit atât de bine, încât statul consideră această problemă ca fiind exclusiv religioasă, în contradicţie cu ceea ce se întâmplă, cel puţin în planul declaraţiilor formale, în restul Europei.

Totodată, oamenii Bisericii care încearcă să se ocupe în mod serios de această problemă sunt calomniaţi de secte şi de „cugetarea progresistă"

întovărăşită cu ele şi sunt acuzaţi de fanatism, lipsă de toleranţă, *Sfânta Inchiziţie, vânătoare de vrăjitoare* şi aşa mai departe. Trebuie să se consemneze că peste tot în lume oamenii cu adevărat progresişti, intelectualii, ziariştii şi reporterii sunt de regulă de partea victimelor şi nu de partea torţionarilor (sectelor). Şi aceasta pentru că sectele atacă şi suprimă însăşi libertatea omului.

Deoarece unele teme esenţiale se repetă în mai multe referate, a fost dificil să se evite anumite repetiţii, căci extragerea unor părţi din întreg ar fi afectat cursul firesc al cugetărilor şi argumentaţiilor. Pentru aceasta cerem îngăduinţa din partea cititorilor.

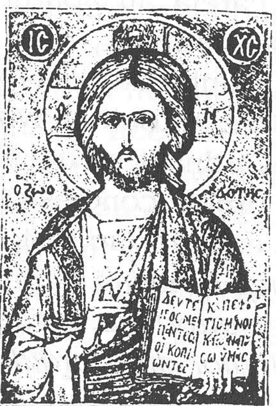
Simt nevoia să mulţumesc din toată inima stareţului meu, arhimandritul Teoclit, egumenul Sfintei Mănăstiri a Cuviosului Arsenie Capadocianul, deoarece cu îndemnul, binecuvântarea şi ajutorul său precum şi al obştei a început şi continuă această mică slujire a mea, în cadrul căreia au apărut textele care sunt publicate în această carte.

De asemenea, sunt dator să-mi exprim recunoştinţa faţă de Părintele Antonie Alevizopulos, lângă care Dumnezeu m-a învrednicit să ucenicesc, pentru toate câte mi-a dăruit. Primele congrese panortodoxe având ca temă pericolul ereziilor au fost iniţiate de Părintele Antonie, iar *Uniunea Panelină a Părinţilor pentru Ocrotirea Civilizaţiei grec-ortodoxe, a Familiei şi a Persoanei* sau *Iniţiativa Părinţilor din Nordul Greciei* şi *Asociaţia Ortodoxă a Părinţilor* au fost create la iniţiativa sau la îndemnul său.

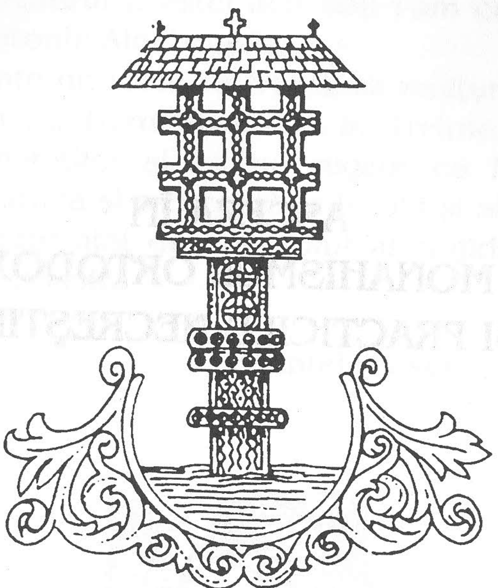
Ar fi lipsit de cuviinţă dacă nu mi-aş exprima recunoştinţa faţă de Înalt Prea Sfinţitul Sinesie (†2000), mitropolitul Kasandrei, care începând cu anul 1990 m-a numit responsabil al Sfintei Mitropolii a Kasandrei cu problemele legate de erezii şi reprezentant al mitropolitului la Congresele Panortodoxe cu acest specific. În cadrul acestei activităţi l-am cunoscut pe Părintele Antonie Alevizopulos.

Mai înainte de toate va trebui să mulţumim şi să-L slavoslovim pe Dumnezeu Cel. în Treime, Dătătorul tuturor bunătăţilor şi să ne rugăm ca Mântuitorul Hristos să atragă şi să scoată la iveală şi alţi lucrători în acest sector atât de important al slujirii pastorale din Biserica noastră.

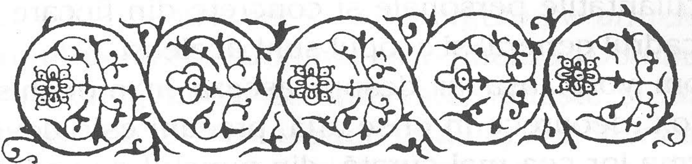
Părintele Arsenie Vliangoftis

ASCEZA ÎN MONAHISMUL ORTODOX ŞI PRACTICILE NECREŞTINE

Referat prezentat la Al VII-lea Congres Panortodox al Delegaților Bisericilor Ortodoxe și Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii și secte, întrunit la Theba, 20-26 septembrie 1995.

Subiectul pe care am cinstea să vi-l prezint, cuvioşi părinţi şi iubiţi fraţi, este: *Definirea ascezei în monahismul ortodox ca răspuns la provocarea practicilor necreştine.*

Este de prisos să vă spun că nu e cazul a întreprinde aici analizele amănunţite pe care ar trebui să le facem ca să epuizăm profunzimea şi întinderea subiectului. Pentru a face aceasta poate că ar fi nevoie de o carte întreagă.

De asemenea, va trebui dintru început să subliniem – deoarece vom vorbi despre asceza în monahismul ortodox –, în scopul evitării greşitelor interpretări, că spiritualitatea ortodoxă este unitară. Şi aceasta, deoarece Evanghelia este aceeaşi. Asceza, potrivit învăţăturii Sfinţilor Părinţi, nu este rânduită numai pentru monahi, ci pentru toţi creştinii. Evanghelia şi asceza sunt unite inseparabil.

Asceza este modul, calea, mijlocul prin care ajungem la scop, care este curăţirea inimii de patimi, iluminarea minţii, unirea cu Dumnezeu, îndumnezeirea. Iar scopul acesta este acelaşi pentru toţi creştinii fără excepţie, clerici şi mireni, monahi şi căsătoriţi. Desigur, condiţiile în care este chemat să se nevoiască cineva ca să atingă acest scop comun diferă, potrivit cu

particularitățile personale și concrete din fiecare caz, însă cadrul general și scopul sunt aceleași.

Vom vorbi așadar despre asceza în monahismul ortodox, deoarece în el se află, precum este dovedit, în forma lor cea mai curată, din punctul de vedere al rânduielii, cât și din cel al practicii, toate elementele care constituie ceea ce numim Spiritualitate ortodoxă. Să ne aducem aminte de Sfântul Ioan Scărarul care scrie că: *Lumina monahilor sunt îngerii, iar lumina tuturor oamenilor este petrecerea monahicească*[1] și de Sfântul Isaac Sirul care caracterizează petrecerea monahicească ca fiind *fala Bisericii lui Hristos*[2].

După aceste precizări introductive, trecem la prima parte a subiectului nostru, la definirea ascezei.

De când există asceza

Asceza o întâlnim încă din Vechiul Testament, iar asta este foarte firesc, căci, potrivit spuselor profesorului de Dogmatică, părintele Ioan Romanidis, singurul fapt ce deosebește Vechiul Testament de Noul Testament este acela că Îngerul de Mare Sfat, Domnul Slavei, în Noul Testament, se arată „în trup".

Iar acum să trecem la Noul Testament. După cum în urcușul duhovnicesc, în general, tot astfel și în ceea ce privește asceza, în particular, Domnul S-a

[1] Sfântul Ioan Scărarul, *Scara, Cuv. 26, Despre deosebirea gândurilor, a patimilor și a virtuților...*, partea 1, paragraf 23. În românește, *Filocalia*, vol. 9, București, 1980, p. 325.
[2] Sfântul Isaac Sirul, *Cuv. 10, Despre cel întru care se păstrează frumusețea vieții monahale*, Edit. Ierom. Ioachim Spețieris, p. 43.

făcut pildă pentru noi *ca să mergem pe urmele Lui*[3]. Domnul postește, Domnul priveghează, Domnul rabdă, îndelung-rabdă, se smerește, iubește și iartă pe vrăjmași. Se face ascultător Tatălui *până la moarte, și încă moarte pe Cruce*[4], tăindu-Și voia Sa omenească și ascultând de voia lui Dumnezeu-Tatăl. De altfel, definiția Sfântului Ioan Sinaitul, scriitorul Scării, că: *Monah înseamnă silirea neîncetată a firii*[5] se bazează pe cuvântul Domnului: *Împărăția cerurilor se ia prin stăruință și cei silitori o răpesc pe ea*[6].

Din care pricină a apărut asceza

Cuvântul Sfântului Apostol Pavel *căci nu săvârșesc ceea ce voiesc, ci fac ceea ce urăsc*[7] ne dă prilejul să facem o digresiune spre a ne referi la antropologia ortodoxă, astfel încât să fie lesne de înțeles pentru ce creștinul alege calea ascendentă a ascezei și lasă la o parte calea cea largă sau coborâtoare a confortului celui lumesc și a cugetării trupești.

Așadar, potrivit cu învățătura ortodoxă, omul este alcătuit din partea materială, care se strică și moare, și din cea duhovnicească, care este nemuritoare; desigur, nu în accepțiunea platonică a nemuririi ca stare fără de început și sfârșit, ci în înțeles biblico-patristic al nemuririi sufletului, care precizează că sufletul este ceva creat, are început, dar nu va avea sfârșit.

[3] *I Petru* 2, 21.
[4] *Filip.* 2, 8.
[5] Sfântul Ioan Scărarul, *Cuv. 1*, pf. 10.
[6] *Matei* 11, 12-13.
[7] *Romani* 7, 15.

Centrul vieții duhovnicești a omului este ceea ce Sfinții Părinți numesc *inimă*. Starea de sănătate duhovnicească, cea pe care Sfinții Părinți o numesc *după fire*, este: pe de o parte inima să fie sălaș al harului Sfântului Duh, de vreme ce suntem botezați, iar, pe de altă parte, mintea (n.tr. în greacă νους), adică partea rațională a sufletului – telescopul cu care Îl putem cunoaște pe Dumnezeu – să fie îndreptată spre Acela prin lucrarea rugăciunii, care este convorbirea omului cu Dumnezeu. Iar rațiunea (n.tr. în greacă λογική) săvârșește lucrarea proprie ei. De pildă, știința este lucrarea rațiunii sau, cu alte cuvinte, a cugetării, și nu a minții așa cum am definit-o.

Astfel stau lucrurile atunci când suntem în cele *după fire*, adică în starea potrivită cu firea duhovnicească a omului. Dumnezeu l-a creat pe om în această stare, cu menirea de a merge de la cele după fire la cele *mai presus de fire*, adică să primească de la Dumnezeu în dar însușiri pe care din fire le are numai El, Care din dragoste le dăruiește omului, atunci când acesta se face vrednic de ele.

Dar, în loc să ne aflăm în aceste stări binecuvântate, după fire și mai presus de fire (adică a sfințeniei), de obicei noi ne aflăm, din nefericire, în starea împotriva firii, adică în starea păcatului, în starea potrivnică scopului pentru care am fost creați. Iar aceasta se întâmplă deoarece omul, deși s-a slobozit de păcatul strămoșesc prin Sfântul Botez, se întoarce de obicei spre rău, folosind greșit libertatea sa.

Și astfel, omul se îndepărtează încet-încet de harul lui Dumnezeu, începe să lucreze păcatul, dă drepturi

diavolului, i se înrădăcinează înlăuntrul său patimile, iar inima, din locaș al harului dumnezeiesc, se face locaș al patimilor, adică se află sub înrâurirea diavolilor.

Pe de altă parte, mintea, în această stare de îmbolnăvire duhovnicească, se împrăștie în cele dinafară, în lucruri, în timp ce rațiunea, cugetarea, se hipertrofiază în dauna minții.

Scopul Bisericii, care este un spital duhovnicesc, este acela de a-l vindeca pe omul bolnav duhovnicește, iar această educație terapeutică (tratament) se numește *asceză*.

Sufletul omului se îndulcește de dragostea lui Dumnezeu (așa cum spunea fericitul Stareț Paisie Aghioritul, la început Hristos ne dă o caramelă ca să ne îndulcească, iar la sfârșit ne pregătește o întreagă cofetărie) și intră pe acest drum al curățirii de patimi, lucru pe care orice om cu cugetare lumească, care nu a gustat din harul lui Dumnezeu, îl consideră minor sau primejdios și, oricum, greu de înfăptuit.

Jugul lui Hristos însă, aparent greu, devine ușor atunci când îl încredințăm Domnului și nu puterilor proprii, inexistente de altfel.

Consecințe

Rodul acestei educații terapeutice, adică al ascezei, este curățirea inimii și împlinirea fericirii Domnului: *Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu*[8]. Locul pati-

[8] *Matei* 5, 8.

milor din inimă este luat de virtuți, dintre care cele mai mari sunt smerenia și dragostea.

Foarte frumos descrie această rodire troparul pe care îl cântăm la cuvioși: *...cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea cereștile daruri luând....* Aici se descriu și mijloacele ascetice (postul, privegherea, rugăciunea), dar și consecințele tămăduitoare (cereștile daruri). Sau, așa cum le descrie Sfântul Apostol Pavel: *Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungarăbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea...*[9].

Asceza ortodoxă nu este o tehnică

În Tradiția ortodoxă asceza este o metodă terapeutică, iar nu o tehnică. Ea nu este un ansamblu de practici (și am ajuns aici la a doua parte a subiectului, adică la practicile necreștine), ci, dimpotrivă, ea este un răspuns mărinimos la dragostea lui Dumnezeu. Adică, să facem omenește tot ceea ce trebuie pentru a ne curăți omul lăuntric, astfel încât să se poată sălășlui în noi harul lui Dumnezeu. De altfel, Dumnezeu face primul pas ca să-l întâlnească pe om și nu omul ca să-L afle pe Dumnezeu.

Am ajuns acum la un punct critic. Între asceza ortodoxă și asceza din spațiul neortodox există unele asemănări care, într-adevăr, pot face oarece impresie

[9] *Gal.* 5, 22-23.

celui care rămâne la asemănarea aparentă a copacilor, dată de frunzele lor, și nu vede diferențele ce privesc trunchiul, rădăcinile și mai ales roadele[10].

Asceza, așa cum am spus, nu este o tehnică, nu este ceva cu care putem constrânge libertatea lui Dumnezeu. Asceza, în Tradiția ortodoxă, nu este un scop în sine, ci este un mijloc. Scopul ascezei noastre este să ne omorâm patimile, iar nu să ne vătămăm trupul. *Noi nu am fost învățați să fim ucigași de trupuri, ci ucigași de patimi, spune avva Pimen în Pateric*[11].

Asceza este un mijloc. Scopul este vindecarea inimii, adică schimbarea dragostei egoiste în dragoste care *nu caută ale sale*[12]. De aceea, caracteristică pentru asceza ortodoxă și pentru etosul pe care ea îl formează este deșertarea, este modul extatic (de la ἐξίσταμαι = a ieși înspre cele dinafară) al vieții. Din dragoste ieșim din noi înșine ca să întâlnim, în libertate, pe Dumnezeul cel personal și pe persoanele semenilor noștri.

Astfel, viața omului află sensul ei adevărat, tocmai pentru că acest sens corespunde cu adevărata fire a omului.

[10] În continuarea expunerii se face o comparație între rugăciunea ortodoxă pe de o parte și yoga și meditație pe de alta, pentru a se dovedi incompatibilitatea lor. Această parte a expunerii este o dezvoltare a unei alte expuneri a noastre cu titlul: *Yoga și meditația sunt elemente incompatibile cu asceza creștin-ortodoxă și mai ales cu rugăciunea.*
[11] *Pateric,* Avva Pimen, pf. 183.
[12] *I Corinteni* 13, 5.

Reuşita prefacerii dragostei egoiste într-una dezinteresată nu depinde numai de puterile noastre. Asceza ortodoxă nu este o tehnică de autocunoaştere, de autoevoluţie şi automântuire. Ea este împreună-lucrarea, în libertate şi ascultare, cu harul dumnezeiesc necreat.

În Ortodoxie nu avem un proces de ascensiune a omului prin mijlocirea unor tehnici, ci o pogorâre a lui Dumnezeu cel iubitor către om. Creştinul ortodox nu împărtăşeşte optimismul ereziilor care susţin că prin tehnicile lor izbutesc o ascensiune progresivă, deoarece omul din fire este schimbător. Aşa cum susţine părintele Antonie Alevizopulos: *Adevăraţii creştini nu caută spre propriul sine ca să primească ajutor, ci se străduiesc a se cunoaşte pe sine ca să se pocăiască şi, astfel, să poată să-l ceară lui Dumnezeu să vină în viaţa lor şi să le dăruiască «mare milă»*[13].

Nădejdea creştinului este în Hristos, Care îl va slobozi din stricăciune şi din moarte. *Această nădejde a creştinului este respinsă de sectele la care ne-am referit. Pentru ei, omul «autocunoaşterii», care îşi dă seama de «puterile conştiinţei» lui şi foloseşte «cheia gândirii pozitive», nu poate avea «necazuri», nici nu crede că zidirea este supusă lucrării stricăciunii. Dimpotrivă, el crede că toate sunt bune aşa cum sunt şi că omul nu trebuie să nădăjduiască în ceva ce va să vină, ci el se autorealizează aici pe pământ*[14].

---

[13] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute – Culte distrugătoare în lumina Ortodoxiei*, Atena, 1995, p. 276.
[14] *Ibidem*, p. 277.

Deoarece asceza nu este un scop în sine, aşa cum am subliniat mai sus, de aceea şi creştinul ortodox nu urmăreşte să vadă lumini şi vedenii, să aibă „experienţe" sau să facă minuni. Acolo unde apare o vedenie sau o „minune" care aţâţă pofta desfrânată va trebui să ştim că acestea sunt abateri de la cugetarea şi morala ortodoxă. Creştinul ortodox se leapădă de „experienţele" pe care diavolul este gata să i le ofere *aici şi acum*, chiar şi fără să-i fie cerute; cu atât mai mult atunci când îi sunt cerute.

Între un adevărat prooroc, adică un sfânt ortodox şi un ocultist, fachir, „făcător de minuni", medium există o mare prăpastie.

Diferenţa specifică între asceza ortodoxă şi cea demonică se poate vedea în povestirea din Pateric referitoare la avva Macarie Egipteanul: *Trecând odată de la luncă la chilia sa, avva Macarie ducea smicele de finic şi iată l-a întâmpinat diavolul pe cale cu secera şi vrând să-l lovească nu a putut. Şi i-a zis: Multă silă am de la tine, Macarie, căci nu pot nimic asupra ta. Iată, orice faci tu, fac şi eu. Tu posteşti, dar eu nicidecum nu mănânc. Priveghezi, dar eu nicidecum nu dorm. Numai una este cu care mă biruieşti. I-a zis lui avva Macarie: Care este? Iar el a zis: Smerenia ta şi pentru aceasta nu pot nimic asupra ta*[15].

Vom începe acum să dezvoltăm oarecum mai sistematic partea a doua a subiectului, cu toate că până acum ne-am referit mereu la ea. Aşadar, să revenim la ceea ce am numit ameninţarea practicilor necreştine.

---

[15] *Pateric*, Avva Macarie, cap. 11.

Sub termenul de *practici necreştine* se pot ascunde mişcări şi practici cum ar fi: yoga-meditaţie, gândire pozitivă, ocultism, hipnotism, spiritism, magie (albă şi neagră, care în esenţă sunt acelaşi lucru), şamanism, sufism, practicile cultelor animiste, ale ereziilor totalitariste nou-apărute (de exemplu: abuzul de substanţă al Scientologiei) şi ale cultelor distrugătoare (spălarea creierului, bombardarea conştiinţei oamenilor cu noţiunea pervertită a dragostei, dezmăţul), tehnicile *Noii Epoci* (New Age), medicina alternativă care se bazează pe credinţa ocultă în existenţa energiei cosmice şi a centrilor energetici din om. Şi am fi putut ajunge până la practicile neosatanismului sau la acţiunile sistematice lipsite de orice fel de scrupule ale ereziilor totalitariste (şantaje, terorism psihologic, teroarea acuzaţiilor, violenţă fizică).

Ca să analizeze cineva fiecare din temele la care ne-am referit, ar fi nevoie de câte o expunere separată.

Lucrul cel mai însemnat este să vedem care sunt elementele comune ale acestor practici sau tehnici, şi apoi în ce constă ameninţarea lor.

Toate aceste sisteme, mişcări, practici sunt încercări de autoevoluţie şi automântuire, care au ca dreptar aşa numita *evanghelie a Vărsătorului*, ce se identifică cu *evanghelia luciferică*.

Ele întruchipează vechea minciună sub o nouă înfăţişare. Se concentrează în cele pe care le-a spus vechiul şi vicleanul şarpe celor întâi zidiţi. Adică: *Dumnezeu v-a spus minciuni. Puteţi voi singuri, numai cu puterile voastre, fără ajutorul Lui, să deveniţi dumnezei. Omul însuşi este dumnezeu, numai că nu cunoaşte asta. Dar o va cunoaşte prin tehnicile autocunoaşterii şi autodepăşirii.*

Evanghelia Vărsătorului este calea autonomiei omului şi a răzvrătirii lui împotriva voii lui Dumnezeu. Lui *facă-se voia Ta* din Rugăciunea Domnească i se opune dogma satanică: *Fă ce vrei! Aceasta este toată legea.* (Aleister Crowley).

Prin tehnicile oculte omul intră pe un drum primejdios. Primeşte o iniţiere prin care se leapădă de Hristos şi se uneşte cu satana, lucru care înseamnă lepădarea credinţei ortodoxe şi îndepărtarea de sub acoperământul harului dumnezeiesc.

În ceea ce priveşte tema ***explicării fenomenelor oculte,*** întâlnim cazurile înşelării şi ale falselor păreri aşa-zis avizate, ale propagandei convingerilor religioase sau ale născocirilor tâlcuitorului; întâlnim cazurile fenomenelor paranormale, ale subconştientului colectiv, ale vederii şi auzirii *mai presus de fire,* dar există şi situaţiile în care cu siguranţă *şi-a băgat coada* cel viclean, cu falsele minuni pe care le arată în închipuirea celor care i-au dat drepturi în inimile lor prin păcat şi prin «joaca» cu duhurile viclene[16].

Totuşi, aceste false minuni sunt „adevărate" pentru cei care le văd, tot aşa după cum şi halucinaţiile sunt „adevărate". Dar aceste minuni false nu mai pot avea loc atunci când persoanele care s-au încurcat cu ele se pocăiesc şi se întorc la Hristos şi la Biserica

[16] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Guruismul, Ocultismul, Noua Eră*, Preveza, 1990, p. 234.

Lui, îngăduind astfel harului să lucreze în sufletele lor.

În strădania noastră de a aprofunda și a interpreta tema tratată ne este de ajutor să vedem ce anume cred grupările enumerate mai sus, aproape în totalitatea lor – desigur, cu diferențieri, însă neesențiale – despre Dumnezeu, despre om și despre lume.

Potrivit concepției acestor grupări, care aparțin mozaicului așa numitei *Noii Ere a Vărsătorului,* Dumnezeu este o putere impersonală oarbă, o energie cosmică, o supraconștiință impersonală și nu o comuniune de Persoane, așa cum este pentru noi, ortodocșii.

Idolul lumesc al *Noii Ere* este panteist. *Toate sunt una,* propovăduiesc discipolii Noii Ere.

Părintele Antonie Alevizopulos spune că *potrivit cu părerile acestor grupări, omul și întreaga lume, ca părticică a esenței lui Dumnezeu, nu are ipostas. Toate se află într-o evoluție ciclică omogenă, trecând prin starea de mineral, de plantă, de animal, de om, și îndreptându-se spre închiderea ciclului, prin absorbirea și dispariția omului și a lumii în Principiul primordial impersonal.*

În această evoluție toate sunt mai înainte rânduite de așa numitele legături karmice și de încărcăturile karmice ale animalelor anterioare. Nimeni nu este responsabil pentru nimic, și nimeni nu poate schimba ceva din soarta sa. Doar atitudinea sa este chemat să și-o schimbe față de ceea ce trebuie neapărat să i se întâmple; e chemat să joace rolul său fără atașament, fără să participe, așa cum își joacă rolul un artist pe scenă. Iar aceasta, nu pentru a schimba

ceva în mersul lucrurilor, ci pur și simplu pentru a-și plăti datoria karmică, așa încât să nu fie nevoit să se întoarcă în viață în aceleași condiții și cu aceleași probleme. Scopul său însă nu este acela de a se elibera de moarte, ci a se elibera de viață (!).

Astfel, răspunsurile panreligiei la problema existențială a omului nu satisfac setea sa pentru un sens mai adânc al vieții. Și aceasta, deoarece comuniunea cu Dumnezeu, ca sens adânc al vieții omului, nu este o consecință a naturii omului sau a unui proces de autoevoluție sau autorealizare, ci este un dar al lui Dumnezeu și rodul dragostei și libertății lui Dumnezeu[17].

Grupările spațiului ocult mai larg sau, cu alte cuvinte, grupările *Noii Ere,* cu *evanghelia Vărsătorului,* a autoevoluției și automântuirii pe care le promovează, în prima fază alterează cugetarea ortodoxă – dacă aceasta există – a discipolilor lor, iar în continuare contestă Evanghelia mântuirii în Hristos și îl conduc pe om în fundături înfricoșătoare. Ademenit, ca și protopărinții, de nădejdea falsă că va deveni de unul singur dumnezeu, omul este condus într-un mod tragic la constatarea „goliciunii" lui duhovnicești. Cu puterile noastre nu putem face nimic sau, mai degrabă, am putut crea impasurile de astăzi.

Răspunsurile la întrebările existențiale ale omului, la întrebarea despre sensul vieții, despre sensul durerii în viața noastră, la neliniștea sa pentru amenințătoarea catastrofă ecologică, cauzată de folosirea irațională și egoistă a resurselor de bogății naturale ale planetei, la întrebarea privind eventualitatea unui holocaust ato-

---

[17] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...,* p. 263.

mic, (răspunsurile) se află în modul în care Biserica lui Hristos Îl vede pe Dumnezeu, pe om și lumea.

Lepădarea ascetică de cele văzute și de cele trecătoare, pentru ca să ne desfătăm de cele *pururea stătătoare* ne eliberează de alipirea pătimașă de lucruri și de neliniște. La aceasta ajută și întreaga orientare eshatologică a omului în sânul Bisericii, care, fără să subaprecieze această viață, trăiește aici ca un trecător și ca un cetățean ceresc.

Străduința de a împlini virtutea cumpătării[18] ne ajută să evităm duhul consumatorismului și al stresului, precum și problemele psihologice care apar ca niște consecințe ale lor.

„Lozinca" ascetică a Sfântului Isaac Sirul: *Iubește osteneala mai mult decât odihna* este un răspuns la mentalitatea predominantă a oamenilor de astăzi care doresc să dobândească cel mai mare câștig, cea mai mare desfătare, cel mai mare confort cu cea mai mică străduință posibilă.

Concepția de viață și morala pervertită care rezultă din declarația lui Anton La Vey (fondatorul așa numitei *Biserica Satanei* din California, U.S.A.): *Nu aș putea omorî vreodată un păianjen, însă aș putea omorî un om*[19], conduce la o societate nu a fiarelor, ci a diavolilor. Această concepție este despărțită printr-o prăpastie de gândirea Sfinților Bisericii noastre, care și-ar fi dat trupul lor sănătos ca să ia trupul unui

[18] *I Tim.* 6, 8: *Având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndestulați.*
[19] Revista *Icoane*, ianuarie 1994.

lepros, *pentru că aceasta este dragostea desăvârșită*, așa cum spune Avva Agaton[20].

Înfruntarea problemei

Admiterea faptului că ereziile noi, totalitariste, cu practicile lor, sunt o provocare reprezintă primul pas înspre înfruntarea corectă a chestiunii. Această provocare se adresează atât Bisericii, cât și statului, precum și societății în general. Din păcate, tendința care domnește astăzi este aceea de a ignora problema, fie din lipsă de informare, fie din pricina unui simțământ de suficiență de sine sau din alte pricini, pe care nu este momentul să le analizăm. Nu putem însă stabili în anii '90 strategia și tactica pastorală în privința înfruntării ereziilor pornind de la o reprezentare a decorului mișcărilor eretice din anii '60 sau '70. Înfruntarea variatelor probleme – nu numai religioase – pe care le creează ereziile trebuie să fie pentru Biserică, dar și pentru stat, un subiect prioritar și nu o preocupare secundară.

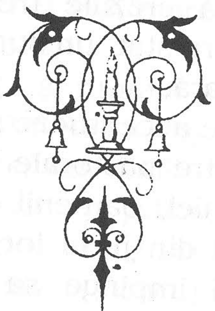
Aici trebuie să se accentueze și necesitatea înfruntării lipsurilor noastre pastorale. Faptul că de multe ori, în cadrul parohiei, oamenii cu neliniști duhovnicești nu văd la cei din jurul lor trăindu-se *viața cea nouă în Hristos* îi împinge să caute dragostea și sensul vieții în alte locuri.

Există mulți oameni care nu cunosc răspunsurile Ortodoxiei la problemele existențiale ale omului, însă au o intenție bună. Alții, negustând hrana duhovnicească sănătoasă a Bisericii, nu pot să o recunoască

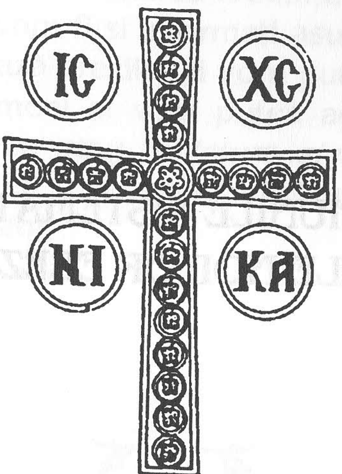
[20] *Pateric*, Avva Agaton, p. 26.

pe cea otrăvită a ereziilor şi să se păzească, astfel, de ea.

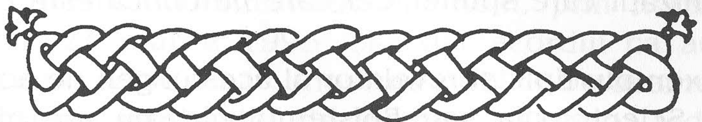
Dacă vom cunoaşte, dar mai ales dacă vom trăi Ortodoxia în sânul Bisericii, atunci viaţa noastră va fi o predică vie, un răspuns la provocarea ereziilor şi o soluţie pentru ieşirea din înfundăturile create de ele. Iar dacă, în paralel cu trăirea credinţei, a etosului nostru bisericesc, vom fi şi informaţi asupra problemelor pe care le creează ereziile, îi vom putea sensibiliza şi informa pe oameni şi vom putea aduce lumina lui Hristos la *cei ce stau în latura şi-n umbra morţii*. Aceşti oameni pot fi vecinii sau colegii noştri şi avem datoria să-i ajutăm.

ACŢIUNILE SISTEMATICE ALE NOILOR EREZII

Referat prezentat la Al VIII-a Congres Panortodox al Delegaților Bisericilor Ortodoxe și Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii și secte, întrunit în Pafos – Cipru, 15-21 octombrie 1996. Tema generală a congresului a fost: Culte distrugătoare în lumina Ortodoxiei și înfruntarea lor legală.

În zilele noastre ne confruntăm cu provocarea adusă de noile erezii, de cultele sau sectele distrugătoare (eng. distructive sects). Este vorba de organizații care de obicei se prezintă cu o **mască** filosofică, psihologică, sociologică, medicală, de protecție a mediului, ba chiar și cu mască ortodoxă, și care prind în cursele lor pe oamenii naivi, mai ales pe tineri, determinându-i, prin tehnici de influențare și constrângere a personalității, să depindă întru totul de conducător și organizație. De aceea ele sunt cunoscute pe plan internațional drept culte distrugătoare, organizații de suprimare a libertății și de intoxicare a sufletului.

Fenomenul a început să se manifeste în lumea occidentală și în țara noastră încă din anii '70. După aceea, a luat în zilele noastre avântul pe care toți îl cunoaștem și îl trăim.

Problema nu este numai religioasă, precum, din păcate, cred mulți, ci are o multitudine de aspecte și dimensiuni, chiar de ordin economic, politic și național.

Să trecem, așadar, la prezentarea temei noastre: acțiunile sistematice ale acestor erezii recent apărute. Nu ne vom referi la acțiunile programate făcute în scopul manipulării personalității, ci vom vorbi despre **acțiunile perverse** care pleacă de la dogma acestor

organizații care spune: *Cel care ne critică este criminal.*

Exemplu tipic și revelator al acestui gen de acțiuni este Scientologia sau Epistemologia (nu are nici o legătură cu Epistemologia, ramură a filosofiei). În Grecia ea acționează sub numele de Centrul de Filosofie Aplicată din Grecia (K.E.F.E.). Ne vom ocupa așadar cu cel mai izbitor caz de acțiuni criminale ale ereziilor totalitariste. Acțiuni asemănătoare, de obicei la o scară mai mică, folosesc și alte organizații care au la bază același principiu: *Cel care ne critică este un criminal;* este mai cu seamă un criminal împotriva umanității, deoarece împiedică activitatea organizației, cea care este singura nădejde pentru salvarea planetei.

Scientologia se încadrează foarte bine între ereziile totalitariste contemporane, fiind caracterizată pe plan internațional drept cea mai periculoasă dintre ele. Știrile despre Scientologie care vin din Germania sunt șocante.

Precum citim în revista *Dialog*, ministrul federal al Asistenței Sociale și Muncii din Germania, Walter Blüm, a declarat că:

1. În spatele acestei organizații se ascunde o organizație criminală de spălat bani.

2. Scientologia răspândește o ideologie obscură.

3. Ea constituie o corporație care sfidează și oprimă persoana umană.

4. Conducerea ei este criminală.

5. Membrii ei au fost supuși spălării creierului.

6. Scientologia formează o caracatiță uriașă[1].

[1] Vezi periodicul *Dialog*, nr. 6, p. 30.

Tribunalul administrativ din Köln, prin hotărârea sa din 23 martie 1995, și-a dat acordul ca aceste adevăruri să se facă cunoscute public. De asemenea, Conferința miniștrilor de interne a statelor federale germane a clasificat scientologia în sectorul criminalității economice și a încredințat supravegherea ei Serviciului de Protecție a Statului. Tribunalul Federal Suprem a constatat că este vorba despre o acțiune economică care nu este sub protecția articolului 4 din Constituția germană, articol ce asigură libertatea religioasă. În ultimele zile am citit în ziare că Guvernul Federal al Germaniei a hotărât să nu încadreze membri ai acestei organizații în funcții publice.

Scientologia constituie unul din multele cazuri în care religia este folosită ca paravan pentru o acțiune economică. Ceea ce spusese L. R. Hubbard, fondatorul Scientologiei, *dacă vrei să câștigi 1000000 de dolari, cel mai bun mod ca să reușești aceasta este să fondezi o religie,* aceea a și făcut.

În Grecia, până la sfârșitul anului 1995, Scientologia nega cu încăpățânare faptul că este religie. Astfel, doamna Karadima Paretzoglu, președinta organizației scientologice *U-Man Hellas Consilierii Productivității* nu a șovăit să declare că, din momentul în care a devenit scientolog, s-a făcut și o creștină mai bună[2].

În celelalte țări Scientologia era prezentată ca religie, iar aceasta se făcea, desigur, deliberat. Acum însă, după ce a fost deconspirată și considerând probabil

[2] Vezi *Scrisoarea* ei din 23 iunie 1996 către Patriarhul Ecumenic, către arhiepiscopul Greciei, politicieni și ziariști, în care cu un ifos fascist pretindea să fie anulată a VI-a Conferință panortodoxă de la Mitilene, din vara anului 1994.

că s-au creat în Grecia condițiile favorabile, adică diluarea și corodarea mentalității ortodoxe, se prezintă și declară – în coloanele ziarului care a apărut la sfârșitul anului 1995 sub titlul: *Libertatea exprimării* – că dintru început Scientologia a constituit o religie(!) În Grecia, cum este cunoscut, ești ceea ce te declari. Bineînțeles, nu este nici religie, nici filosofie, ci, precum se va dovedi pe parcursul dezvoltării subiectului, este o organizație mondială lipsită de scrupule, care are ca scop câștigul economic și dobândirea de putere și influență politico-economică, deși se ascunde după „vitrina" religiei.

Aceste concluzii reies și din declarația germancei Claudia Nolde, ministru pentru problemele familiale și ale tineretului, care a afirmat: *Scientologia urmărește dominația mondială și are drept scop distrugerea societății noastre*[3].

Ce crede Scientologia?

Dar să aruncăm o privire peste crezul Scientologiei. Această organizație a fost fondată de americanul Lafayette Ron Hubbard (1911-1986). Se numește și *Biserica Scientologiei.* În Grecia există *Centrul de Filosofie Aplicată din Grecia, Centrul Filosofic Atena* și alte organizații care au legături strânse cu Scientologia, cum ar fi *Citizens Commision on Human Rights* (Comisia Cetățenilor pentru Drepturile Omului) și altele.

Termenii-cheie ai mișcării sunt *scientologia* și *dianetica.* Mișcarea explică acești termeni astfel: În car-

[3] Ziarul *Ethnos,* 11 ianuarie 1996.

tea lui L. R. Hubbard, *Manualul pentru clericul onorific,* se folosește termenul de *scientologie* ca *filosofie religioasă aplicată; învățătură despre ființa spirituală și propulsarea ei în relațiile cu ea însăși, cu universul și cu celelalte ființe.* Se observă că este vorba despre o „religie" sau „filosofie" a autoevoluției omului.

Mișcarea folosește și termenii *Thetan* și *Clear.* Thetan, de la litera grecească Θήτα, înseamnă, după Hubbard, *izvorul vieții și însăși viața,* dar și *unitatea vie.* Clear, adică curat, este *un Thetan care poate să fie cauza, în mod conștient și de bună voie, mai presus de materia intelectuală, de energie, de spațiu și timp, în ce privește primul potențial (supraviețuirea eului)*[4]. Aceasta înseamnă că scopul mișcării este construirea supraomului(!).

„Supraomul", potrivit Scientologiei, se află înlăuntrul omului și se poate „elibera" prin tehnica mișcării, a așa-numitei dianetici. În *Manualul pentru sacerdotul onorific* se precizează despre ***dianetică:*** *Este tehnica eliberării ființei spirituale; învățătura despre ființa spirituală în relațiile ei cu trupul și propulsarea ființei în aceste relații*[5].

Mișcarea organizează o nesfârșită serie de seminarii cu scopul de a *elibera pe supraom* dinlăuntrul omului și de a face toată lumea curată (Clear), inaugurând o *Nouă Eră.* Astfel omul va dobândi o putere

[4] L. R. Hubbard, *Scientologia – Elementele de bază ale cugetării,* 1980, p. 194.

[5] Dianetica mai este definită de Hubbard ca *știința modernă a sănătății mentale.* Efortul de a atribui o *față științifică* neadevărurilor pe care le emit după propria minte este un fapt ce caracterizează pe liderii sectelor contemporane (n. tr.).

nelimitată: *În această lume supraviețuiesc numai tigrii, iar noi ne-am luat răspunderea să educăm tigrii,* spune Hubbard, mesia Scientologiei[6].

Potrivit cu concepția Scientologiei, morala poate fi definită ca „rațională" atunci când este pusă în legătură cu „supraviețuirea" pe opt potențiale.

Atunci când Scientologia vorbește despre „potențiale" se referă la „instincte de supraviețuire" pe diferite „niveluri":

1. prin sine (potențial autodinamic);
2. prin sex și actul sexual, prin reproducere și educația copiilor (potențial genital);
3. prin grupuri sociale, naționale, politice (potențial colectiv);
4. prin oameni (potențial uman);
5. prin animale – ca regn animal (potențial animal);
6. prin materie, energie, spațiu și timp, adică prin universul fizic (potențial universal);
7. prin spirite (potențial spiritual);
8. prin Ființa Supremă (potențial divin)[7].

De dragul omenirii, adică de dragul unui potențial mai înalt, fiecare membru este chemat să distrugă o persoană sau un grup care nu împărtășește principiile Scientologiei. Binele omenirii se identifică și aici, ca și în toate ereziile noi, cu binele grupării.

Așadar, cel care face rău organizației, împiedică lucrarea ei, o vede cu ochi critic sau chiar cel ce o

[6] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute – Culte distrugătoare în lumina Ortodoxiei,* p. 105-106.
[7] L. R. Hubbard, *Introducere în morală,* p. 53-56.

tratează cu indiferență(!) este considerat o piedică în evoluția omenirii spre Noua Eră, pe care o promite organizația, este considerat dușmanul omenirii. Unul ca acesta nu poate avea drepturi, precum vom vedea mai amănunțit în cele de mai jos[8].

În aceste condiții, avem de-a face cu o relativizare evidentă a binelui și a răului. Avem o **morală inversă,** în care scopul scuză mijloacele. Bine este numai ceea ce vine în folosul organizației.

Această concepție despre „morală", precum foarte bine observă părintele Antonie, ar fi putut proveni de la o grupare a Mafiei sau de la oricare altă organizație teroristă[9].

În felul acesta cineva poate săvârși chiar și crime în virtutea *instinctului de supraviețuire în potențiale superioare,* iar aceste crime sunt considerate ceva „bun" și „moral".

Morala se preschimbă în *tehnologie funcțională,* iar cel care nu are *tehnologia moralei* este incapabil *să introducă morala în sine însuși și să se elibereze din acțiunile anti-vitale,* adică din acțiunile care se îndreaptă împotriva vieții.

În acest caz gruparea preia acțiunea în locul lui, iar aceasta se numește *dreptate.*

Scientologia dă următoarea definiție *moralei: Morala* constituie aici o *structură organică;* ea este segmentul unei organizații al cărei funcții este alungarea intențiilor vrăjmașe din mediu; iar după ce reușește aceasta,

[8] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...,* p. 116-117.
[9] *Ibidem,* p. 221.

scopul moralei devine îndepărtarea din mediu[10] a tuturor intențiilor diferite, străine ei.

Aceasta este definiția moralei! Adevărat pentru organizație este ceea ce dă rezultate. Așadar termenii de *morală* și *adevăr* sunt adaptați scopurilor Scientologiei.

Așa cum observă Partidul Creștin-Democrat German, această concepție despre adevăr a condus la fapte criminale.

Chiar și sentimentul uman și creștin al compătimirii este interpretat de Scientologie ca pricină a unui comportament dezordonat și a bolilor psihosomatice și trebuie, prin urmare, combătut. Toate acestea dovedesc că Scientologia folosește morala într-un sens inversat.

Din aceste pricini toate partidele mari din Germania au socotit calitatea de scientolog ca fiind incompatibilă cu cea de membru al respectivei grupări politice[11].

Stările de morală, așa cum se arată în lucrarea *Introducere în Morala Scientologiei*, sunt:

1. Puterea	7. Neființa
2. Schimbarea de putere	8. Pasivul
3. Belșugul	9. Îndoiala
4. Funcționarea normală	10. Dușmanul
5. Nevoia specială	11. Trădarea
6. Primejdia	12. Confuzia

Să vedem câteva lucruri despre *starea de putere*. Singura *stare* care nu are *anti-intenții* sau *intenții străine* este starea *de putere*. L. R. Hubbard, mesia Scientologiei, în cartea sa *Introducere în Morală*, scrie

[10] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...*, p. 222-223.
[11] *Ibidem*, p. 222-223.

despre comportamentul scientologului în *starea de putere:*

Atunci când ești înlăturat dintr-o funcție înaltă, achită-te pe loc de toate datoriile tale, dă putere totală tuturor prietenilor tăi și depărtează-te cu buzunarele pline de muniții, gata de orice posibil șantaj îndreptat împotriva fiecărui fost adversar, cu depuneri nelimitate în contul tău personal și cu adresele experimentaților ucigași; apoi mergi și trăiește în BULGRAVIA[12] și mituiește poliția[13].

Pentru a se realiza *cel mai mare bine pentru un mai mare număr de potențiale*, de pildă pentru cel al *supraviețuirii*, în al treilea (colectiv) sau în al patrulea potențial (uman), se poate considera necesară neutralizarea sau omorârea unei persoane, pentru că *supraviețuirea prin colectiv* (binele organizației) recomandă *un mai mare bine pentru un mai mare număr de potențiale(!)*.

Să ne referim acum la *starea de dușman*. După Hubbard, *grupările de alte convingeri care au pricinuit sau au urmărit blocarea mișcării sau au refuzat să se conformeze la scopul ei de bază au devenit dușmani*. Cel care refuză să se conformeze scopului de bază devine dușman(!). Drept dușman este considerat mai întâi scientologul care a părăsit organizația, dar și politicienii, reprezentanții bisericilor și ziariștii care deconspiră activitatea Scientologiei.

[12] Este vorba de un acronim. Denumirea ascunde indicarea spațiului geografic: BULgaria, GRecia, Albania și IugoslaVIA (n. tr.).
[13] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...*, p. 227.

Într-o scrisoare numită *Communication Polity Letter,* care cuprinde îndrumări ale lui Hubbard, se stabilește: *O persoană care ajunge în starea morală de dușman este considerată pasăre liberă. Oricine poate să-i ia averea, să-l ofenseze în orice mod, fără să fie pedepsit de vreun scientolog. De asemenea, îl poate supune la orice chinuri, îl poate înșela sau îl poate chiar distruge.* Oamenii „necinstiți", adică cei pe care organizația îi consideră dușmanii ei, nu mai au drepturi.

Textul acesta „justifică" chiar și fapte criminale îndreptate asupra oricărei persoane care îndrăznește să se împotrivească filosofiei, practicilor, intențiilor și scopurilor Scientologiei. Cel care îndrăznește să critice Scientologia și să împiedice lucrarea ei, așa cum facem noi aici, este pus în *starea de vrăjmaș,* este considerat *pasăre liberă.* Adică nu are nici un drept și orice scientolog îl poate vătăma, fără ca acela să primească din partea organizației nici o sancțiune, ci, dimpotrivă, va primi laude.

Asemănătoare cu *starea de dușman* este *starea de trădare: Încălcarea unei făgăduințe de către cel căruia organizația i-a arătat încredere este socotită trădare.* O astfel de încălcare este considerată o trădare a scopurilor Scientologiei, care vizează „mântuirea planetei". Adică, atunci când cineva părăsește organizația și încalcă „contractul" pe care l-a semnat sau alte „făgăduințe" ajunge în *starea de trădare.* Pentru a fi primit din nou va trebui să sufere diverse înjosiri.

Orice adept care cade în *starea de trădare,* dacă vrea să fie reprimit în organizație, este chemat să

dovedească cu fapta sinceritatea dorinței lui, adică să dea mereu *lovituri eficace vrăjmașilor organizației, indiferent de pericolul la care se expune* și să facă față la cerințe mult mai înalte decât cele care se pretind unui membru obișnuit al organizației. Va trebui să facă aceasta până când majoritatea membrilor organizației îi va îngădui să redevină membru al ei[14].

Oricine vine în contradicție cu organizația este considerat o „persoană antisocială" sau „un individ incomod" sau „o sursă potențială de tulburare". Potrivit Scientologiei aceste persoane sunt „criminali potențiali sau reali".

Pentru neutralizarea unor astfel de persoane, adică a orișicui împiedică lucrarea și scopurile organizației, se alcătuiește un *program special de manipulare* a lor.

Responsabile cu această acțiune sunt **serviciile secrete ale Scientologiei,** Birourile de Afaceri Speciale (Offices of Special Affairs, OSA). Există o organizație piramidală, cu OSA International în vârful ei, având organizații continentale (de exemplu, pentru Europa: OSA Europe) și birouri abilitate pentru fiecare țară.

Există *ofițeri superiori ai moralei* care îi urmăresc și îi îndosariază pe toți. Iar aceasta se vede limpede din documentele pe care le-a confiscat procurorul Ioan Anghelis în timpul cercetărilor sale făcute asupra K.E.F.E. în anul 1996. Un scop principal al organizației este coruperea persoanelor aflate în poziții-cheie. Birourile Afacerilor Speciale manipulează și afaceri juridice și, printr-un terorism al amenințărilor, reușesc să-l doboare pe adversar. Scopul final este ca guver-

[14] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...,* p. 232-233.

nul și filosofiile potrivnice să fie constrânse a fi de acord cu scopurile Scientologiei.

Articolul 12 din *Codul de Onoare* al Organizației spune acest lucru limpede: *Niciodată să nu te temi să vatămi pe cineva pentru o cauză dreaptă.* De asemenea, și îndrumările lui Ron Hubbard, mesia Scientologiei, sunt foarte limpezi: *Caută imediat să afli despre crimele sau faptele și mai josnice făcute de dușman. Pentru aceasta să lucrezi cu toată iscusința ta... Să nu aștepți niciodată. Să nu vorbești niciodată despre noi, ci numai despre ei. Folosește sângele lor, sexul lor, crimele lor ca să oferi ziarelor titluri cât mai mari* (HCO Policy Letter of 15 February 1966)[15].

Dacă nu se pot găsi crime în această viață, cu siguranță ele au fost săvârșite în viețile anterioare. Se vorbește chiar și despre plutonul de execuție. Iar despre aceasta citim: *Faptul de a lăsa o persoană incomodă să distrugă statisticele sau chiar vreo organizație de-a noastră constituie un delict care te conduce în fața plutonului de execuție*[16].

Aceste lucruri nu sunt luate din romanele polițiste sau din filme de spionaj, ci ele sunt directivele pe care le dă Scientologia membrilor ei.

Morala scientologică în practică

Punerea în practică a acestor indicații o vedem în documentele secrete ale K.E.F.E., pe care le-a descoperit percheziția judecătorească făcută la birourile organizației în toamna anului 1995 și care au fost date publicității. Ele sunt citate în concluzia procurorului adjunct Ioannis Anghelis.

În „programul" secret „de manipulare a ARM grecesc" (adică a grupării „dușmanilor") care a fost alcătuit în februarie 1994 de către Centrul Internațional al Serviciilor Secrete ale Scientologiei (OSA Int) se dau, printre altele, și ordinele de mai jos Departamentului Afacerilor Speciale ale Greciei (DSA Greece).

Dau aici câteva extrase: *[...] 18. Cercetați în arhivele publice despre Serafim (Arhiepiscopul Atenei și al Întregii Grecii la acea vreme n.a.) și despre Alevizopulos. Faceți o cercetare completă, alcătuind liste cu prietenii și adversarii lor, cu numele și activitățile lor, pe care să le luați din arhivele ziarelor și revistelor de specialitate, din publicațiile în care sunt consemnate vizitele lor etc.*

Includeți și un studiu cuprinzând articolele care au fost scrise despre raportul Serviciului de Stat al Informațiilor (SSI) și consemnați numele oamenilor de știință și constituționalilor care s-au pronunțat împotriva acestui raport. Rezultatele să le raportați la Public Records Research I/c OSA Int.

DSA Greece

19. Faceți lui Alevizopulos o analiză a creierului care se face în cazul criminalilor (Criminal mind analysis).

DSA Greece

20. Faceți un [...] ca să cercetați activitățile personale ale lui Serafim și ale lui Alevizopulos, astfel încât

[15] Părintele Antonie Alevizopulos, *Erezii nou-apărute...*, p. 252.
[16] *Ibidem*, p. 249.

să descoperiţi eventuale fapte criminale în care sunt amestecaţi. Asiguraţi-vă astfel încât relaţiile cu terminalele ARM din Germania să fie bine dovedite.

23. Folosiţi datele personale care au fost primite prin serviciile de informaţii pentru a publica acţiunile criminale ale lui Alevizopulos şi ale lui Serafim.

DSA PR Greece

Într-un alt document citim: *Vei fi tras la răspundere dacă în două luni de zile S.t.S (numele codificat pe care Scientologia îl folosea pentru părintele Antonie Alevizopulos) nu va fi redus la tăcere deplină.* Acest ordin s-a dat pe data de 21 februarie 1994 de către Biroul Afacerilor Speciale al Scientologiei „ca ajutor" pentru serviciile secrete ale Scientologiei din Grecia ML, GA/INVEST AIDE OSA EU.

Din alte documente pe care le-a descoperit percheziţia judecătorească s-a constatat că **diferite centre din străinătate fac spionaj în ţara noastră folosindu-se de K.E.F.E.**. S-a dat la iveală, de asemenea, faptul că exista o colaborare între toate aceste organizaţii, pe care le numim erezii contemporane sau culte distrugătoare – şi nu numai a acestora – facută cu scopul de a lovi Biserica Ortodoxă, iar prin ea şi naţiunea, şi de a închide gura tuturor celor care critică aceste organizaţii.

În revista *Le Point*, numărul din 28 februarie 1993, s-au publicat următoarele: *Reprezentanţii mai multor erezii totalitariste care acţionează în Franţa şi în alte ţări s-au întâlnit ca să întemeieze o grupare care să le apere „drepturile" la Consiliul European de la Strassbourg. Această grupare s-a format la 7 octombrie 1992*

sub numele: Federaţia Internaţională a Minorităţilor Religioase şi Filosofice. Printre membrii ei sunt: Scientologia, Biserica Unificatoare a lui Moon, grupări masonice etc.

Preşedinta organizaţiei franceze *Iniţiativa Părinţilor* (A.D.E.I.), într-o publicaţie a acestei asociaţii, menţionează ca membri ai Federaţiei Internaţionale a Minorităţilor Religioase şi Filosofice şi pe Baha'i, Copiii lui Dumnezeu, Martorii lui Iehova etc.

În Grecia s-a petrecut ceva asemănător în cadrul simpozionului organizat în mai 1995 la Zappio de către şeicul a două grupări islamice, Tachis Alexiu, preşedintele Societăţii Panelene de Istorie şi Filosofie[17] (PAN.I.F.E.), adunare la care au fost atrase în cursă şi unele foruri publice. Repetăm că, potrivit cu raportul judecătoresc mai sus menţionat, această societate este considerată ca fiind o organizaţie-satelit a K.E.F.E..

În documentul mai sus amintit al K.E.F.E. (ML, GA/INVEST AIDE OSA EU) citim: *La data de 20 decembrie am luat legătura cu adepţii lui Moon din Grecia şi am întemeiat o relaţie de colaborare. Aveau printre ei şi un pensionar, fost profesor universitar la Teologie, care este dispus să genereze o iniţiativă a unor profesori din Universitate pentru a opri propaganda nazistă şi acţiunile lui S.t.S. în Grecia. Am căzut de acord să-i dăm acestui profesor toate informaţiile şi dovezile pentru a înlesni atacul împotriva lui S.t.S..* Profesorul onorific al Facultăţii de Teologie

[17] Revista *Dialog*, nr. 5, p. 29.

care colaborează cu falsul mesia Moon este, după cum s-a descoperit, domnul Sava Aguridis[18].

Aşa cum a dovedit cu documente pururea pomenitul Părinte Antonie Alevizopulos în cartea sa *Nazismul sub o altă mască, care* a apărut la câteva zile după adormirea sa, în spatele campaniei de ponegrire ce a fost pornită împotriva persoanei sale în ianuarie 1995 se afla Scientologia.

Percheziţia judecătorească a adus la lumină şi următoarea scrisoare cu data 3 februarie 1995, pe care o semnează conducătorul de atunci al organizaţiei K.E.F.E., Ilie Graţias.

Redau aici începutul acestei scrisori: *Iubite domnule Alexiu, în omilia sa din 23 ianuarie 1995, Alevizopulos a spus înaintea a circa două sute de oameni, în strada Şcolii, nr. 16, cartierul Sfânta Parascheva, următoarele despre prietenul nostru comun domnul Rafailidis...*[19].

Aşa cum este cunoscut din declaraţia sa, şeicul Takis (sic) Alexiu a coordonat timp de aproape doi ani de zile acţiunea de ponegrire a Bisericii noastre.

Acest atac, pornit în aparenţă împotriva pururea pomenitului Părinte Antonie Alevizopulos, se îndrepta de fapt împotriva Bisericii Ortodoxe.

Astfel, dreptul, dar şi îndatorirea pastorală a Bisericii de a delimita credinţa ortodoxă de erezie au fost numite de Alexiu şi de cei care împărtăşesc aceleaşi idei cu el „nazism", „rasism", „fanatism". Dreptul şi

[18] Vezi periodicul *Dialog*, nr. 3, p. 25-26 şi nr. 4, p. 16.
[19] Părintele Antonie Alevizopulos, *Nazismul sub o altă mască*, Atena, 1996, p. 245.

îndatorirea păstorilor Bisericii de a spune că este incompatibilă calitatea de creştin ortodox cu cea de membru al Scientologiei, sau al organizaţiei falsului mesia, coreanul Sun Myung Moon, sau al mişcării Hare Krishna, sau al Masoneriei, sau al organizaţiilor budiste şi hinduiste sunt numite: încălcarea drepturilor omului, Inchiziţie, redeşteptarea mentalităţii Evului Mediu.

Precum se ştie, Al VII-lea Congres Panortodox de la Aliarto (1995), şi nu Părintele Antonie de unul singur, a întocmit un catalog cu 422 organizaţii incompatibile cu Ortodoxia[20].

Această lucrare a Bisericii noastre – lucrare apologetică, pastorală, dar şi de deşteptare a poporului, precum şi a forurilor responsabile, lucrare care arată pericolele pe care le aduc ereziile, ce ameninţă să contamineze toate laturile vieţii noastre – a stârnit ura Scientologiei şi a celorlalte organizaţii împotriva Părintelui Antonie.

Pe de o parte adevărul, lumina, dragostea, iar pe de alta minciuna, întunericul, ura, clevetirea. Două lumi diametral opuse.

[20] Vezi cartea *Grupări incompatibile cu credinţa ortodoxă*, editată de Al VII-a Congres Panortodox al Delegaţilor Bisericilor Ortodoxe şi Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii şi secte (Aliartos-Beoţia, 20-26 septembrie 1995). Cartea conţine mesajele care au fost trimise la acest congres din partea tuturor Patriarhiilor şi Bisericilor Ortodoxe autocefale, dar şi de către prim-ministrul grec şi conducători politici, precum şi concluziile şi propunerile Congresului şi alte texte, care arată marea însemnătate a lucrării susţinute de Părintele Antonie sub egida Prea Fericitului Arhiepiscop al Atenei şi întregii Grecii, Serafim.

Această tactică a uneltirilor necinstite în scopul neutralizării celor care critică și împiedică lucrarea cultelor distrugătoare, și mai ales a Scientologiei, este aplicată desigur nu numai în Grecia, ci și în toată lumea.

Astfel, profesorul rus Alexandru Dvorkin, renumiții psihiatri americani John Clark și L. J. West, profesorul danez de știința religiilor Johannes Aagaard, pastorul protestant german Thomas Gandow, fostul scientolog John Atack și mulți alții au primit din partea Scientologiei aceleași atacuri murdare ca și Părintele Antonie.

Scientologia nu ezită să se lupte chiar și cu guvernul german. Denaturează conținutul hotărârilor judecătorești și, în general, nu ezită să folosească mijloacele cele mai murdare pentru a neutraliza pe tot cel care îl consideră dușman al ei[21].

După toate cele pe care le-am spus, datoria noastră față de Biserică și neam, dar și față de Părintele Antonie Alevizopulos, care s-a dăruit pe sine acestei lucrări pastorale și apologetice, este să ne nevoim pentru a pune o stavilă în calea acțiunii distrugătoare a ereziilor nou-apărute. Biserica face ceea ce trebuie și a fost prima care a tras semnalul de alarmă atunci când au apărut noile erezii. Dar și statul, în cele din urmă, trebuie să ia măsuri. Acest lucru a început să se facă deja în alte țări ale lumii, cum ar fi Germania și Franța. Experiența lor poate fi folosită și de noi. De aceea se impune o colaborare interortodoxă și inter-

[21] Vezi capitolul cu titlul *Atac pe plan internațional*, în cartea mai sus amintită: *Nazismul sub o altă mască.*

națională pentru înfruntarea acestor organizații lipsite de scrupule și a mașinațiilor lor necinstite.

Trebuie să spunem că în Grecia, în ultimul timp, putem vedea semne îmbucurătoare. Astfel, Procuratura Generală, în urma reclamațiilor victimelor și ale părinților lor, a ordonat o cercetare prealabilă. În raportul mai sus-amintit al procurorului adjunct Ioannis Anghelis, care s-a ocupat de această cercetare, citim următoarele: *Din toate cazurile adevărate de mai sus, despre care nu există nici o îndoială că s-au petrecut, deoarece sunt dovedite prin documente, rezultă foarte limpede că asociația din Codul Civic cu denumirea de Centrul de Filosofie Aplicată din Grecia (K.E.F.E.), cu sediul în Atena (str. Patision, 200), nu numai că urmărește scopuri diferite de cele prevăzute în propriul statut, ci, pe deasupra, acțiunile, scopul și funcționarea lui au devenit ilegale și imorale și contravin ordinii publice (art. 105, paragr. 3). De aceea, prezentul raport împreună cu alte documente adiționale referitoare la cele constatate trebuie trimise la serviciul competent al Prefecturii Aticii pentru a fi luate în considerație în cadrul controlului administrativ și economic aflat în desfășurare.*

Un astfel de control administrativ și economic trebuie făcut, de asemenea, și în cazul organizațiilor dependente direct de K.E.F.E., cum ar fi E.P.AN.DI. și PAN.I.F.E. (Societatea Panelenă de Istorie și Filosofie), care și ele urmăresc scopuri – după părerea noastră – diferite de cele prevăzute în statutul lor[22].

[22] Vezi pag. 100 și 101 din Raport.

În raport se mai spune: *Totodată însă trebuie continuată cercetarea prealabilă pentru dovedirea crimelor în vederea cărora se face această anchetă...* Şi, mai ales, aşa cum se arată în alt loc al raportului, trebuie să se continue anchetarea acţiunilor de spionaj ale K.E.F.E.-ului, săvârşite în paguba ţării noastre.

De asemenea, Prefectura Atenei, după ancheta făcută în urma reclamaţiilor la adresa activităţilor K.E.F.E.-ului, a considerat că acesta a deviat de la scopul său şi de aceea a recurs la Justiţie şi a cerut desfiinţarea acestei organizaţii conspirative. Cazul a fost judecat în Atena pe data de 7 octombrie 1996. Procurorul a propus să fie acceptată cererea Prefecturii. Se aşteaptă emiterea hotărârii[23].

[23] Acestea s-au spus în octombrie 1996. Aşa cum se ştie, K.E.F.E. a fost desfiinţat în urma hotărârii nr. 7380/1996 a Tribunalului de primă instanţă al Atenei, hotărâre care a fost validată prin decizia 10493/1997 a Procuraturii Atenei. Cu toate acestea, continuă să acţioneze ca şi mai înainte, adăpostit în aceeaşi clădire şi slujit de aceleaşi persoane. Şi-au schimbat numai titlul, apărând acum sub denumirea: *Biserica Scientologică.* De menţionat faptul că până la desfiinţarea K.E.F.E. cadrele lui au dezaprobat cu dispreţ acuzaţia că ar fi constituit în Grecia o anexă a *Bisericii Scientologice.*

BIBLIOGRAFIE

– Alevizopulos, Părintele Antonie, *Erezii nouapărute – Culte distrugătoare în lumina Ortodoxiei,* Atena, 1995.

– *Idem, Nazismul sub o altă mască,* Atena, 1996.

– *Grupări incompatibile cu credinţa ortodoxă,* volum editat de Al VII-a Congres Panortodox al Delegaţiilor Bisericilor Ortodoxe şi Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii şi secte (Aliartos-Beoţia, 20-26 septembrie 1995).

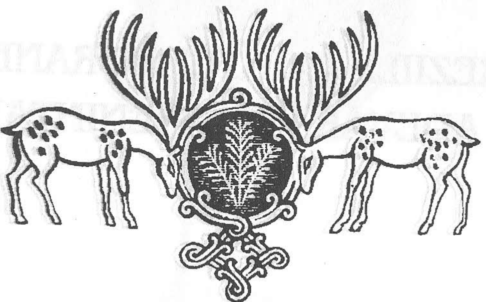
– Revista *Dialog,* Numerele 1-6.

– Publicaţia *Libertatea de exprimare* a organizaţiei K.E.F.E. (nr. din iarna lui 1995).

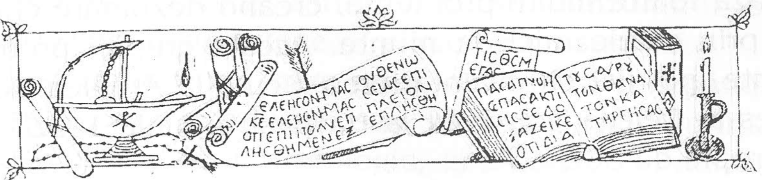
– *Raportul* cu data de 17.06.1996, întocmit de procurorul Ioannis Anghelis în legătură cu activităţile K.E.F.E. –ului, adresat şefului Procuraturii din Atena.

EREZIILE CONTEMPORANE – O ADEVĂRATĂ AMENINȚARE

S-a publicat pentru prima dată în revista LIDIA, episodic, începând cu numărul 290 (februarie 1997) până la numărul 302 (februarie 1998).*

Țara noastră, Grecia Ortodoxă, în ultimii ani a devenit spațiul „acțiunilor misionare" ale multor erezii.

Așa numitele erezii nou-apărute sau secte, noi mișcări religioase sau religiile tineretului – deoarece recrutează discipoli-victime, mai ales dintre tineri – au început să se arate în Grecia de prin anii '70. Până atunci aveam „numai" pe cunoscuții hiliaști sau, cum se intitulează ei ca să înșele, *Martorii lui Iehova* și câteva grupări protestante.

Dar, odată cu trecerea timpului, atât înșelările, cât și ereziile, se înmulțesc și încă în progresie geometrică. Astfel, la Al VII-lea și Al VIII-lea Congres Panortodox al Delegațiilor Bisericilor Ortodoxe și al Sfintelor Mitropolii, care au avut loc la Aliarto-Beoția, în septembrie 1995, și respectiv la Pafos (Cipru), în octombrie 1996, având ca temă așa numitele noi erezii totalitariste sau culte distrugătoare, s-a întocmit un catalog ce cuprinde aproximativ 430 organizații care nu sunt compatibile cu Credința Ortodoxă[1].

În acest număr nu sunt cuprinse ramificațiile protestante, care acționează în țara noastră și care cau-

[1] Vezi documentul *Grupări incompatibile cu Credința Ortodoxă*, Aliartos-Beoția, 1995.

zează foarte multe probleme, creând dezbinare chiar și prin satele mici de munte. Aceste grupări protestante, potrivit cu inventarierea făcută la Al V-lea Congres al Delegaților, ținut la Navpakt în iunie 1993, se apropie de 80[2].

Așadar, problema ereziilor în Grecia astăzi – judecând numai după numărul lor – este una serioasă cu repercursiuni în multe planuri (personal, familial, economic, social, național). Cu repercursiuni, de asemenea, în sectorul educației și sănătății. Nu este vorba de o problemă exclusiv religioasă.

Motivele Dacă va vrea cineva să se refere la cauzele acestui fenomen al ereziilor, va avea multe de spus. Dar ne vom rezuma aici numai la cele mai importante. Erezie înseamnă abatere de la dreapta credință. Ea înseamnă minarea drumului spre mântuire. Precum scrie Sfântul Apostol Pavel în Epistola I-a către Corinteni: *Căci trebuie să fie între voi și eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați*[3].

Cauza tuturor ereziilor a fost dintru început mândria omenească, care, așa cum spune Sfântul Efrem Sirul, *nesuferind lucrul cel vechi,* dorește să facă inovații. Omul mândru nu suportă să urmeze Tradiția Bisericii, crezând că el însuși poate tâlcui mai bine

---

[2] Vezi cartea fericitului Părinte Antonie Alevizopulos *Erezii și grupări sectare,* Atena 1994, care în șase sute de pagini prezintă și combate din punct de vedere ortodox toate grupările protestante care acționează astăzi în țara noastră.
[3] *I Corinteni* 11, 19.

Sfânta Scriptură. Și astfel, tăind și spânzurând, lepădând și adăugând, face o religie pe măsura lui.

Așa au început toare ereziile creștine, începând cu „prima și cea mai bună" sau, mai bine zis, cu prima și cea mai rea – nu cronologic, ci axiologic –, adică cu erezia papistașilor, pe care unii în mod greșit îi numesc *romano-catolici* ori, și mai rău, *biserica romano-catolică.* Deschidem aici o mică paranteză, deoarece subiectul pe care l-am atins este important. Așadar, potrivit cu conștiința noastră ortodoxă și cu Tradiția noastră patristică, Biserica Ortodoxă constituie singura Biserică a lui Hristos. Nu există mai multe „biserici". Cel care se rupe de această Biserică, nu poate forma o altă biserică, ci o erezie. Este bine să spunem lucrurilor pe nume, deoarece în zilele noastre s-a înmulțit foarte mult confuzia.

Nu numai așa-numitele „erezii creștine", ci și toate ereziile și rătăcirile din istoria omenirii încep de la mândria omenească, pe care o exploatează diavolul, vrăjmașul mântuirii noastre.

Referindu-ne mai ales la așa numitele „noi erezii", care inundă astăzi lumea și țara noastră, observăm următoarele: Într-o mare măsură dezvoltarea lor se datorează atât **falimentului sistemelor antropocentrice,** pe care le-a creat omul european rupt de Ortodoxie, începând de la filosofia scolastică și teologia Evului Mediu și sfârșind cu existențialismul ateu al secolului al XX-lea, cât și sistemelor capitalismului ateu în Apus și la cel marxist-leninist în Răsărit.

Omul, în interiorul acestor sisteme, precum și în știință și tehnologie, a pus bazele unor așteptări de

natură religioasă. A crezut că i se vor rezolva toate problemele aici și acum. A crezut că va putea crea un rai pe pământ, fără să aibă nevoie de Dumnezeu. A crezut că va deveni fericit.

Dar înfricoșătoarea dezamăgire de după cele două războaie mondiale, împreună cu amenințarea iminentă a catastrofei ecologice și a holocaustului atomic, precum și prăbușirea comunismului, l-au lăsat pe om descoperit din punct de vedere metafizic.

Și astfel, după ce a exclus din lumea sa raționalizată pe Dumnezeu, acum flirtează cu religiile orientale (hinduismul, budismul) și cu ocultismul, care invadează societățile apusene și est-europene ca să acopere golul ce s-a creat prin prăbușirea sistemelor raționaliste, utilitariste etc. ale omului european.

În căutarea sensului vieții

Astăzi omul se află în căutarea sensului vieții. Îl preocupă mai mult ca oricând veșnicele întrebări existențiale: Cine sunt? De unde vin? Unde merg? Care este sensul vieții? Dacă la aceste întrebări nu se dau răspunsurile corecte, omul se primejduiește să-și îndrepte căutarea pe un drum greșit și, astfel, acceptă ofertele înșelătoare ale ereziilor și ale sectelor.

Atunci când nenorociții oameni ai Occidentului caută lumina și adevărul la maeștrii guru, au circumstanțe atenuante. Însă, atunci când grecii ortodocși caută în apele stătute ale spiritualității demonice din religiile orientale apă ca să-și potolească setea, ei săvârșesc un mare păcat. Și aceasta deoarece apa

limpede o avem lângă noi; ea este Ortodoxia noastră. Dar acești oameni nu au cunoscut-o sau nu au înțeles-o sau nu vor să o cunoască. Iar datoria noastră ca ortodocși este ca, mai mult prin viața noastră decât prin cuvinte, să-i ajutăm pe acești oameni să cunoască tezaurul nostru comun. Aceasta este o latură a lucrării noastre pastorale.

Ortodoxul nu-i urăște pe eretici și înșelați, ci îi compătimește ca pe niște bolnavi și, dacă există condițiile necesare, încearcă să-i ajute. Dacă nu are aceste condiții pentru a-i ajuta, atunci pur și simplu se păzește ca să nu se molipsească și el de microbul ereziei.

Ortodoxul nu-l urăște pe eretic, ci erezia.

Referindu-ne la cauzele care îi îmbrâncesc pe oameni spre noile erezii trebuie să vedem și **lipsurile noastre pastorale**. Când omul nu află în Biserică, în parohie, simțământul comuniunii în Hristos a fraților, atunci va căuta în altă parte sensul vieții, mângâiere și căldură sufletească.

Desigur, chiar și sfinți de am fi fost toți creștinii și nici o lipsă pastorală să nu fi avut, totuși *taina fărădelegii* s-ar fi lucrat. Ar fi existat necredincioși și eretici.

De asemenea, faptul de care trebuie să ținem seama atunci când ne referim la cauzele răspândirii noilor erezii este următorul: răspândirea acestor erezii nu este consecința unor acțiuni interne sau rezultatul alegerii personale libere, ci este vorba de planuri de răspândire bine calculate ale acestor organizații, care sunt conduse de **centre de decizie străine** și sunt

susţinute cu mulţi bani. Aceasta este valabil pentru cele mai multe dintre organizaţiile care îşi desfăşoară activitatea în Grecia şi care constituie „misiuni". Centrele de conducere sunt în străinătate, iar scopul activităţii lor este lovirea Ortodoxiei şi a elenismului. Iar aceasta se săvârşeşte prin atragerea cu viclenie a grecilor ortodocşi la alte religii, care nu se descoperă pe sine de la început, ci se prezintă sub masca asociaţiilor filosofice şi, în general, a unor organisme utile societăţii sau chiar sub mască ortodoxă, cum ar fi: *Asociaţia Închinătorilor Luminii Necreate „Sfântul Patapie"*, a ocultistului N. Marghiori, sau *Uniunea Cercetătorilor Fenomenelor Metafizice cu Medium „Sfântul Nectarie"*. Astfel este uşor să fie prins cineva în capcană, chiar şi fără să vrea.

Avem aşadar înaintea noastră o problemă uriaşă, care are şi implicaţii la nivel naţional.

Noua Eră (New Age)

Problema pastorală cu care ne confruntăm în anii pe care îi parcurgem este înfruntarea noii erezii de dimensiuni planetare care se numeşte *Noua Eră* sau, aşa cum o numesc unii, *Noua Eră a Vărsătorului.*

Mesajele referitoare la aceasta, cu care suntem bombardaţi în fiecare zi prin mijloacele de informare în masă, în linii generale, sunt următoarele:

– Vine o Nouă Eră. Binele şi răul, Dumnezeu şi Lucifer sunt două puteri care se completează reciproc. Toţi suntem purtători de energie, avem puteri intuitive, extra senzoriale, magice, supraomeneşti şi

puteri ale minţii cu însuşiri tămăduitoare. Reîncarnarea este speranţa omului contemporan şi constituie dogma ascunsă a creştinismului. Vrăjitorii sunt persoane greşit înţelese, dar, de fapt, ei sunt cei care cunosc tainele naturii. Stelele descoperă oamenilor dorinţele lor ascunse, îi povăţuiesc şi îi ocrotesc. Hristos nu a fost Dumnezeu şi Om, ci unul dintre marii iniţiaţi, mentorul Erei Peştilor, care acum ia sfârşit. Sau: Hristos a fost un extraterestru care a venit să propovăduiască răscularea oamenilor curaţi, care încă nu s-a realizat, ci se va înfăptui în curând. Nu există un singur, unic adevăr. Toate religiile sunt căi care duc la acelaşi scop. Religiile sunt forme, iar Dumnezeu este esenţa.

Dar să vedem lucrurile pe rând.

Teoria Noii Ere se întemeiază pe o concepţie veche întâlnită în religiile necreştine. Potrivit ei, omenirea trece printr-o continuă schimbare a diferitelor epoci, iar în acest drum al ei nu urmează o traiectorie orizontală.

Întâlnim aici concepţia ciclică asupra istoriei în contradicţie cu cea liniară a creştinismului, care spune că istoria are un început şi un sfârşit şi, prin urmare, şi un scop.

Termenul contemporan de *New Age* (Noua Eră) este luat din astrologie. Astrologii[4] susţin că la fiecare aproximativ 2100 ani intrăm într-o eră nouă[5].

---

[4] Astrologia şi astrologii nu au nici o legătură cu oamenii de ştiinţă astronomi şi cu astronomia ca ştiinţă. Credinţa în astrologie este incompatibilă cu Credinţa Ortodoxă.

[5] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Ocultismul, Guruismul, Noua Eră*, p. 7.

Adepţii Noii Ere susţin că în perioada dezvoltării Imperiului roman soarele a intrat în zodia Peştilor şi astfel a început *Era Peştilor.* Asta a fost epoca în care a trăit Hristos, era Creştinismului. Era aceasta este considerată de ei ca o perioadă a restricţiilor şi a îngustimii concepţiilor. În ea au stăpânit poruncile, controlul făcut de preoţi, prigonirea oamenilor liber cugetători, războaiele, colonialismul, distrugerea naturii[6]. Aşadar această eră se încheie şi începe o nouă eră, *Era Vărsătorului.*

Această eră este propovăduită de toate organizaţiile oculte, ezoterice, yoghine etc. aşa cum vom vedea în continuare.

Astfel se face cunoscută încă de la început premiza antihristică a acestei teorii. Şi aceasta deoarece pe de o parte temelia ei, adică astrologia, este incompatibilă cu Credinţa Ortodoxă, iar pe de alta deoarece argumentul că era lui Hristos a trecut şi că acum aşteptăm un nou hristos este complet antihristică, potrivit cu spusa Sfântului Apostol Pavel în epistola către evrei: *Iisus Hristos ieri şi astăzi şi în veci Acelaşi*[7].

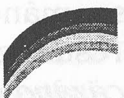
Dar să vedem care sunt cele mai importante **simboluri** pe care le foloseşte Noua Eră şi care nu sunt nişte simple embleme ale mişcării, ci simboluri cu conţinut ocult, purtătoare ale energiei duhurilor viclene.

Acestea sunt:

---

[6] Desigur, acestea nu sunt consecinţele „stăpânirii" Creştinismului, ci a depărtării omului de voia lui Dumnezeu.

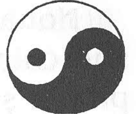
[7] *Evrei* 13, 8.

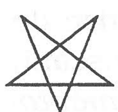
a) **Arcada cerească** (culorile curcubeului) este simbolul cel mai folosit. Pe acesta îl poate găsi cineva peste tot: pe cadouri, pe jucării, pe haine. El, aşa cum învaţă discipolii Noii Ere, simbolizează puntea dintre om şi *Marea Minte Universală,* adică Lucifer.

666

b) **Numărul 666.** Este numărul numelui lui Antihrist, despre care se vorbeşte în Apocalipsa Sfântului Ioan Evanghelistul (13, 18). Alice Ann Bailey (1880-1949), mama spirituală a Noii Ere, scrie că numărul acesta are *calităţi sacre* şi că trebuie folosit cât mai mult posibil, cu scopul de a veni cât mai repede Noua Era[8].

c) **Yin şi yang** (simbolul taoismului), care înseamnă că binele şi răul sunt două puteri egale care se completează una pe alta.

d) **Pentagrama,** folosită de magia neagră.

e) **Svastica** (cunoscuta cruce frântă). Crucea frântă (îndoită) înspre stânga se foloseşte mai ales în ocultism. Crucea frântă înspre dreapta a constituit emblema nazismului.

---

[8] Astfel se explică de ce aproape toate produsele din comerţ sunt marcate cu **bar code system** în care la început, la mijloc şi la sfârşit se află liniile care reprezintă cifra 6. Avem adică trei de 6 (666). Nu este vorba, prin urmare, despre o psihoză a noastră, a creştinilor, să vedem peste tot numărul 666, ci înşişi adepţii Noii Ere dau numărului însemnătatea despre care am vorbit.

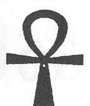
f) **Fulgerul**. Simbolul lui Lucifer. Sataniştii se mândresc cu spusa lui Hristos din Noul Testament: *Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer*[9].

g) Aşa numita **emblemă a păcii**. În realitate este o cruce răsturnată şi ruptă, circumscrisă într-un cerc magic.

h) **Crucea egipteană sau profanată**. Se foloseşte mai ales în magie[10].

În cele din urmă, ce este mişcarea Noii Ere? Este o uriaşă reţea de organizaţii din întreaga lume, având o oarecare legătură între ele, o „conspiraţie fină", aşa cum o numeşte Maryllene Fergusson, una din „proorociţele" mişcării.

Noua Eră este o sinteză de hinduism şi budism, sub chipul modern al guruismului[11], desigur, care cuprinde şi învăţături oculte antice. Este o sinteză între gnosticism[12], spiritism[13] şi învăţături „mistice", care se transmit de fiinţe demonice. De pildă, cele scrise de Alice Bailey, „proorociţa" prin excelenţă a mişcării, i-au fost dictate, aşa cum spune ea însăşi, de *mentorul tibetan*, o fiinţă spirituală fără trup omenesc (adică un diavol).

Mama spirituală a Noii Ere este Alice Bailey, despre care deja am vorbit. Ea a fost al treilea preşedinte a Societăţii Teosofice şi a murit în 1949. Tot ceea ce a scris ea constituie planul pe care vedem că îl respectă, aproape neschimbat, adepţii Noii Ere, încercând să materializeze scopurile ei.

Aşadar, religiile orientale, sufismul[14], teosofia, masoneria, neoidolatria, satanismul, vrăjitoria, astrologia, spiritismul, parapsihologia, ufolatria, hipnotismul şi călătoriile în vieţi trecute, ocultismul, terapiile alternative, credinţa în reîncarnare sunt cele mai importante pietricele ale mozaicului Noii Ere.

Noua Eră este expresia şi promovarea unui vechi plan al societăţilor secrete (teosofi, masoni, iluminaţi etc.) spre o stăpânire mondială.

Pe bancnota de un dolar american există următoarea frază în latină: *Novus Ordo Seculorum*, adică *Noua Ordine a Lucrurilor*, deasupra căreia este o piramidă şi ochiul magic. La baza piramidei stă scrisă, tot în latină, data: 1776. Atunci germanul Weis Naupt, de origine ebraică, a fondat *Ordinul Iluminaţilor*, dar în realitate al întunecaţilor. Prin urmare, *Noua Ordine a Lucrurilor*, la care s-a referit şi preşedintele S.U.A., George Bush, în timpul primului război din Golf (1991) şi despre care atât de des auzim vorbindu-se în ultimii ani, nu este deloc nouă. Dimpotrivă, este tot atât de veche ca şi inspiratorul ei, satana, luceafărul cel

---

9 *Luca* 10, 18.

10 Creştinii noştri care merg la Sfintele Locuri şi trec prin Egipt trebuie să ia aminte că pe papirusurile pe care le aduc de acolo există crucea egipteană.

11 De la cuvântul guru, adică mentor al acestor grupări religioase orientale.

12 Gnosticism: potrivit cu *Enciclopedia morală şi religioasă*, vol. IV, p. 592, el constituie *o mişcare religioasă polimorfă din perioada alexandrină, care a provenit din amestecul sincretist al unor elemente de diverse provenienţe.*

13 Credinţa în posibilitatea comunicării cu „lumea spiritelor (necurate)".

14 Mişcare spirituală musulmană cu nuanţe ascetice.

căzut, tatăl minciunii și al tuturor înșelăciunilor Noii Ere.

Obiectivele Noii Ere

Ce cuprinde însă „planul" Noii Ere? Care sunt țintele ei? Primul și cel mai important obiectiv al Noii Ere este o stăpânire mondială care va fi exprimată printr-un guvern mondial, o nouă Ordine mondială a lucrurilor și o religie mondială.

Adepții Noii Ere nu ascund că *există un plan mare și divin*, că *o ierarhie spirituală va duce omenirea la înfăptuirea planului divin* și că *în perioada actuală capul ierarhiei este Hristos*, dar nu unica și irepetabila Persoană dumnezeiască a Domnului nostru Iisus Hristos, ci acel „Hristos" pe care ei înșiși îl numesc *Mentorul universal* și *principalul Maitreya.*

Dar să vedem ce spune importanta reprezentantă a Noii Ere, Vera Alder. *Există într-adevăr*, scrie ea, *un plan și un scop în spatele întregii creații*[15]. *Unitatea universală este scopul către care se îndreaptă evoluția. Planul universal cuprinde: un organism mondial..., o economie mondială..., o religie mondială...*[16].

Încă din 1975 a început să se facă publicitate mișcării Noii Ere. Până atunci acționase în culise, iar apoi, alături de conspirația ascunsă, pune în lucrare și pe cea arătată, adică propaganda. Ceea ce până atunci se adresa doar unora spre inițiere, în lojele masonice și în alte societăți secrete, acum se arată

[15] Aceasta nu înseamnă că ea crede în Dumnezeu Creatorul. Folosește termenul *creație* în înțeles lumesc, de lucruri care există.
[16] Vezi Vera Alder: *When Humanity comes of age*, 1974, p. 90.

tuturor, și în acest scop se folosesc în principal mijloacele de informare în masă (mass-media).

Evenimentul principal al „planului" este venirea *hristosului-vărsător* al Noii Ere și instaurarea împărăției lui. „Planul" cuprinde, printre altele, și următoarele scopuri secundare:

1. Sistemul mondial al cartelei de credit;
2. Un control mondial asupra alimentelor;
3. Un sistem economic mondial;
4. Impunerea cu forța a limitării nașterilor (avorturile);
5. Controlul genetic. Adică intervenirea în codul genetic pentru a face pe om „la comandă";[17]
6. Fecundația artificială;
7. Inițierea maselor în așa numitul *sistem planetar* care se numește, de asemenea, și *inițiere luciferică*, adică o acțiune de afierosire satanei;
8. Stăpânirea unei noi *rase de supraoameni*[18];
9. Așa numita *Operație de curățire.*

Prin acest termen reprezentanții Noii Ere înțeleg exterminarea tuturor acelora care nu sunt de acord cu scopurile Noii Ere, deși propovăduiesc „pacea,

[17] Deja omenirea începe să conștientizeze această perspectivă de coșmar. Recentele experiențe de clonare, care au văzut lumina publicității (martie 1997), arată că acest lucru nu mai este o chestiune de fantezie științifică.
[18] Aceasta ne amintește de nazismul celui de-al III-lea Reich al lui Adolf Hitler, care a fost un ocultist și membru al unei societăți secrete. Să nu uităm că o *Nouă Ordine a Lucrurilor* voia să instaureze și el, iar rezultatul a fost cele cincizeci de milioane de morți în al doilea Război mondial. În general, asemănările dintre Noua Eră și nazism sunt multe, vrednice de însemnat și deloc întâmplătoare.

dragostea şi unitatea mondială". Toţi cei care se împotrivesc, şi mai ales creştinii, vor trebui să dispară de pe pământ printr-o *procedură de purificare mondială.* Acesta este secretul cel mai întunecat al Noii Ere. Discipolii Noii Ere, denaturând în mod grosolan Sfânta Scriptură, lucru foarte obişnuit pentru ei, îi identifică pe creştini şi pe toţi cei care se împotrivesc concepţiilor lor cu fiara din Apocalipsă sau cu antihrist. Ei spun că antihrist este orice persoană sau grup care neagă firea dumnezeiască a omului, care neagă, aşadar, concepţia demonică ce spune că omul este dumnezeu din fire şi, prin urmare, nu este nevoie de nici un Dumnezeu Care să-l mântuiască[19].

Operaţia de curăţire o vor pune în lucrare când mişcarea se va instaura în toată lumea şi atunci îşi va arăta adevărata ei faţă.

În perioada pe care o parcurgem acum acţionează mai ales în chip coruptiv, încercând să pervertească dinlăuntru spaţii care interesează mişcarea, iar pentru atingerea acestui scop creează confuzia.

Scopul Noii Ere acum nu este să golească bisericile, ci, dacă este cu putinţă, să le umple cu oameni care să aibă cugetarea pervertită, adică cu cei care vor fi de acord că toate religiile, şi Creştinismul[20] împreună cu ele, sunt acelaşi lucru, sunt căi care duc la acelaşi scop.

---

[19] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră şi secretele ei întunecate*, Edit. Bibis, p. 67.

[20] Creştinismul, aşa cum se ştie, şi mai exact Biserica Ortodoxă nu este o religie, adică nu este o creaţie omenească, ci descoperirea pe care Dumnezeu a dat-o omului.

Obiectivele secundare ale Noii Ere, despre care am vorbit (cartele de credit, control genetic etc.), au în vedere să pregătească şi să ajute la realizarea scopurilor principale, care sunt, aşa cum am spus, instaurarea unui guvern mondial sub cârmuirea unui conducător mondial (dascăl, mentor, avatar) al Noii Ere şi a unei religii mondiale, în realitate însă a unei panreligii diavoleşti.

Caracterul antihristic al Noii Ere

Vom vorbi acum mai amănunţit despre caracterul satanic şi antihristic al Noii Ere. Acest lucru se vede foarte clar din ceea ce scrie David Spangler, unul dintre conducătorii mişcării: *Lucifer lucrează înlăuntrul fiecăruia dintre noi pentru a ne aduce la „deplinătate" şi, pe parcurs ce evoluăm către o Nouă Eră, care este era întregirii omului, fiecare dintre noi este adus, într-un anumit fel, la punctul pe care îl numesc iniţiere satanică (afierosire lui satana), la uşa prin care persoana trebuie să treacă, dacă vrea să ajungă cu totul în prezenţa luminii şi la „deplinătatea" sa*[21].

Însă toată această concepţie despre lume a Noii Ere este incompatibilă cu Creştinismul şi deci antihristică. Pentru adepţii Noii Ere, Dumnezeu nu este o

---

[21] David Spangler, *Reflections on the aquarian Gospel of Jesus the Christ* apud Constance Cumbey, *The Hidden Dangers of the Rainbow. The New Age Movement and the coming Age of Barbarism*, Shreveport Loiusiana, Huntington House, Inc. 1983, p. 44.

existență personală, ci o supraconștiință universală impersonală.

Omul nu este persoană, ci o picătură care va trebui să aibă drept scop să dispară în oceanul supraconștiinței universale.

Nu există legătură între Creator și creațiile Sale, deosebire între Dumnezeul cel necreat și făpturile limitate. Toate sunt considerate ca o energie, ca forme diferite ale aceleiași realități. Adică este vorba despre panteism.

Este vădit faptul că toate acestea nu au nici o legătură cu credința noastră, ci mai degrabă sunt cu desăvârșire incompatibile cu ea. Iar acest lucru trebuie să-l accentuăm cu multă tărie. Adică să înțelegem că nimeni nu poate aparține unei organizații guruiste, sau să facă yoga, sau să creadă în astrologie, sau în reîncarnare și, în același timp, să aibă impresia că este și creștin.

Intenționat, sistematic și conștient, Noua Eră cultivă confuzia, care a ajuns să fie cea mai importantă caracteristică a epocii noastre. Astfel, cultivatorii confuziei spun că există multe religii, dar un singur Dumnezeu, sau că există multe căi care duc la același scop.

Însă, Domnul nostru îi dezminte spunând: *Eu sunt calea, adevărul și viața*[22]. Prin urmare nu există mai multe căi, ci numai Una, Hristos și Biserica Sa Ortodoxă.

Alt exemplu de confuzie intenționată, pe care o cultivă aceștia, este afirmația potrivit căreia meditația

---

[22] *Ioan* 14, 6.

și rugăciunea minții ar fi același lucru, iar binele și răul ar fi două puteri egale care se completează una pe alta. Însă rugăciunea ortodoxă este o legătură interpersonală. Este ieșirea din *eu* și îndreptarea prin dragoste către o altă persoană (către Dumnezeu, în cazul nostru).

Dimpotrivă, în practica meditației, cel care meditează nu se întoarce spre o altă persoană, ci spre propriul sine, pe care îl idolatrizează.

La prima vedere, adepții Noii Ere se arată îngăduitori față de toți. În realitate însă cred și propovăduiesc că, de vreme ce monopolizează adevărul, creștinii sunt ființe subevoluate. *Crede ce vrei,* spun ei, ***dar să nu fii mărginit, adică să crezi că numai tu ai adevărul.***

Folosirea de către adepții Noii Ere a termenilor creștini cu un alt înțeles – de multe ori cu sens contrar – mărește confuzia. De pildă, pentru adepții Noii Ere, libertatea nu este supunerea de bună voie a omului voii lui Dumnezeu, întoarcerea de bună voie către bine și lepădarea răului, ci punerea în lucrare fără stavilă a puterilor omului, fie pozitive, fie negative. La fel, păcat nu este încălcarea voii lui Dumnezeu, ci tot ceea ce împiedică calea către auto-îndumnezeire. John Randolph Price, în cartea sa *The Planetary Commission,* spune că a Doua Venire nu înseamnă revenirea lui Iisus, ci conștientizarea din partea persoanei că ea însăși este dumnezeu, o suprainteligență[23].

---

[23] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră...*, p. 40.

De asemenea, el mai spune că antihrist este fiecare persoană sau grup care neagă firea dumnezeiască a omului[24]. Așadar, potrivit cu concepția Noii Ere, antihristul sunt creștinii.

Și adepții Noii Ere vorbesc despre Hristos, și încă mult. Dar pentru ei Hristos nu este Iisus Hristos din Nazaret, Cel răstignit de Ponțiu Pilat și înviat din morți, o persoană istorică unică și irepetabilă și totodată Fiul lui Dumnezeu, ci este unul din nenumărații inițiați din istoria omenirii și, mai degrabă, este o stare înlăuntrul nostru, o stare hristică, așa cum o numesc ei.

Această confuzie pe care o cultivă, la care se adaugă faptul că cele mai multe din aceste mișcări nu-și arată adevărata lor față, ci se prezintă sub o mască socială, filosofică, științifică, chiar și ortodoxă, face ca persoane nevinovate, mai ales tineri, să fie prinse în mrejele lor. De pildă, cineva este chemat la un prânz bogat sau la niște lecții așa-zise de relaxare sau de gimnastică, iar în spatele acestora se află un anume guru.

Victimele organizațiilor Noii Ere și, în principal, a așa numitelor culte sau secte distrugătoare sunt conduse treptat, prin metode specifice și tehnici de spălare a creierului, la dependența totală de conducător și de grupare. Ele suferă încet-încet o schimbare radicală a propriei personalității, ajungând de multe ori la stări psihopatologice, la situații fără ieșire, la sinucidere sau la crimă.

[24] Texe Marrs, *Noua Eră...*, p. 67.

Mesajele „Noii Ere"

Mesajele Noii Ere sunt transmise în principal prin mass-media și prin muzică.

Rolul pe care îl joacă mijloacele de informare în masă în cadrul străduinței Noii Ere de a schimba cugetarea oamenilor este determinant. Iar aceasta se face prin așa numita *educație paralelă,* care îi învață violența, pervertirea morală și familiarizarea cu elementul demonic: violență fățișă care se justifică în baza legii celui mai puternic; relații sexuale fără nici o opreliște ori criteriu, având drept povățuitor lozinca *Să facem sex până vom muri;* familiarizarea cu tot ce este demonic, cu scopul de a-l face pe om să-l privească pe diavol cu simpatie, așa cum spune și titlul unui cântec din muzica rock: *Simpatie pentru diavol* (sympathy for the devil), să-l considere pe diavol dumnezeul cel nedreptățit, căruia i-ar aparține, chipurile, viitorul.

Muzica rock, de asemenea, prin mesajele ei directe sau subconștiente, care de obicei laudă pe diavol, sexul, violența, magia, drogurile și orice fel de pervertire morală, joacă un rol important în reorientarea tinerilor, mai cu seamă. Ceea ce este vrednic de consemnat este faptul că aceasta (muzica rock) a fost aleasă în mod conștient să joace acest rol, pregătindu-i pe oameni pentru Noua Eră, precum mărturisește „proorocița" mișcării, Alice Bailey. *Muzica,* spune ea, *este unul din mijloacele contemporane care influențează cel mai eficace masele, constituind o parte a*

întregului efort depus spre a-i face pe tineri să primească ideile Noii Ere[25].

Ocultismul pentru copii ia proporţii tot mai mari şi are drept scop pervertirea sufletului sensibil al copilului. Organul principal pentru acest sacrilegiu sunt „jucăriile" pentru copii cu figuri demonice oribile şi programele pentru copii de la televizor, care numai pentru copii nu sunt[26]. Adepţii Noii Ere declară deschis: *Scopul nostru acum este şcoala ocultă.* Deja s-au fondat şi în Grecia astfel de şcoli şi chiar grădiniţe de către organizaţii oculte.

Să nu omitem să ne referim şi la **centrele artelor marţiale ale Orientului**. Este vorba de *Kung Fu, Karate, Tae-Kwon-Do* şi altele, care au apărut ca ciupercile chiar şi în satele mici, şi care constituie expresia practică a aşa numitei meditaţii, dintre tehnicile căreia face parte şi yoga. Concepţia despre Dumnezeu, om şi lume, în cazul artelor marţiale, este aceea a religiilor orientale. Ajungând în acest punct, trebuie să spunem că nu putem băga în aceeaşi oală toate şcolile de acest fel. Într-o oarecare măsură, fondarea lor se datorează şi modei care domneşte în zilele noastre. Faptul de a fi condus cineva, dincolo de gimnastica trupească, la un oarecare mod de iniţiere depinde mai ales de instructor, iar propunerea aces-

[25] Pentru cei care vor mai multe informaţii referitoare la acest subiect există următoarele cărţi: *Satanismul în muzica rock,* Edit. Fotodotes; cartea despre muzica rock editată de Grupările Elevilor Creştini din Tesalonic *Skimni* şi cartea lui Jean-Paul Regimbal despre mesajele subconştiente, apărută la editura *Iliotropio.*

[26] Pentru cei interesaţi există frumoasa carte: *În spatele vitrinei cu jucării,* Edit. Fotodotes.

tuia se va adresa celor care vor arăta interes. În tot cazul, multe şcoli de acest fel organizează excursii în Orientul Îndepărtat pentru ca elevii greci să cunoască acolo pe maeştrii acelei arte. De asemenea, mulţi maeştri îi fac pe elevii centrelor de arte marţiale să înţeleagă că de la un punct evoluţia lor nu depinde atât de exerciţiul trupesc, cât de practicarea exerciţiilor de *relaxare* şi de *disciplina spirituală lăuntrică,* care au legături directe cu tehnicile meditaţiei, pe care le folosesc religiile orientale şi anumite şcoli de ocultism[27].

Toţi cei care lucrează conştient pentru a conduce omenirea la aşa numita Noua Eră a Vărsătorului la care visează, adică la cea mai întunecată epocă de constrângere spirituală şi de satanolatrie vădită din câte a cunoscut lumea până astăzi, se fac în felul acesta **făptaşi morali** ai stărilor bolnăvicioase de violenţă, de stricăciune morală şi de satanolatrie care devastează societatea de astăzi. Discipolii simpli ai Noii Ere sunt victimele, iar datoria noastră este să-i ajutăm să iasă din capcană, prin informare şi rugăciune.

Vechea minciună a autoizbăvirii

În câteva cuvinte am putea spune:

Aşa numita Noua Eră nu este deloc nouă, ci ea este repetarea vechiului îndemn, a marii minciuni, pe care a spus-o diavolul lui Adam şi Evei atunci când erau în Rai, adică: ei înşişi,

[27] Referitor la aceasta vezi cartea Mariei Dimitriadu: *Adevărul despre artele marţiale,* Edit. Nectarie Panagopoulos, Atena, 1998.

cu propriile lor puteri, fără ajutorul lui Dumnezeu, pot să devină dumnezei.

Exact aceasta este *evanghelia Erei Vărsătorului, evanghelia Noii Ere*. Este credinţa omului în propriile lui puteri, credinţa potrivit căreia omul este din fire dumnezeu, că, în consecinţă, nu are trebuinţă de Dumnezeu ca să-l mântuiască, ci el însuşi poate să se cunoască pe sine şi puterile ascunse pe care le-ar avea înlăuntrul său, poate evolua singur şi deveni dumnezeu sau, mai degrabă, poate să descopere că el însuşi este dumnezeu.

Evanghelia Vărsătorului este calea autonomiei omului şi a răzvrătirii lui împotriva voii lui Dumnezeu. La *facă-se voia Ta* din Rugăciunea Domnească se opune dogma satanică: *Fă orice vrei! Aceasta este toată legea,* aşa cum spune părintele neosatanismului, vrăjitorul englez Aleister Crowley.

Doctrina Noii Ere este una a autoizbăvirii şi a autoîndumnezeirii. Elementul de compunere *auto-* este foarte iubit de new age-işti în scrierile lor şi formează termeni precum: autocunoaştere, autoevoluţie, autorealizare etc. Pronumele personal *eu,* ei îl scriu cu literă mare (Ego), îndumnezeindu-l şi zeificându-l. Prin aceasta vor să arate că omul este dumnezeu din fire.

Facem aici o mică selecţie a textelor caracteristice care susţin ideile Noii Ere şi care exprimă această credinţă:

Îngenuncheaţi înaintea sinelui vostru. Cinstiţi şi închinaţi-vă fiinţei voastre. Dumnezeu locuieşte înlăuntrul vostru şi dumnezei sunteţi voi.

Aici va trebui să spunem că new age-iştii, pentru a-şi susţine aceste puncte de vedere, răstălmăcesc până şi spusa Scripturii: *Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru*[28].

Ei se străduiesc să arate că spusele lor sunt identice cu cele ale Evangheliei. Fac însă, cu voie sau fără voie, o mare greşeală. Pentru noi, ortodocşii, Împărăţia lui Dumnezeu din lăuntrul nostru este harul dumnezeiesc necreat, harul Sfântului Duh şi nu esenţa lui Dumnezeu. De altfel, atunci când vorbesc despre Dumnezeu, aceştia nu înţeleg un Dumnezeu personal şi mai ales o Treime de Persoane, ci o energie universală impersonală. De asemenea, acest har dumnezeiesc necreat nu locuieşte în inimile tuturor, ci numai în cele ale ortodocşilor botezaţi şi miruiţi şi este pus în lucrare potrivit cu măsura nevoinţei duhovniceşti pe care o face fiecare.

Prin urmare, spusa Sfintei Scripturi: *Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru* nu are nici o legătură cu învăţătura new age-istă: *Dumnezeu locuieşte înlăuntrul vostru şi dumnezei sunteţi voi.*

Un alt text ce priveşte subiectul nostru este al unui new age-ist care spune: *Sunt împreună-creator cu Dumnezeu şi vin cerurile noi, în timp ce voinţa cea bună a lui Dumnezeu se manifestă pe pământ prin mine... Cu adevărat eu sunt hristosul lui Dumnezeu... Sunt lumina lumii...*

Un alt new age-ist spune: *Religia veche spune că ateu este cel care nu crede în Dumnezeu. Religia nouă*

[28] *Luca* 17, 21.

însă spune că ateu este cel care nu crede în sine însuşi.

Crede în tine, crede în tine, crede în tine, crede în unicul Dumnezeu! Aceasta este taina care face să se deştepte măreţia fiecărui suflet. Şi chiar dacă ai crede în zeci de dumnezei, dar nu ai credinţă în tine, nu există mântuire pentru tine.

Aşadar, singurul lucru pe care Noua Eră îl consideră „păcat" este cel pe care îl fac toţi cei care nu izbutesc să ajungă la conştiinţa că sunt dumnezei.

Această minciună satanică a autoizbăvirii şi autoîndumnezeirii, care se identifică cu *evanghelia Erei Vărsătorului,* a dus omenirea, după cădere, în întunecatul hău al răzvrătirii şi apostaziei, iar prin ele la impasurile lumii contemporane.

Pentru încă o dată se face arătat faptul că omul poate alege unul din cele două drumuri care se deschid înaintea lui. Unul este cel al dorinţei sale fireşti şi profunde de îndumnezeire, cu care a fost înzestrat de Dumnezeu, pe care poate merge dacă împlineşte în libertate şi dragoste ascultarea faţă de voia lui Dumnezeu, şi atunci se sfinţeşte şi devine dumnezeu după har. Celălalt e cel al răzvrătirii şi apostaziei, pe care păşeşte dacă primeşte vechea minciună a diavolului despre autoevoluţie, autoizbăvire şi autoîndumnezeire şi atunci pierde ţinta şi menirea sa, se îndrăceşte şi se prăpădeşte. Acest al doilea drum al apostaziei, care duce la înfricoşătoare impasuri, este propus de Noua Eră.

Fiecare om este liber, dar şi responsabil pentru ceea ce va alege. Şi, în tot cazul, Biserica are datoria

să tragă semnalul de alarmă pentru a-i păzi pe oameni de primejdia pierzării, pe care o aduce prinderea lor în mrejele Noii Ere.

Ameninţarea ereziilor contemporane

Din toate cele pe care le-am spus până acum reiese limpede că ereziile contemporane, alături de cele vechi, reprezintă o adevărată ameninţare. Nu numai pentru că închid oamenilor calea mântuirii, ci şi pentru că pricinuiesc o mulţime de probleme psihologice, familiale, sociale, probleme care apar în domeniul învăţământului, al muncii, al sănătăţii, al economiei, chiar şi în destinele naţiunii, deoarece, aşa cum s-a dovedit, există centre străine care conduc cele mai multe dintre aceste erezii contemporane.

Aceste organizaţii constituie o ameninţare pentru persoana umană, pentru societate, pentru civilizaţia noastră ortodoxă, pe care se străduiesc să o răstoarne din temelie.

Imaginea situaţiei este sumbră dacă o priveşte cineva numai omeneşte şi cu o logică rece. La fel şi perspectivele ei. *Aşa cum diavolul a încurcat lucrurile, acum nici chiar el însuşi nu poate să le mai descurce, chiar dacă ar vrea,* spune fericitul Stareţ Paisie Aghioritul.

Dacă însă vom înfrunta această situaţie cu credinţa neclintită că, în ciuda acestor lucruri, Hristos este adevăratul Stăpân al istoriei şi al lumii, atunci, fără a rămâne nepăsători, nu vom intra în panică. Ca orto-

docși, credem că *mai mare este Cel ce e în noi, decât cel ce este în lume*[29]. Stăpânul nostru este Acela care *a pornit ca un biruitor ca să biruiască*[30]. Prin urmare, biruința Lui va fi și a noastră.

Așadar, noi înfruntăm greutățile cu o fermitate pașnică. Cu rugăciune, dar și cu acțiuni concrete. Cu optimism, care izvorăște din faptul că, în ultimă instanță, noi nu ne punem nădejdea mântuirii noastre în nimeni altul fără numai în Hristos. De altfel, Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci duhul puterii și al dragostei și al întregii-înțelepciuni[31].

Ce trebuie să facem?

Să vedem așadar ce trebuie și ce putem face. Această problemă are, desigur, multe aspecte și parametri. Dar întrebarea este în care caz putem noi interveni și încă eficace.

Așa cum în cadrul sănătății trupești avem prevenirea și terapia, tot astfel se întâmplă și cu sănătatea duhovnicească. Este mult mai bine dacă putem preveni o boală, decât să o înfruntăm atunci când deja s-a manifestat.

Mai întâi va trebui să acceptăm că această problemă este una reală. Să acceptăm existența acestei provocări a ereziilor contemporane, astfel încât, în continuare, și înfruntarea lor să fie cea cuvenită. Le spunem acestea deoarece, din păcate, în poziții bisericești responsabile există oameni care subapreciază această problemă sau cred că o mărește „râvna exagerată" a unora care sunt trimiși pentru înfruntarea ei. Sau poate că nu vor să se preocupe de un subiect care arde și pricinuiește conflicte și antipatii. Nimeni din cei care trag clopotul pentru vestirea primejdiilor existente nu este plăcut acelora care folosesc tactica struțului.

Așadar, principalele modalități de a înfrunta această problemă sunt **prevenirea și terapia**.

Analiza cauzelor răspândirii ereziilor, pe care am făcut-o la începutul acestor articole, ne va ajuta și la găsirea soluțiilor pentru înfruntarea lor.

Mândria și diavolul sunt cauzele principale ale tuturor ereziilor. Prin urmare, cultivarea virtuții smereniei, următoare a lui Dumnezeu – iar aceasta se face numai în spațiul duhovnicesc al Bisericii – este cea mai bună blindare împotriva pericolelor pe care le aduc ereziile. În Pateric citim: *A spus Avva Antonie: am văzut toate cursele vrăjmașului întinse pe pământ și suspinând am zis: „Oare, cine poate să le treacă pe acestea?" Și am auzit un glas zicându-mi: „Smerenia"*[32].

Atunci când suntem înăuntrul Bisericii și ne acoperă harul lui Dumnezeu, suntem păziți de primejdii.

Pentru a preveni pericolul adus de erezii trebuie să găsim **sensul corect al vieții**.

Biserica Ortodoxă nu ne oferă pur și simplu un mod viață pe lângă celelalte, ci ea propovăduiește însăși Viața, pe Hristos Care S-a răstignit și a înviat ca

[29] *I Ioan* 4, 4.
[30] *Apocalipsa* 6, 2.
[31] Cf. *II Tim.* 1, 7.

[32] *Pateric,* Avva Antonie, cap. 9.

toţi cei care Îl vom urma *viaţă să avem şi mai mult să avem*[33].

Acest mod de viaţă pe care îl oferă Biserica nu este unul teoretic, ci este probat în practică. El este calea mântuirii în Hristos, îndumnezeirea prin har, pe care începând de acum douăzeci de veacuri au călătorit milioane de sfinţi, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, oameni din toate categoriile sociale şi de toate meseriile. Prin urmare el este un drum sigur pe care putem merge şi noi.

Aşadar, a cunoaşte ceea ce credem, iar aceasta a o trăi înlăuntrul Bisericii, este modul cel mai bun de a ne apăra de ereziile vechi şi noi. A cunoaşte ceea ce cred înseamnă a-mi defini înlăuntrul meu credinţa ortodoxă.

Limitele credinţei, din punct de vedere obiectiv, sunt clare. Ele au fost fixate prin hotărârile Sfintelor Sinoade şi se află în textele Sfintei Scripturi şi în scrierile Sfinţilor Părinţi. Va trebui numai ca pentru fiecare credincios ele să fie cunoscute şi clare, dacă vrea să fie şi să se numească creştin conştient, adică adevărat, iar nu numai pe buletin[34].

Astfel, diferiţii new age-işti şi ereticii, în general, nu vor putea pescui uşor în ape tulburi, de vreme ce noi vom înota în apele limpezi ale Ortodoxiei.

Cu siguranţă, aceia îşi vor continua strădania să prindă în cursă pe oamenii naivi, prezentându-se sub felurite măşti şi împrăştiind confuzia. De aceea trebu-

[33] *Ioan* 10, 10.
[34] Când s-au scris acestea, în Grecia nu se eliminase încă consemnarea apartenenţei religioase de pe buletinele de identitate.

ie să avem ochii deschişi atât turma, dar mai ales păstorii. Să descoperim, în spatele firmelor frumoase şi colorate ţipător, faţa cu adevărat primejdioasă a ereziilor. Această descoperire îi deranjează foarte mult pe eretici. De aceea îi atacă cu furie pe cei care îi demască. Dar, aşa cum spune şi Psalmistul: *Săgeata pruncilor s-au făcut rănile lor*[35], sunt incapabili să vatăme pe cel credincios, deoarece îl acoperă harul Atotputernicului Dumnezeu.

Fiecare creştin poate face multe lucruri bune, atât pentru viaţa sa, atunci când ia hotărâri corecte, cât şi pentru ceilalţi, atunci când îi ajută pe cât poate.

Biserica Ortodoxă, pe lângă cele pe care le face, credem că va trebui să facă şi mai mult. Va trebui să ne vedem lipsurile noastre pastorale, făcându-ne autocritică şi încercând să le îndreptăm. Oamenii vor trebui să găsească în Biserică sensul vieţii şi sânul cald al lui Dumnezeu, astfel încât să nu intre în ispita de a căuta în altă parte lucrurile de care au nevoie. Căci acolo unde le vor căuta, în afara Bisericii, nu vor găsi pe cele autentice, ci pe cele falsificate. Şi nu doar falsificate, ci şi otrăvite.

Acestea s-au spus pe scurt despre prevenire.

Cât despre **terapia** celor care s-au încurcat în erezii, acesta este o temă pentru care este bine să nu ia iniţiative cel care nu s-a ocupat de aşa ceva. Dacă nu cunoaştem şi nu avem strategia şi tactica pastorală corectă pentru a acorda ajutor pastoral victimelor ereziilor şi sectelor, există primejdia să facem rău în loc de bine. Pentru cei care vor să se informeze,

[35] *Psalm* 63, 8.

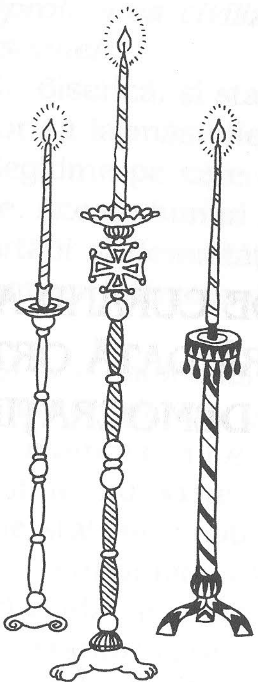
există cărţile pururea pomenitului părinte Antonie Alevizopulos, specialist în aceste subiecte, şi mai ales cele două volume cu titlul: *Înfruntarea ereziilor şi a sectelor* (Atena, 1996), editate de *Uniunea tuturor Părinţilor pentru protejarea civilizaţiei grec-ortodoxe, a familiei şi a persoanei.*

Dar, în afară de Biserică, şi statul trebuie să acţioneze. El este dator să ia măsurile necesare pentru a asigura bunurile legitime pe care el însuşi le-a garantat prin Constituţie. Aceste bunuri legitime se bazează pe principiile libertăţii şi demnităţii omeneşti şi sunt exact cele care sunt ameninţate de lucrarea vătămătoare a ereziilor.

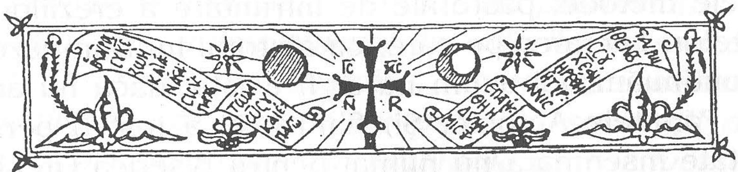
Dacă statul nu-şi face datoria lui în acest caz, atunci şi el va fi răspunzător pentru toate cele care se întâmplă şi se vor întâmpla. Nu e permis ca statul să voteze legi anticreştine; nu poate promova ocultismul prin televiziunea de stat; nu poate oferi elevilor falsa educaţie a violenţei, a imoralităţii şi a familiarizării cu răul; nu poate oferi clădiri şi spaţii pentru adăpostirea şi susţinerea manifestărilor care îl vatămă pe om şi-l conduc la sclavie spirituală şi la dependenţă stricătoare de suflet, pentru că ereziile se manifestă asemenea drogurilor care dau dependenţă.

Grecia are o tradiţie din care nu numai ea s-a hrănit, ci chiar întreaga lume. Această tradiţie trebuie să o trăim şi să o promovăm cu dragoste, cu încredere în Dumnezeu, cu optimism, cu duh de nevoinţă şi cu mărime de suflet.

EREZIILE DE CURÂND APĂRUTE – O LOVITURĂ DATĂ ORTODOXIEI ŞI DEMOCRAŢIEI

Referat prezentat la Congresul de Informare asupra ereziilor și sectelor, care a avut loc la Sfânta Mănăstire Trooditissa – Cipru, la 21 iunie 1997, cu tema generală: „Instituțiile democratice și ereziile nou-apărute în lumina Ortodoxiei".

Seferis[1] spune: *oriunde aș merge, Grecia mă rănește.* Cred că acest lucru este valabil mai ales pentru Cipru. Până anul trecut nu am venit pe meleagurile dumneavoastră, ci abia în octombrie le-am vizitat pentru prima dată. Acum mi s-a dat prilejul și binecuvântarea să le vizitez pentru a doua oară și văd cât de adevărat este acest cuvânt al lui Seferis. Bineînțeles, trebuie trași la răspundere – ca să spunem așa, în sensul cel bun al cuvântului – oamenii din Cipru, care, cu dragostea lor, pur și simplu te robesc. Nu spun aceasta ca să lingușesc, ci cred că acesta este adevărul și trebuie să-l spunem.

Subiectul pe care vreau să-l expun este: *Ereziile nou-apărute – o lovitură dată instituțiilor democratice și cugetării ortodoxe a poporului nostru.* Însă, înainte de a-l dezvolta, aș vrea să spun două cuvinte, nu repetând mulțumirile ce se cuvin Mănăstirii Trooditissa și Părintelui Hristofor, ci, exprimând cred și simțămintele acestuia, vreau să-mi îndeplinesc în felul acesta datoria morală față de Părintele Antonie Alevizopulos, pe care amândoi am avut cinstea să-l avem colaborator. Părintele Antonie a fost inițiatorul acestei lucrări, pentru care s-a jertfit pe sine, punând astfel

[1] Gh. Seferis (1900-1971), poet și scriitor (Nobel 1963) (n. tr.).

bazele metodei pastorale de înfruntare a ereziilor și sectelor. Lucrarea pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, o continuăm noi acum nu ar fi existat dacă nu ar fi fost Părintele Antonie. Și, fiindcă el a fost o personalitate însemnată nu numai pentru Biserica Greciei, ci și pentru întreaga Ortodoxie, prin lucrarea pe care a înfăptuit-o cu ajutorul lui Dumnezeu, a atras asupra sa ura și atacul sălbatic al organizațiilor, mai ales ale celor nou-apărute, despre care vom vorbi acum. Aceasta dovedește cât de importante au fost lucrarea și mărturisirea ortodoxă pe care le-a făcut. Părintele Antonie accentua necesitatea colaborării interortodoxe, lucru pe care vreau și eu să-l accentuez. Și cred că aceste congrese și conferințe, care se organizează la inițiativa Bisericii Greciei și care au ca subiecte înfruntarea ereziilor și a sectelor, așa cum este și acest congres, înlesnesc colaborarea interortodoxă. Și aceasta deoarece noile erezii nu pot fi înfruntate de fiecare dintre noi separat, ci înfruntarea va fi eficace dacă va exista o mobilizare a puterilor pe plan interortodox, precum și o colaborare a Bisericii cu statul și cu alte foruri bine intenționate. Unul din scopurile acestui congres, precum și al altor manifestări de acest fel, este de a conștientiza necesitatea colaborării și intensificării activității în vederea înfruntării acestei probleme.

Instituțiile democratice

Așa cum citim în *Dicționarul Științelor Sociale* al UNESCO, *democrația, în sensul ei mai larg, înseamnă un mod de viață într-o societate în care se consideră că fiecare individ are dreptul, în mod egal*

cu ceilalți indivizi, să se bucure de posibilitățile participării sale neîmpiedicate la valorile acestei societăți. În sens mai restrâns, democrația înseamnă posibilitatea pe care o au membrii societății de a participa neîmpiedicat la hotărârile care influențează viața lor, în plan personal sau colectiv, în orice domeniu al existenței. Iar în sensul ei cel mai restrâns, termenul „democrație" înseamnă posibilitatea pe care o au cetățenii unui stat de a participa neîmpiedicat la hotărârile politice care acționează asupra vieții lor personale și colective. În acest cadru cred că dobândesc sens instituțiile democrației, adică expresiile vieții sociale, unde orientările axiologice esențiale sunt cele pe care le-am descris, tangențial desigur, mai sus. La antipodul democrației și al instituțiilor democratice se află totalitarismul. Totalitarismul, adică negarea totală a democrației și a instituțiilor ei, așa cum vom avea prilejul să vedem și să dovedim în cele ce urmează, este caracteristica principală atât a fundamentului teoretic cât și a expresiei în plan practic a așa-numitelor erezii totalitariste nou-apărute.

Definirea fenomenului

În afară de denumirea de *erezii totalitariste nou-apărute* (deoarece au apărut după al doilea război mondial), grupările de care ne vom ocupa au și alte denumiri, la fel de potrivite, cum ar fi **erezii care droghează sufletul (psihonarcotice)**. Și aceasta deoarece, așa cum drogurile îi conduc pe cei care le folosesc la dependență totală, tot astfel și drogurile

sufletești îi conduc pe cei care se încurcă cu ele la dependență totală; desigur, o dependență spirituală, și din acest motiv este foarte greu să scapi de ea. De asemenea, ele mai sunt numite și *culte distrugătoare.* Această denumire este folosită mai ales în S.U.A. O altă denumire potrivită, pe care a folosit-o Parlamentul francez este *erezie ucigătoare de libertate,* deoarece ținta în care vor să lovească este libertatea persoanei. Aici va trebui să spunem că Parlamentul francez a format o comisie specială, supravegheată de primul-ministru francez, pentru urmărirea activității acestor erezii. Ceva asemănător a făcut și Guvernul german. În Grecia, din păcate, nu există o asemenea preocupare din partea conducerii statului. Aici ereziile au reușit să convingă pe politicieni că activitatea lor este exclusiv religioasă și că nu creează probleme în societate. Problemele, spun ei, le creează unii fanatici, cum ar fi Alevizopulos.

Erezia, în înțelesul ei mai cuprinzător, privită din punct de vedere ortodox, este ruinarea drumului ce duce către mântuire. Desigur, nu numai ereziile cele noi trebuie să ne atragă atenția, ci și cele vechi, dar cele noi prezintă un pericol sporit. Criteriile de clasificare a acestor grupări în categoria ereziilor totalitariste contemporane nu au fost stabilite de niște simpli ortodocși sau de unii fanatici, ci de organisme internaționale care s-au ocupat de această problemă, cum ar fi Parlamentul european, psihologi, sociologi și alți oameni de știință. Bineînțeles, noi, ortodocșii, avem criteriile și tradiția noastră, care ne dau răspunsuri și soluții. De aceea, nu este nevoie să cerem din

altă parte luminare. Însă, în cazul de față, fiindcă aceste grupări acuză Biserica de mentalitate totalitaristă și obscurantism, am dorit să expun aici acest subiect, spre a se vedea că nu numai din partea noastră, adică a Bisericii, se trage semnalul de alarmă, ci și din partea organismelor internaționale și organizațiilor științifice, care nu au vreo legătură cu spațiul credinței.

Dependența totală

Potrivit cu criteriile pe care le-am arătat, caracteristice acestor organizații sunt următoarele:

În centrul lor se află un om înzestrat cu anumite capacități, o personalitate puternică care, profitând de aceste capacități, se prezintă pe sine ca îndrumător cu puteri divine. Unul ca acesta declară că posedă autoritate divină și de aceea pretinde supunere totală la cele pe care le spune. Dar falsa lui autoritate și supunerea desăvârșită pretinse de la discipoli conduc la dependența totală de el și de grupare. Tocmai acesta este lucrul cel mai primejdios.

Organizația și conducătorul ei exercită o influență totalitaristă asupra vieții discipolilor lor. Nu există viață personală, nu există nimic în viața discipolilor care să se afle în afara spațiului supravegheat de organizație. În toate, chiar și în cele mai mici amănunte ale vieții personale, organizația pretinde să aibă control. Organizația va hotărî până și relațiile personale pe care le vor avea discipolii, căsătoria lor, „programarea familială", locul de muncă etc.

Ca exemplu vom da aici pe falsul mesia, coreanul Sun Myung Moon, care a celebrat pe stadionul din Seul (Coreea) căsătorii colective. Acolo, 70000 de oameni s-au căsătorit fără să se cunoască unul pe celălalt. S-au căsătorit deoarece așa hotărâse Moon, care s-a autoproclamat mesia al Noii Ere a Vărsătorului. Acesta alegea perechile. Multe „căsătorii" s-au făcut prin satelit, adică mireasa putea fi în Europa, iar mirele în Coreea. Astfel, puteți vedea la ce fel de situații conduc aceste erezii contemporane, din cauza *autorității divine* a conducătorilor lor. Organizația și conducătorul ei pretind că numai ei dețin „rețeta" mântuirii. Și aceasta, nu numai pentru om ca individ sau pentru o națiune, ci chiar pentru întreaga omenire.

Desigur, astfel de teze susține fiecare organizație, pentru a trage focul la propria oală. Și, fiindcă există multe organizații și conducători, iar fiecare în parte își revendică această autoritate, se poate spune că există o dispută între ele; în orice caz, fiecare organizație pretinde că deține „rețeta" unică de mântuire. Cine nu respectă această „rețetă" se va îndrăci. Cel care se află în afara grupării este lipsit de orice refugiu.

Mult cunoscuta sectă a Martorilor lui Iehova, mai bine zis a Martorilor-mincinoși ai lui Iehova sau a hiliaștilor, este un exemplu tipic de o astfel de erezie totalitaristă contemporană sau cult distrugător. Organizația este, așa cum susțin ei, refugiul și cel care se află în el se va mântui, iar cel care este în afara lui este al diavolului, al satanei. În continuare vom vedea modul în care înfruntă organizația pe cei care se

află în afara ei și pe cei care critică organizația și împiedică aplicarea acestei „rețete" unice de mântuire. Pentru ca omenirea să iasă din impasurile contemporane, cum ar fi poluarea mediului înconjurător, amenințarea foametei, stresul, este nevoie de „rețeta" unică pe care o deține conducătorul organizației. De aceea este nevoie de supunere totală.

Desigur, pentru a-și împlini scopurile, își ascund adevărata lor față. Iată încă un criteriu pentru clasificarea lor în categoria ereziilor contemporane. Iar acesta este un element care, ca și celelalte de mai sus, creează condițiile potrivite, astfel încât să se instituie un mod de viață, o mentalitate și comportamente care vin în contradicție cu legile democratice și cu concepția pe care o au despre democrație majoritatea oamenilor. Acoperirea adevăratei fețe înseamnă opacitate, înseamnă că ai ceva de ascuns, căci, dacă nu ar fi așa, de ce să nu-ți arăți adevărata ta față?

În cadrul acestor organizații există mai multe stadii de inițiere atât de bine separate, încât un nou venit nu poate ști ce se întâmplă la jumătatea sau la sfârșitul inițierii evolutive. Acesta este un alt element care contribuie la atragerea în cursă a unui număr cât mai mare de oameni naivi, care nu cunonsc în profunzime ce anume crede organizația, deoarece la început li se prezintă o imagine falsă a activității ei. Le făgăduiesc anumite lucruri care însă nu corespund cu adevăratele ei scopuri.

Folosesc, de asemenea – și aceasta este foarte primejdios – mijloace necinstite și tehnici de modelare a personalității, de spălare a creierului și mani-

pulare a individului. Şi astfel, oameni destoinici şi culţi devin nişte roboţi, nişte oameni cărora li s-a suspendat judecata proprie, fiind aduşi în felul acesta într-o stare în care comportamentul lor este îndrumat şi controlat de organizaţie, adică într-o stare de drogare psihică.

Sâmburele tare al Noii Ere

Grupările mai sus amintite constituie nucleul, sâmburele cel tare al unei mişcări mai largi, numită *Noua Eră a Vărsătorului*, care îşi are rădăcinile în Societatea Teosofică. Mama spirituală a acestei mişcări este Alice Bailey, care a murit în 1949. Ea vesteşte că în curând vom intra în Era Vărsătorului. Prin urmare, Creştinismul, care a fost religia aşa-numitei *Ere a Peştilor*, va fi marginalizat, va fi depăşit. Aşteptăm un nou mesia, noi adevăruri, o perioadă de iluminare şi fericire pentru tot neamul omenesc. Vom ieşi din epoca constrângerii, a asupririi, a îngustimii, care a fost Era Peştilor, Era Creştinismului. Pentru toate aceste fenomene negative a fost şi este responsabilă Biserica. Aici putem vedea limpede că această mişcare este total opusă şi incompatibilă cu Ortodoxia, cu Creştinismul. Scopul principal al mişcării este instaurarea unui guvern mondial, care, chipurile, va fi spre binele omenirii şi care va fi condus de aşteptatul mesia al Noii Ere a Vărsătorului. Acesta va făgădui omenirii că o va scoate din impas şi o va duce spre *Epoca de Aur*.

Un alt scop al mişcării este crearea unei religii mondiale sau panreligii, care va fi o lucrare diavolească. Spun toate acestea ca să includ fenomenul noilor erezii în cadrul general al Noii Ere, al cărei miez îl constituie.

Câteva exemple de astfel de organizaţii deja am amintit: organizaţia falsului mesia, coreanul Sun Myung Moon şi cea a Martorilor lui Iehova. De asemenea, o organizaţie internaţională foarte cunoscută este Scientologia.

Corporaţii cu denumire falsă

Caracteristic tuturor acestor organizaţii este faptul că se prezintă drept corporaţii care desfăşoară activităţi cu caracter filosofic, social sau civic. În felul acesta reuşesc să înşele autorităţile. Scopurile pe care le declară în programele lor de activitate sunt altele decât cele pe care le urmăresc în realitate. Se creează astfel o serioasă problemă juridică şi o reală dificultate în ceea ce priveşte verificarea activităţilor acestor organizaţii. Hotărârea Tribunalului de primă instanţă din Atena pentru dizolvarea K.E.F.E.-ului, adică a anexei din Grecia a Scientologiei, s-a bazat, printre altele, pe faptul că această corporaţie a deviat complet de la scopurile declarate în programul ei de activitate.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu majoritatea covârşitoare a corporaţiilor asemănătoare. În vreme ce sunt prezentate ca organizaţii de asistenţă socială şi non-profit, se dedau – şi acesta este unul din sco-

purile lor principale – la agonisirea de bani și de putere. Religia este doar o mască care le înlesnește activitatea.

Propovăduiesc venirea Noii Ere și de aceea îi cheamă pe oameni să se înroleze în organizație, care este singurul refugiu, singura nădejde de mântuire pentru omenire. Cel care a intrat în organizație va trebui să pună în slujba ei tot ceea ce are, aptitudinile personale și averea sa. Pentru ca unul dintre aceștia să fie inițiat mai departe, va trebui să-și treacă averea pe numele organizației.

Din cele pe care le-am spus, cred că se vede limpede că mentalitatea pe care o sădesc în discipolii lor – mai bine spus, în victimele lor, deoarece despre aceasta este vorba în realitate – vine în contradicție directă cu democrația. Este bine să indicăm și alte câteva lucruri care vor argumenta și mai limpede această constatare. Vom vorbi despre modul în care sunt înfruntați toți cei care critică organizația.

Manipularea celor care cugetă împotrivă

Axioma Scientologiei și a organizațiilor de acest tip este următoarea: *Cel care critică organizația este un criminal* și, desigur, săvârșește crime împotriva omenirii. Această cugetare, oricât de nebunească ar părea, pentru membrii organizației are rațiunea ei, și anume:

De vreme ce organizația este unica speranță pentru întreaga planetă, cel care împiedică extinderea ei, în esență, împiedică mântuirea întregii lumi și, prin

urmare, un astfel de om este un criminal. Nu săvârșește doar o crimă împotriva lui însuși, prin faptul că nu primește „rețeta" salvatoare, nici numai împotriva celor din jurul lui, ci împotriva întregii omeniri.

Scientologia merge până acolo încât îi consideră primejdioși chiar și pe cei care nu dau atenția cuvenită organizației și învățăturilor ei, adică pe cei care disprețuiesc organizația și nu catadicsesc să se preocupe de ea. Pentru a neutraliza un astfel de „criminal", organizația mai sus amintită sau altele asemenea nu șovăie să folosească orice fel de metodă necinstită. Cel care împiedică organizația este caracterizat drept *vânat liber, pasăre liberă*. Și de aceea fiecare discipol are nu numai dreptul, ci chiar obligația ca pe un astfel de vânat să-l împuște, să-l defaime, să-l neutralizeze în orice chip. Nu-l vor trage la răspundere pentru aceasta, ci, dimpotrivă, îi vor da chiar și „diplomă", drept răsplată.

La fel declară și mentorul sufiștilor, Takis Alexiu, președintele organizației cu nume fals *Societatea Panelenă de Istorie și Filosofie*, șeicul a două grupări islamice și colaborator apropiat al Scientologiei. Acesta afirmă că acela care critică o organizație de tipul celei conduse de el este ca o mlădiță sălbatică care are nevoie să fie lăstărită; a lăstări astfel de mlădițe sălbatice este o lucrare vrednică de laudă, morală, legală. Este vrednic de însemnat faptul că oamenii care spun astfel de lucruri strigă, în același timp, pentru democrație și drepturile lor democratice. Iată un alt element al cugetării lor antidemocratice. Strigă pentru democrație și drepturile omului tocmai aceștia care le calcă în picioare.

O altă învăţătură a Scientologiei spune: *Nu ezita să vatămi pe cineva pentru o cauză dreaptă.* Aşadar scopul scuză mijloacele. De asemenea, se spune că nu există bine şi rău şi de aceea acţiunile şi comportamentele nu le putem clasifica în morale şi imorale, deoarece binele şi răul sunt relative. Bine este tot ceea ce slujeşte organizaţia, iar rău este tot ceea ce o împiedică.

Binele şi răul, spun ei, sunt două feţe ale aceleiaşi monede. În esenţă, acest înţeles dat binelui şi răului îl întâlnim în religiile orientale, unde, în interiorul teoriei karmice, a reîncarnării şi a altor învăţături rătăcite ale lor, nu are sens moralul sau imoralul, binele sau răul. Toate sunt iluzii, toate sunt „vrajă", potrivit terminologiei hinduiste. Numai noi, creştinii, care suntem – spun ei – la un nivel evolutiv inferior putem să facem aceste deosebiri. Însă, pentru un om care a urcat pe o treaptă evolutivă mai înaltă, care este un om al Erei Vărsătorului, care a ajuns la iluminare şi acţionează fără alipire de ceva, pentru unul ca acesta nu există bine şi rău. O faptă care se face cu alipire, chiar dacă după judecata oamenilor aflaţi la un nivel evolutiv inferior este considerată bună, în realitate este rea, deoarece săvârşitorul ei acumulează karma şi, în consecinţă, nu poate ieşi din ciclul reîncarnărilor. Cu alte cuvinte, dacă văd pe cineva cerându-mi milostenie, iar eu, mişcat de dragoste creştinească, scot ceva din buzunar ca să-i dau, şi o fac plin de compătimire, participând astfel la suferinţa aceluia, fapta mea este considerată alipire şi, prin urmare, am

acumulat karma, iar aceasta mă ţine legat în ciclul reîncarnărilor. Pe când, dacă cineva face ceva rău fără alipire, adică jefuieşte o bancă ca şi cum ar juca rolul unui actor, fără să se identifice cu rolul său, atunci nu acumulează karma şi, prin urmare, se află la ieşirea din ciclul reîncarnărilor.

Toate aceste lucruri le spun ca să arăt că aceste teorii răstoarnă de fapt temeliile pe care sunt alcătuite constituţiile, nu numai a Greciei şi a Ciprului, ci şi ale tuturor statelor apusene. Legislaţiile acestora au la bază concepţia despre om pe care o propovăduieşte Creştinismul. Adică cea a libertăţii omului, a responsabilităţii lui etc. Dacă se va adopta un model ca cel al religiilor orientale, atunci se năruiesc temeliile societăţii noastre. Iar aceste teorii sunt caracterizate pe bună dreptate de Părintele Antonie Alevizopulos drept învăţături criminale, căci conduc la o activitate cu consecinţe criminale.

Una din învăţăturile criminale cele mai primejdioase este cea a neosatanismului: *Fă tot ce vrei! Aceasta este toată legea.* Neosatanismul este miezul sâmburelui Noii Ere. Dacă acceptăm lozinca de mai sus nu putem avea nici democraţie şi nici legi democratice. În felul acesta se creează o atmosferă de junglă, ba chiar şi mai rău.

Drepturile omului

Aceste organizaţii amintesc de drepturile omului şi reclamă încălcarea lor numai atunci când vor să neutra-

lizeze critica care se face împotriva lor. Nu fac referire la ele atunci când este vorba de discipolii (victimele) lor, pe care îi exploatează ca pe niște sclavi lipsiți de orice drept, fapt care vine în contradicție directă cu legile democratice. Dar absurditatea cea mai mare a mentalității lor fasciste este că ne refuză nouă, ortodocșilor, dreptul și datoria de a ne defini credința, de a o mărturisi și de a spune că ne deosebim de ei.

În cadrul confuziei pe care o cultivă, vor să arate că toți sunt ortodocși, că toți sunt mădulare ale Bisericii. Îi deranjează foarte mult faptul că Biserica întocmește cataloage cu organizațiile sectare existente, cum ar fi cele întocmite la Congresele Panortodoxe pe teme privind ereziile. În aceste cataloage se precizează organizațiile care sunt incomatibile cu credința ortodoxă. Nu jignim pe nimeni, ci, pentru a-i proteja pe creștini, pur și simplu spunem că nimeni nu poate fi membru al acestor organizații, continuând în același timp să creadă sau să declare că este și mădular al Bisericii. Calitatea de membru al organizației îl scoate automat din sânul Bisericii. Tocmai ceea ce este pentru noi drept și datorie, aceștia consideră a fi fanatism și rasism. Acestea le-am auzit spunându-le cu dezgust șeicul Takis Alexiu și alții, dar în realitate ele sunt o răstălmăcire a lucrurilor, făcută de ei pentru a-și atinge scopurile.

Ei spun că noi, grecii, urâm pe cei de alte credințe și suntem fanatici, pe când în realitate Grecia este țara care oferă condiții ideale pentru dezvoltarea acestor organizații. Din această pricină unele dintre

ele își mută sau intenționează să-și mute în Grecia centrele lor europene sau internaționale. Acolo unde ești prigonit nu plănuiești să-ți stabilești centrul tău european, ci mergi acolo unde condițiile și perspectivele sunt foarte bune.

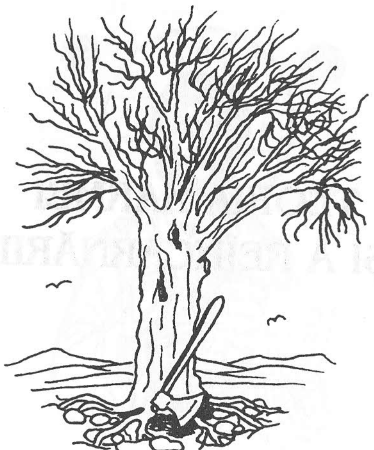
Dacă am fi avut timp să vedem documentele șeicului Takis Alexiu, ați fi văzut cum răstălmăcește lucrurile, cum denaturează adevărul. *Pretindem,* spune el autorităților publice; *pretindem,* se adresează în scris mitropoliților pe care îi jignește în mod grosolan. *Nu este treaba voastră să vă preocupați de mine,* spune el. Pe de altă parte însă are și pretenții. Acestea sunt tonul și „politețea" lui. Aceasta este tactica jumătății de adevăr, este aplicarea învățăturilor Scientologiei: *Niciodată apărare, ci totdeauna atac, (...) Niciodată să nu vorbești despre noi, ci totdeauna despre ei. Și, vorbind despre ei, să scoți la iveală presupusul lor trecut criminal.* Acestea le-am văzut punându-le în practică, fără urmă de ezitare, în cazul pururea pomenitului Părinte Antonie Alevizopulos.

Aceasta este „politețea" ereziilor fără scrupule. Dimpotrivă, Ortodoxia, prin respectul față de persoană și de libertatea ei, precum și prin importanța pe care o dă virtuților, cum ar fi dragostea și smerenia, se află la antipodul acestor organizații totalitariste. Ortodoxia respectă legile democratice, le adâncește, le lărgește, le întărește. Și, fiindcă ea este o piedică în calea unor astfel de organizații, de aceea o și războiesc cu atâta ură.

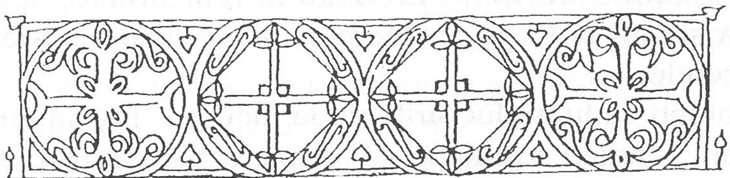
Dar să nu ne înfricoșăm, căci biruința finală va fi a lui Hristos și a Bisericii Sale.

TEORIA KARMEI
ŞI A REÎNCARNĂRII

Referat prezentat la Al IX-lea Congres Panortodox al Delegaților Bisericilor Ortodoxe și Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii și secte, întrunit la Biserica „Sfântul Ioan Rusul" – Evia, 8-13 octombrie 1997.

Teoria karmei și a reîncarnării constituie învățătura de bază a celor mai multe erezii și secte contemporane. Credința în reîncarnare a dobândit, mai ales începând cu anii '60, mulți discipoli, atât din rândul europenilor, cât și din cel al grecilor. Propaganda care i se face lucrează foarte eficace.

Astfel, potrivit cu o statistică care s-a făcut la începutul anilor '90, s-a constatat că aproximativ 20% dintre greci cred în reîncarnare. Cam același procentaj, poate ceva mai mare, îl întâlnim și în țările Europei și ale S.U.A. Merită să fie consemnat faptul că la începutul secolului XX, potrivit cu datele Societății Teosofice, numai 1% dintre europeni credeau în reîncarnare.

Este vorba așadar de o problemă foarte serioasă, deoarece aderarea la această credință aduce cu sine ieșirea din sânul Bisericii.

Odată cu răspândirea acestei teorii, crește și numărul ofertelor de pe *piața religioasă*[1], adică în spațiul sectelor contemporane. Astfel, citim: *Dacă veți medita cincisprezece minute pe zi, veți putea pune la*

[1] Acest termen a fost folosit în Grecia mai ales de Părintele Antonie Alevizopulos.

punct 10.000 de vieți[2]. Credința în reîncarnare, spun ei, dă soluții la toate problemele și explicații la toate subiectele.

Haideți să luăm lucrurile de la început. Teoria reîncarnării[3], adică credința că după moartea trupului sufletul intră în alt trup de om sau de animal, este o învățătură foarte veche, care, prin oracole, s-a răspândit în întreaga lume încă din antichitate, începând cu Babilonul, Egiptul, vechea Eladă și Roma. Adepții lui Orfeu, Pitagora și adepții lui, Platon și adepții lui, Plotin, neoplatonicii și gnosticii credeau în această teorie. În realitate însă nu era vorba de o concepție omenească, ci de o învățătură pe care diavolii, ascunși în spatele zeităților antice, o transmiteau la toată lumea prin intermediul oracolelor și al misterelor antice idolatre.

Pe *piața religioasă* contemporană este oferită mai ales varianta asiatică a teoriei (hinduistă și budistă) și cea apuseană, de proveniență teosofică.

Cât privește teoria asiatică a reîncarnării, aceasta este transmisă mai ales prin *guruism*[4]. Guruismul ca mișcare nu este unitar. Deși există diferențe specifice fiecărui curent, două puncte ale învățăturii guruiste sunt comune și esențiale: cele referitoare la karma și la reîncarnare.

[2] *Parapsihologia*, vol. 1(1980). Manualul Kayce-Vuluku, nr. 2, p.51-52.
[3] Acesta este termenul corect și nu *metempsihoză*.
[4] De la cuvântul *guru* care înseamnă *cel care alungă întunericul.*

„Crezul" lor

Potrivit învățăturii despre reîncarnare, o ființă, după moartea biologică, revine la viață cu un trup nou, fie de om, fie de animal. Astfel sufletul este supus unui nesfârșit ciclu de nașteri și morți, care îi creează o continuă suferință (Samsara). Tocmai din această suferință făgăduiește gurul că îl va elibera pe om.

Aici va trebui să facem o referire la concepția pe care o au despre Dumnezeu, om și lume, grupările care adoptă teoriile karmei și reîncarnării.

Puterea care îl ține pe om în robia Samsarei este legea karmei. Cuvântul *karma* provine din rădăcina sanscrită KRI, care înseamnă acționez, săvârșesc; înseamnă mai ales faptă. Potrivit cu această învățătură fiecare faptă bună sau rea are urmări care acționează și după moarte. Karma este *totalitatea impresiilor acumulate în subconștient, care îl silesc pe om să acționeze*[5]. Toate acumulările de karmă din viețile anterioare sunt cele care coordonează viața unui om. Viața pe pământ trebuie să o trăiască pentru a-și ispăși karma sa.

Swami[6] Abhedananda, discipol al lui Rama Krishna și reprezentant al mișcării *Rama Krishna* în S.U.A., spune: *Orice faptă are în mod obligatoriu reacția sau efectul ei. Aceasta constituie de asemenea karma... cuvântul karma le cuprinde pe amândouă: cauza și efectul. În acest înțeles universal, mișcare, atracție, priză la mase, apărare... pășire, voință, speranță și*

[5] Revista *Yoga*, nr. 1, 1980, p. 31.
[6] *Swami* (în limba sanscrită înseamnă stăpân), titlu de respect dat în India reformatorilor religioși (n. red. rom).

orice energie a trupului, a minții și a simțurilor constituie karma. Acestea creează efecte coordonate de legea nestrămutată a cauzei. Dincolo de acest drum al legii karmei, care le străbate pe toate, nu există fericire sau nefericire[7].

Satyanandashram (organizația gurului indian Satyananda care acționează și în Grecia) menționează în acest sens: *Îmi pot depărta durerea pentru o perioadă, dar, dacă nu o primesc în această viață, va trebui să iau un alt trup ca să sufăr această durere. În această lume toți trebuie să sufere din pricina karmei care a fost acumulată în viețile anterioare*[8].

Problemele și suferințele omenești se datorează tocmai acestei „legi" a karmei, care îl silește pe om să revină la viață printr-o nouă încarnare și să creadă că toate evenimentele pe care le trăiește sunt o realitate și nu o înșelare. *Există durere, dualitate, reîncarnare, karma. Adică, în puține cuvinte, există problemele și suferințele omenești*[9].

Karma înseamnă acțiune, iar acțiunea nu poate fi evitată. De aceea omul nu poate evita acumularea de karmă. *Câtă vreme există răsuflare în trup, acțiunea sau karma predomină. Iar efectele karmei le observăm în noi înșine și în cele din urmă în societate... În consecință, trebuie să cunoaștem că atât timp cât trăim acumulăm karma. Așadar, destinul nostru este deja hotărât*[10].

Acestea le susține mișcarea gurului Satyananda.

---

[7] Abhedananda, *Doctrine of Karma*, p. 17-18.
[8] Revista *Yoga*, nr. 25, (1982), p. 33.
[9] Revista *Yoga*, nr. 1, (1980), p. 7.
[10] Revista *Yoga*, nr. 11, (1981), p. 3.

Aceeași învățătură este propovăduită în țara noastră și de gurul Satya Sai Baba fie direct, fie prin discipolii săi. Așa cum spune Robert Nagemy, care îl consideră pe acest guru un *conducător spiritual*[11], toate cele care se petrec în viața omului sunt determinate de mai înainte de relațiile lui karmice. *Astfel, sufletul își alege de mai înainte (de naștere – n.tr.) neamul, părinții, puterile și slăbiciunile trupului și minții. Își alege, de asemenea, evenimentele pe care le va trăi, precum și relațiile lui apropiate mai importante și durata vieții. Potrivit cu legea karmei toate acestea sunt stabilite de obicei înainte de naștere... Cu toate că evenimentele cele mai importante sunt determinate de mai înainte de către faptele noastre anterioare, libertatea noastră se manifestă în capacitatea noastră de a reacționa acum într-un mod diferit*[12].

De „legea" karmei nu poate scăpa nimeni. Potrivit spuselor ocultistului Edgar Cayce (în Grecia este reprezentat de G. Vulucu), care exprimă aici punctul de vedere adoptat în general de ocultiști în legătură cu acest subiect:

Iisus Hristos *a venit pe pământ pentru a-și desăvârși evoluția Sa și a biruit trupul și pe diavol*[13].

În felul acesta El a îndepărtat ceea ce noi numim karma, pe care trebuie să o înfrunte toți[14].

---

[11] Robert Nagemy, *Ciclul secret al vieții*, Atena, 1985, p. 195.
[12] *Idem, Filosofia universală*, Atena, 1991, p. 146.
[13] Kayce, *Manualul*, nr. 2, p. 204.
[14] Ann Reed – Edgar Kayce, *Despre Iisus și Biserică*, Edit. Vulucu, Atena, 1982, p. 138.

Așa cum citim în textul lui Satyannanda, *„idealul ultim" al yogăi îl înfăptuiește „gurul Brahmanista" care este unit cu „conștiința supremă", „eliberat (n.tr. de karma), deși trăiește încă". (...) Nu se interesează și nu mai simte nimic din cele care privesc trupul... S-a contopit cu Brahma suprem... trăiește într-o tăcere absolută, exterioară și lăuntrică... Adeseori nu simte prezența discipolilor care îl înconjoară. Uneori poate pronunța cuvinte nearticulate... Alteori se poate ca acești Givanmuctes să-și piardă cu desăvârșire simțirea trupului și să înceteze a mai mânca, cu toate că li se oferă mâncare... După aceasta ei nu pot trăi mai mult de zece sau douăsprezece zile și astfel sunt nevoiți să părăsească această stare... Gurul Brahmanista este vârful tuturor gradelor evoluției spirituale*[15].

Pentru a ajunge însă cineva acolo trebuie să treacă prin mai multe stadii, care sunt descrise în cărțile religioase asiatice cu multe amănunte.

În hinduista *Carte a Legii lui Manu* citim: *Asasinul unui brahman se reîncarnează în trupul unui câine, al unui arici, al unui măgar, al unui taur, al unei cămile, al unei capre, al unui bou, al unui animal sălbatic, al unei păsări, potrivit cu circumstanțele crimei. Cel care fură stofe de mătase se reîncarnează ca potârniche; dacă cele furate sunt de in, ca broască; dacă sunt din bumbac, ca cocostârc; dacă sunt din piele de vacă, ca crocodil. Dacă fură parfumuri scumpe se reîncarnează în șoarece; dacă fură cimbru, în curcă; dacă fură orez fiert sau nefiert, în arici. Dacă fură foc se reîncarnează în cocor; dacă fură un vas de uz*

[15] Satyananta, *Lumină în relația guru – discipol*, p. 45-47.

casnic, în bondar; dacă fură haine de purpură, în potârniche roșie[16].

Aceasta în spațiul hinduismului. Acum să trecem la budism.

Potrivit teoriei budiste omul poate ajunge după moarte în șase ipostaze, care se numesc cele șase căi ale reîncarnării și sunt următoarele, în ordine ierarhică:

1. Ipostaza divină (deva). Budismul a moștenit aceste ființe din mitologia hinduistă și, potrivit anumitor scriitori, se ridică la numărul de 33: câte 11 pentru fiecare din cele trei lumi.

2. Ipostaza umană. Aceasta este și cea mai rară. Un mit ne vorbește despre o broască țestoasă care trăiește în adâncurile mărilor și scoate capul la suprafață la fiecare o sută de ani, precum și despre un inel care plutește la suprafața apelor; pe cât este de probabil să treacă capul broaștei prin inel, pe atât este de probabil să se reîncarneze o ființă în trup omenesc după moartea sa.

3. Ipostaza de asura. Asurii sunt dușmanii devilor și corespund într-un fel giganților din mitologia scandinavă și titanilor din cea greacă. O tradiție pretinde că ei iau naștere din picioarele lui Brahma; se crede că locuiesc în pământ și au proprii lor regi. Rude cu asurii sunt și nagas, reptile cu chip omenesc care locuiesc în palate subpământene ca paznici ai cărților mistice ale budismului.

4. Ipostaza de animal. Zoologia budistă le clasifică în patru specii: fără picioare, cu două picioare, cu

[16] Jorges Luis Borges, *Ce este budismul?*, p. 55.

patru picioare și cu multe picioare. Jakatașii amintesc de viețile anterioare ale lui Buda în corpuri de animale.

5. Ipostaza de preta. Pretașii sunt osândiții care sunt chinuiți de foame și de sete, pântecele lor are mărimea unui munte, iar gura lor este de mărimea unui ac. Sunt negri, galbeni sau albaștri, plini de lepră și necurați. Unii se hrănesc cu scântei, în timp ce alții încearcă să-și mănânce cărnurile lor. Adeseori dau viață unor cadavre și bântuie prin cimitire.

6. Ipostaza de ființă demonică. Aceste ființe sunt torturate în adâncurile subpământene, putând totuși să se afle întemnițate într-o stâncă, într-un copac, într-o casă, sau într-un ulcior[17].

Nu știu dacă le au în vedere pe acestea discipolii greci ai gurușilor. În tot cazul, fie că organizația în care au fost atrași își scoate învățătura din hinduism, fie din budism, șansele de a ieși din ciclul reîncarnărilor sunt minime, așa cum am văzut în pilda cu broasca țestoasă. Dacă ne vom întoarce din nou la hinduism, vom găsi învățătura care spune că, pentru a se elibera cineva din ciclul reîncarnărilor, va trebui mai întâi să se nască într-o castă hinduistă inferioară și apoi încet-încet să evolueze.

Presupusa ieșire din ciclul reîncarnărilor

Potrivit acestei concepții singurul mod de a ieși din nesfârșitul ciclu al nașterilor și al morților este de a nu acumula

[17] Jorges Luis Borges, *Ce este budismul?*, p. 67-69.

karma. Iar aceasta se poate realiza atunci când cineva acționează fără alipire, așa cum face un actor atunci când își joacă rolul pe scenă fără să se identifice cu el.

În cartea mai sus amintită a lui Borges se spune că: *Dacă un sfânt (arahat = iluminatul) reușește să ajungă la Nirvana înainte de moartea sa, acțiunile lui nu mai acumulează karma; poate face nenumărate fapte bune sau să săvârșească crime, însă faptele lui nu vor primi răsplată sau pedeapsă, deoarece s-a eliberat din ciclu (samsara) și nu se mai naște din nou*[18].

La acest stadiu se presupune că a ajuns gurul. Potrivit cu învățătura organizațiilor guruiste, gurul este *mai presus de karma*, a ajuns la *înfăptuire cosmică; misiunea lui este să semene semințele pentru realizarea unei culturi spirituale universale și „să transmită cunoașterea universală discipolilor săi care și-au curățit mintea și sunt pregătiți să o primească”.*

Este foarte important faptul că **învățătura despre karma constituie baza misiunii și autorității gurului.** Omul nu poate găsi singur „calea” care duce la eliberarea din ciclul renașterilor (samsara). Are nevoie de ajutor, iar acest ajutor îl oferă gurul.

Atunci când Satyananta vine în Grecia, vine să ne elibereze inimile noastre cele îndurerate, iar nu să țină o conferință, să învețe Kryia Yoga... Nu! Ceea ce ne oferă este ceva mai profund..., declară Centrul Yoga Satyananta[19].

[18] Jorges Luis Borges, *Ce este budismul?*, p. 77.
[19] Revista *Yoga*, nr. 4, (1980), p. 33.

Atunci când gurul și discipolul său sunt uniți pe plan spiritual, o mare parte din karma discipolului poate fi asimilată de guru. Dar aceasta presupune ca discipolul *să uite lumea și toate lucrurile din ea, în afară de guru, care se află înaintea lui – aceasta este comuniunea pe plan spiritual*[20].

În felul acesta discipolul este condus treptat, prin tehnicile și metodele potrivite, la dependența totală de guru.

Consecințele teoriei

Consecințele acestei teorii sunt distrugătoare, atât pentru om cât și pentru societate. Dacă toate sunt determinate de karma pe care a acumulat-o cineva în viețile anterioare, atunci nimeni nu este răspunzător pentru faptele sale. Atunci toate, chiar și cele mai mari crime, sunt justificate, de vreme ce nu există în esență discernământul care să facă deosebirea dintre bine și rău. Orice lucru bun care se face cu alipire nu este în realitate un bine, deoarece produce karma, în timp ce orice lucru rău care nu se face cu alipire nu produce karma, prin urmare este considerat un lucru pozitiv. Și aceasta deoarece îl aduce, chipurile, pe om mai aproape de scopul său, care este eliberarea din ciclul chinuitor al reîncarnărilor (samsara).

Astfel se produce o **răsturnare a concepției despre dreptate și morală**, pe care o avem nu numai noi, ortodocșii, dar și omul apusean, în general; adică

[20] Satyananda, *Lumină în relația dintre guru și discipol*, p. 215.

concepția care este bazată pe învățătura despre Dumnezeu, om și lume a Creștinismului.

Îndemnul Sfântului Apostol Pavel *bucurați-vă cu cei ce se bucură, plângeți cu cei ce plâng*[21] este considerat *alipire* de către adepții teoriei karmei și a reîncarnării.

Cercetătorul german al ereziilor Friedrich-Wilhelm Haack, într-una din cuvântările sale ținute în Atena (1989), spunea:

Odată, pe când mergeam împreună cu un guru pe un drum din Rizikes (India), am văzut stând pe marginea drumului un cerșetor și i-am aruncat o monedă. Atunci gurul a râs și a spus: „Ah, voi creștinii!..." Apoi m-a întrebat: „De ce îl ajuți? El însuși este vinovat pentru starea în care se află". Și Haack conchide: „Aceasta este mentalitatea care sugrumă orice acțiune socială".

Potrivit cu adepții învățăturii guruiste, *cel care se supune legii karmei este mai drept și mai moral decât cel care respectă cele zece porunci.*

Astfel, dacă cineva ajută pe semenul său aflat în suferință, participând la durerea lui, acumulează karma. Așadar fapta lui, aparent bună, în realitate este rea deoarece nu-l ajută să iasă din ciclul samsarei. Dar nici cel suferind nu este ajutat. Îl vom ajuta numai atunci când îl vom lăsa în starea în care se află, pentru a-și ispăși karma. Căci de nu și-o va ispăși în această viață, se va naște din nou pentru a o ispăși în altă viață.

[21] *Romani* 12, 15.

Pe de altă parte, un jaf sau o ucidere care se va face „fără alipire", adică ca şi cum şi-ar juca cineva rolul său pe scena unui teatru fără să se identifice cu el, este considerat un lucru bun(!), deoarece nu acumulează karma. Aşadar cel care acţionează astfel se apropie de împlinirea scopului său, care este ieşirea din ciclul reîncarnărilor. Unuia ca acesta nu i se poate cere socoteală de către nimeni. Cel care săvârşeşte o ucidere sau un furt, face aceasta ispăşindu-şi karma sa. Dar şi victima îşi ispăşeşte propria sa karmă. Şi, desigur, nu ar fi putut să o ispăşească fără cel care a săvârşit aceasta.

Stareţul Paisie Aghioritul ne dă o frumoasă pildă pentru a descrie diferenţa esenţială dintre un om care a fost adăpat cu rugăciunea ortodoxă şi un altul care a fost adăpat cu meditaţia orientală. El spune: *Să presupunem că un hinduist se află pe malul mării şi se autoconcentrează. Dacă în momentul acela cineva se primejduieşte în mare şi cere ajutor, acesta va rămâne cu desăvârşire nepăsător, nu se va mişca din poziţia sa ca să nu se lipsească de plăcerea ce o simte. În timp ce, dacă s-ar afla acolo un monah ortodox şi ar rosti Rugăciunea lui Iisus, ar lăsa metania şi s-ar arunca în mare ca să-l salveze*[22].

Dar să revenim. Pentru adeverirea celor de mai sus redau un text de la Satyanantashram: *Nu este nevoie să constrângeţi karma, prietenia, iubirea de slavă, nici chiar mânia, nesaţiul sau patima (desfrânării). Ci trebuie să trăiţi o viaţă foarte libertină. Nu cred că omul greşeşte, că poate apuca pe un drum rău sau că poate deveni rău. Cred că situaţia în care se află a fost creată pentru a putea evolua*[23].

[22] Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovniceşti – Nevoinţă duhovnicească*, Edit. Evanghelismos, Bucureşti, 2003, p. 254-255.

Toate acestea răstoarnă morala, dreptatea, asistenţa socială şi legislaţia, aşa cum le-am observat în societăţile occidentale.

Potrivit acestei învăţături, *toată viaţa noastră pe pământ are o valoare negativă* şi orice situaţie va trebui să fie acceptată în mod cu totul pasiv. În felul acesta omul se netrebniceşte; paralizează în el orice încercare de a se împotrivi nedreptăţii şi constrângerii. I se slăbănogeşte orice simţământ de responsabilitate socială. Vinovaţii pentru starea în care se află cei nedreptăţiţi sau cei care suferă sunt ei înşişi, iar nu cei care îi nedreptăţesc.

Aşa cum scrie Borges, hinduiştii consideră mila ca fiind o ostentaţie, o greşeală, pentru că starea nefericită nu face altceva decât să-l ajute să-şi ispăşească greşalele pe care le-a săvârşit într-o viaţă anterioară. Şi orice încercare de a-l ajutora întârzie inevitabila plată a datoriei. Din această pricină Ghandi a condamnat fondarea azilelor şi a spitalelor. Credinţa în reîncarnare este atât de puternică în India, încât nimeni nu cere ca să fie dovedită[24].

W.T.R. Sheddy observă pe bună dreptate: *Teoria karmei este „o filosofie folositoare pentru clasa stăpânitoare". De ce unii ca aceştia sunt bogaţi? Din pricina nenumăratelor fapte bune pe care le-au săvârşit*

[23] Revista *Yoga*, nr. 4 (1980), p. 15.
[24] Jorges Luis Borges, *Ce este budismul?*, p. 62-63.

în viețile anterioare. Dar de ce săracii sunt săraci? Deoarece în viețile anterioare au făcut nenumărate crime. Ne putem oare închipui o filosofie mai plăcută în mâinile clasei stăpânitoare decât teoria karmei?[25]

Și Nekkue Kestling observă: *Sistemul hinduist este cel mai bun sistem feudal care a existat vreodată. Este sistemul în care păstrarea și moștenirea puterii clasei stăpânitoare a fost asigurată în mod desăvârșit, cu ajutorul concepției reîncarnării.*

Copilul omului sărac așa trebuia să se nască și nimeni nu trebuie să-l scoată din starea nefericită în care se află, pentru că plătește o oarecare karma. Și de aceea și-a ales să se nască un copil de sărac și să trăiască în sărăcie și dispreț.

Dimpotrivă, brahmanul va naște negreșit brahmani, care se vor desfăta de bunătățile și privilegiile castei lor, deoarece sunt niște suflete ce au o karmă pozitivă – de altfel pentru aceasta și-au ales trup de brahman pentru a se reîncarna – și astfel au dreptul de a fi răsplătiți și a se desfăta în această viață[26].

Așadar, în India, sistemul castelor și al claselor sociale este determinat de învățătura despre karmă și reîncarnare[27].

Pe lângă concepția asiatică asupra reîncarnării o avem și pe cea occidentală, exprimată mai ales de *Societatea Teosofică.*

[25] W.T.R. Sheddy, *Brahmanism,* Bangalone, 1981, p. 19.
[26] Părintele Antonie Alevizopulos, *Reîncarnare sau Înviere?,* Atena, 1992, p.16-17.
[27] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Ocultismul în lumina Ortodoxiei,* p. 148.

Potrivit spuselor lui Irving S. Cooper, stâlpul de bază al Societății Teosofice: *Una dintre misiunile Societății Teosofice Mondiale este de a face cunoscut adevărul despre reîncarnare*[28].

Varianta apuseană a teoriei reîncarnării, în contradicție cu cea asiatică, nu urmărește nimicirea vieții, nici „eliberarea" din ciclul vieților și morților succesive, ci dăruirea de „noi posibilități" prin reîncarnări succesive, astfel încât să poată fi satisfăcute toate dorințele care nu au fost satisfăcute în această viață. Adepții occidentali ai teoriei reîncarnării cred că ceea ce își doresc acum în această viață și nu dobândesc cu siguranță vor dobândi în viețile viitoare.

Concepția despre karma și reîncarnare presupune acceptarea teoriei holiste despre lume și om. *Toate sunt dumnezeu. Dar acest dumnezeu se manifestă în lume mai mult sau mai puțin, potrivit cu capacitatea fiecărui individ.*

„Evoluția" în cadrul nesfârșitelor reîncarnări este de fapt o evoluție prin sine, prin procese automate, mecaniciste.

Această concepție predomină de altfel și în credința hinduistă despre reîncarnare precum și la *grupările ezoterice* ale *Creștinismului ezoteric* al lui D. Doriza. În cartea sa *2001 – a Doua Venire*[29], spune: *Sinele tău modelează evoluția Sinelui aceluia care de bună voie s-a destrămat cu scopul de a ucenici în Unire, cu scopul de a scoate din dezbinare toate*

[28] I. S. Cooper, *Reîncarnarea – O speranță pentru lume,* Traducere din limba franceză de Emilia Ivu, Editura Teosofică, Atena, 1975, p. 16.
[29] Atena, 1985, p. 32.

experiențele și cunoștințele Unității Supraperfecte și a întoarce părticica arzătoare a Nemărginirii Sinelui în unitatea Sinelui. Sinea ta direcționează Sinea ta dezbinată... pentru a învăța să depășească zguduiturile materiei grele și să le poată preschimba deasupra Nesfârșitului „Este"... Eu sunt Sinea ta. Puterea Creatoare Supremă....

Această călătorie evolutivă nu se referă numai la om. Omul este numai o etapă. În acestă călătorie este inclus întreg universul. *Dintru început trebuie să avem în vedere,* scrie Cooper, *că întreaga natură este vie și că fiecare parte a ei, de la cristale până la om, slujește ca purtătoare a unei conștiințe ce înaintează spre evoluție. Ne putem închipui cum valurile vieții evolutive ies dintr-un regn și intră în altul: mineral, vegetal, animal, uman.* Așa cum spune Roumi (n.a. cunoscut mistic musulman și fondatorul ordinului sufit din Mevlevi): *La plantă începe să se arate simpatia sau antipatia, precum și semnele bolnăvicioase ale afectivității. La animal se manifestă sub forma sentimentului concret, a patimilor și a dorințelor, apărând de asemenea și o oarecare formă de înțelegere. La om, după ce va trece de încercarea sutelor de reîncarnări, ajunge în cele din urmă la înălțimile cunoașterii spirituale.*

Scopul principal al reîncarnării, spun ei, *este instruirea. În acest scop venim și revenim pe pământ, nu pentru că o pricină exterioară ne obligă la aceasta, ci pentru că propria noastră conștiință, Eul nostru, are nevoie de evoluție. Mobilul care ne împinge spre reîncarnare și care ne aduce iarăși pe pământ este*

setea noastră interioară de experiențe, dorința noastră de a cunoaște, avântul nostru de a participa la mișcarea agitată a vieții naturale[30].

Așa cum făgăduiesc cei care îi fac publicitate, concepția apuseană despre reîncarnare nu conduce la nelucrare, ci ea făgăduiește experiențe mai mari și deșteptarea capacităților oculte ale omului.

Reîncarnarea nu continuă până la infinit. Atunci când vom fi învățat toate lecțiile care se predau în școala lumii, nu vom mai avea nevoie de reîncarnări fizice, fără numai de acele reîncarnări de bunăvoie, în care ființele superioare și perfecte vin ca niște maeștri spirituali să ajute lumea înapoiată pe calea evoluției spirituale[31].

Combaterea acestei teorii

1. Adepții teoriei karmei **nu pot să justifice lipsa amintirii presupuselor vieți anterioare.** Dacă în această viață ne aflăm ca să plătim karma din viețile anterioare și să „învățăm lecția" pentru a evolua, așa cum susțin ei, atunci cum se face că nu ne amintim de faptele vieților anterioare pe care plătindu-le se presupune că ne instruim? Răspuns nu există și acest punct este unul dintre cele mai slabe ale teoriei.

Pentru a se acoperi acest gol – lucru cu neputință, desigur – recurg la așa-numitele **călătorii în viețile anterioare** prin intermediul hipnozei, călătorii în care fie scot la iveală amintirea unor fapte aflate în sub-

[30] I. S. Cooper, *Reîncarnarea...*, p. 34.
[31] *Ibidem*, p. 55.

conştient, fie sunt informaţi de către duhurile viclene despre unele fapte petrecute în trecut sau care se petrec în prezent, care sunt considerate de către adepţii teoriei karmei drept dovadă, chipurile, a vieţilor anterioare. De altfel aceste călătorii presupun credinţa în reîncarnare, atât din partea hipnotizatorului, cât şi a celui hipnotizat.

Astfel Robert Nagemy, „dascălul" organizaţiei guruiste *Viaţa armonioasă*, susţine că *fiecare om a schimbat de nenumărate ori diferite roluri.*

Mama mea a fost sora mea într-o viaţă anterioară, iar tatăl meu un îndrăgostit de al meu. Primul meu fiu a fost bunicul meu într-o altă viaţă, iar al doilea a fost tatăl meu... Pe a doua fiică a mea am avut-o mamă într-o viaţă anterioară.

Într-o viaţă anterioară tatăl meu a fost soţia mea, pe care o chinuiam(...). Am înţeles că într-una din vieţile mele anterioare mama mea l-a ucis pe tatăl meu şi pe mine(...). Mama mea a fost într-o viaţă anterioară mama mea, iar într-alta copilul meu(...). Ştiu că mama mea mi-a fost mamă şi altădată. Eu şi cu tatăl meu eram gemeni, de aceea eram atât de legaţi sufleteşte(...). Într-o viaţă anterioară mama mea mi-a fost prieten apropiat, iar tatăl meu mi-a fost soţ, pe care obişnuiam să-l chinuiesc(...)[32].

Aceste „descoperiri" despre vieţile anterioare pot proveni fie de la un guru, fie sunt dobândite în grup prin anumite practici, cum ar fi „călătoriile" făcute prin intermediul hipnozei.

[32] Robert Nagemy, *Ciclul secret al vieţii*, p. 100 şi 182.

Doctrina aceasta **face imposibilă crearea relaţiilor personale**, care se sprijină pe unicitatea persoanei, precum cele din cadrul vieţii familiale.

Aceste concepţii pot să destrame familii şi să creeze relaţii împotriva firii (homosexuale, lesbiene) sau relaţii neîngăduite, cum ar fi cea între tată şi fată ş.a.m.d. Se ajunge chiar şi la schimbarea soţilor, când cei doi nu aparţin aceleiaşi grupări. Astfel de cazuri grave au fost deja observate.

2. Fără îndoială această învăţătură este **anticreştină**. Potrivit învăţăturii creştine scopul omului nu este acela de *a se elibera de chinul samsarei,* de a-şi dizolva personalitatea într-o energie impersonală sau într-o *supraconştiinţă,* ci veşnica şi adevărata comuniune personală cu Dumnezeu. De altfel, învăţătura despre reîncarnare este lepădată de Sfânta Scriptură. Şi, chiar dacă am accepta că în Sfânta Scriptură se aduce vorba despre reîncarnare, aceasta nu are nici o legătură cu învăţătura lui Hristos, ci cu oarecare concepţie din popor la acea vreme[33]. Învăţătura creştină este cuprinsă în următoarea frază: *Este rânduit oamenilor **o dată să moară**, iar după aceea să fie Judecata*[34]. Aşadar nu vorbeşte de cicluri succesive de vieţi şi morţi, ci despre o naştere şi o moarte trupească, iar după aceasta Judecata. Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate prin Bărbatul pe Care L-a rânduit[35].

[33] Vezi *Matei* 16, 13-17 şi *Ioan* 9, 1-3.
[34] *Evrei* 9, 27.
[35] *Faptele Apostolilor* 17, 31.

Chiar și numai aceste cuvinte clare ale Sfântului Apostol Pavel: *Este rânduit oamenilor...* fac de prisos orice discuție despre primirea sau neprimirea de către Biserica lui Hristos a reîncarnării. Însă adepții acestei teorii, împrăștiind confuzia și încercând să atragă la ei creștini neîntăriți în credință, propovăduiesc că teoria aceasta ar fi, chipurile, învățătura Bisericii din primele veacuri, până la Sinodul V Ecumenic (secolul VI). Potrivit ocultiștilor Hristos a învățat reîncarnarea într-un cerc restrâns de discipoli, deoarece mulțimile nu o puteau înțelege. Și aceasta pentru că *înțelegerea cunoștințelor mai profunde presupune ființe care se găsesc la „un nivel superior de evoluție"*[36].

Așa cum ne spune fericitul Părinte Antonie Alevizopulos, afirmațiile care susțin că ar fi existat *un cerc restrâns de discipoli,* cărora s-ar fi descoperit, chipurile, „adevăruri mai înalte" nu sunt conforme cu realitatea istorică.

Deja în anul 190 d.H., Sfântul Irineu, episcopul Lugdunului, a alcătuit un catalog cu cărțile Noului Testament.

Sfântul Irineu era ucenicul Sfântului Policarp, episcopul Smirnei, care la rândul său fusese ucenicul Evanghelistului Ioan. Preocuparea principală a Bisericii era aceea de a pune în armonie cărțile Noului

[36] Asiaticii, adică acolo unde stăpânește această teorie, se află la *un nivel superior de evoluție(!).* Desigur, trebuie ca cineva să fie foarte naiv ca să creadă așa ceva, luând în considerare obiceiurile neomenești care se mai practică acolo în unele regiuni, precum arderea văduvei împreună cu trupul mort al bărbatului ei sau căsătoria copiilor încă din fașă.

Testament, al căror mesaj comun era învățătura lui Iisus Hristos ce propovăduia Învierea, iar nu reîncarnarea[37].

Sfântul Irineu a fost învățat de Sfântul Policarp cele pe care acesta le-a primit de la Evanghelistul Ioan. Dacă ar fi existat un *cerc restrâns,* atunci cu siguranță că ar fi aparținut acestuia și Sfântul Irineu, precum și ucenicul său Ipolit. Dacă într-adevăr învățătura despre reîncarnare ar fi fost predată acestui *cerc restrâns,* amândoi ar fi primit această învățătură și ar fi considerat-o dreaptă, chiar dacă din motive bine întemeiate nu ar fi considerat potrivit să o propovăduiască public.

Vedem însă că Sfântul Irineu condamnă învățătura care spune că sufletele primesc din când în când mai multe trupuri. În cartea sa numită *Mustrarea și răsturnarea cunoașterii celei cu nume mincinos* scrie: *Așa cum fiecare dintre noi primește propriul trup, tot astfel are și propriul suflet. De aceea, atunci când se va completa numărul pe care El Însuși (Dumnezeu) l-a rânduit de mai înainte, toți cei care au trecut prin viață (a căror nume s-au scris în Cartea Vieții) vor învia având propriile lor trupuri și suflete, cu care au bineplăcut lui Dumnezeu. Iar cei vrednici de osândă vor merge în iad având și aceștia propriile lor trupuri și suflete, cu care s-au îndepărtat de harul lui Dumnezeu*[38].

[37] Vezi *I Corinteni* 15.

[38] Sfântul Irineu, *Mustrarea și răsturnarea cunoașterii cea cu nume mincinos,* Cartea II, XXXIII, 5, B.E.P.E.S. 5, p. 142.

Așadar nu există nașteri repetate în urma cărora sufletele primesc diferite trupuri, ci numai o singură naștere. În această viață pe pământ fiecare om are un singur suflet și un singur trup.

Faptul că Sfântul Irineu nu a introdus în *Canonul Noului Testament* scrieri apocrife ale gnosticilor, care propovăduiau reîncarnarea, dovedește că el însuși și întreaga Biserică de atunci nu primeau învățătura despre reîncarnare.

Învățăturile despre reîncarnare au fost combătute și de Sfântul Ipolit al Romei (†235), ucenicul Sfântului Irineu.

Dacă reîncarnarea ar fi fost învățătura *unui cerc restrâns de discipoli*, cu siguranță că Sfinții Irineu și Ipolit nu ar fi combătut-o ca pe o învățătură necreștină, ci ar fi aparținut și ei acestui cerc[39].

Argumentul ocultiștilor cum că Sfânta Scriptură ar învăța, chipurile, despre reîncarnare – dându-l ca pildă pe Sfântul Ioan Botezătorul și spunând că acesta a fost reîncarnarea proorocului Ilie[40] – este naiv. Ei uită că potrivit cu propria lor învățătură pentru a se reîncarna cineva trebuie mai întâi să moară. Dar proorocul Ilie nu a murit! Tâlcuirea textului evanghelic de mai sus este simplă. Așa cum Sfântul Arhanghel Gavriil spune tatălui Sfântului Ioan Botezătorul: *Ioan va veni cu duhul și cu puterea lui Ilie,*

[39] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Ocultismul în lumina Ortodoxiei*, p. 409-411.
[40] *Ilie a și venit... atunci au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit despre Ioan Botezătorul* (*Matei 17*, 12-13).

adică va avea harisma proorociei și îndrăzneala proorocului Ilie[41].

De altfel, dacă Hristos ar fi acceptat reîncarnarea, nu ar fi înviat morți, ci s-ar fi limitat să mângâie pe rudele acestora.

3. Cei care acceptă teoria karmei și a reîncarnării trebuie, de asemenea, să ia aminte la contradicția în care cad. Dacă sufletul celui mort în timp de cincizeci de zile intră într-un alt trup, potrivit cu învățătura formulată în două texte fundamentale ale lor, adică în versiunea tibetană și cea egipteană a *Bibliei morților*, atunci cum este posibil să cheme – așa cum susțin ei – sufletele morților în adunările spiritiste, de vreme ce duhurile acestea cu mult timp mai înainte au intrat într-un alt trup? Așadar, dacă teoria karmei este adevărată, spiritismul este o minciună și invers.

Tot astfel, ce noimă au ceremoniile făcute pentru sufletele morților, de vreme ce acestea s-au reîncarnat deja?

4. Și încă un argument: faptul că populația planetei a crescut în ultimile două veacuri de la unul la șase miliarde de oameni arată cât de mincinoasă este teoria karmei și a reîncarnării. Ce s-a întâmplat oare de s-a petrecut această creștere explozivă? Unde au fost aceste suflete și de ce nu au luat până acum trup material?

5. Dincolo însă de toate acestea, foarte important pentru noi creștinii este faptul că înșelăciunea reîncarnării amenință să anuleze întreaga Evanghelie a

[41] Vezi Manolis Melinos – Părintele Ioan Kostov, *Credință și Rațiune*, vol. II, p. 131.

mântuirii în Hristos, adoptând mincinoasa și luciferica *evanghelie a șarpelui*, adică propovăduirea evoluției, realizării și mântuirii prin sine.

Dacă cineva primește această teorie antihristică a reîncarnării, **se scoate pe sine însuși din Biserica lui Hristos**, deoarece:

a) Nu primește Simbolul Credinței în care mărturisim că Hristos a înviat din morți și că așteptăm a Doua Lui Venire. În Simbolul Credinței mărturisim două veniri ale lui Hristos, iar nu o mulțime de reîncarnări ale Lui, așa cum susțin ocultiștii, care încearcă să nege unicitatea Persoanei lui Hristos și prezența Lui ca Dumnezeu și Mântuitor.

Pe de altă parte, în Simbolul Credinței mai mărturisim că așteptăm și învierea noastră, precum și cea a tuturor morților și nu un ciclu nesfârșit de reîncarnari.

b) Neagă deosebirea dintre Creator și creația Sa.

c) Neagă Judecata viitoare.

d) Neagă unicitatea, libertatea și responsabilitatea persoanei omenești, de vreme ce toate funcționează acolo în cadrul unei necesități oarbe.

e) Neagă dragostea. Fraza *bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng*[42] este considerată de adepții karmei și ai reîncarnării nu ca virtute, ci ca o neputință și alipire față de ceea ce te împiedică să evoluezi prin sine.

De asemenea, pentru noi, trupul omenesc nu este o temniță a sufletului, ci biserică a Duhului Sfânt. Viața nu este o pedeapsă sau o condamnare pentru faptele vieților așa-zise anterioare, ci un dar al lui

[42] *Romani* 12, 15.

Dumnezeu. Moartea nu este izbăvire, ci *răsplata păcatului* și a fost îngăduită de Dumnezeu *ca nu cumva răul să fie fără de moarte*. În timp ce pentru adepții reîncarnării viața este pedeapsă, iar nu moartea.

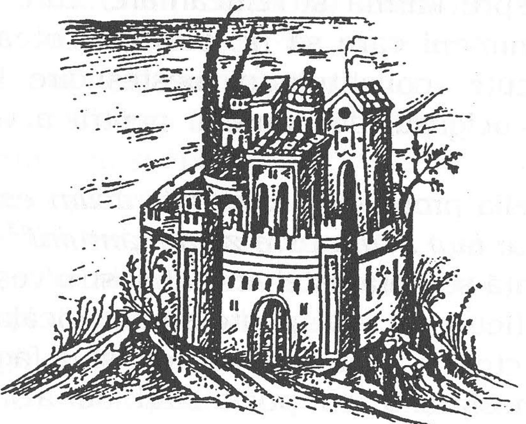
Concluzii

Din cele spuse mai sus observăm că una din consecințele învățăturii înșelătoare despre karma și reîncarnare, care spune că nu există nimeni care să ne ceară socoteală pentru faptele făcute, constituie o meșteșugire iscusită a diavolului, ucigașul de oameni, pentru a vâna discipoli.

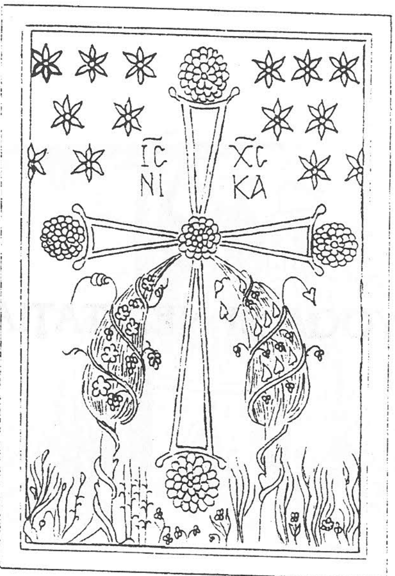
Evanghelia propovăduiește: *Iată acum este vremea bineprimită; iată acum este ziua mântuirii*[43]. Acum, în această viață se hotărăște viitorul nostru veșnic. După moarte sufletul nu mai poate să se pocăiască. Dimpotrivă, sectele îi adorm pe oameni și le făgăduiesc o mulțime nesfârșită de posibilități de a-și satisface patimile lor, fără însă să mai trebuiască să dea socoteală vreodată pentru ele.

Din toate cele care s-au spus până acum cred că s-au arătat destul de limpede contradicțiile și punctele slabe ale teoriei karmei și reîncarnării, care este o credință și nu o lege, așa cum încearcă discipolii ei să ne convingă. Este vădită, totodată, incompatibilitatea acesteia cu Credința Ortodoxă.

[43] *II Corinteni* 6, 2.

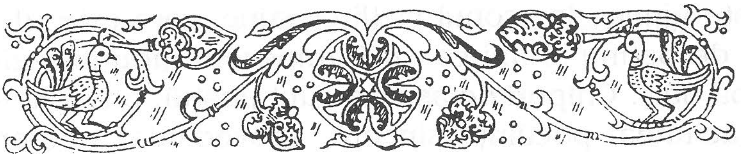

YOGA ȘI MEDITAȚIA

Referat prezentat la Congresul organizat de Mitropolia Nevrocopia din Bulgaria, având ca temă metodele de înfruntare a ereziilor și sectelor (30.05–02.06.1998).

A fost publicat pentru prima dată în periodicul „Dialog", editat de „Asociația Ortodoxă a Părinților", nr. 22, (Octombrie-Decembrie 2000).

Epoca noastră este epoca unei mari confuzii spirituale și îndepărtări de voia lui Dumnezeu. Pricinuitorul acestei situații este diavolul, care folosește oameni pe care îi atrage în înșelare pentru a-și îndeplini planul său ucigător de oameni. Această confuzie o produc mai ales grupările așa-numitei **Noua Eră a Vărsătorului**. Învățătura lor de bază spune că toate religiile sunt la fel. Toate sunt *drumuri care duc la același scop*. Însă Însuși Domnul nostru Iisus Hristos îi dezminte, spunând în Evanghelie: *Eu sunt Calea și Adevărul și Viața*[1]. Așadar nu există mai multe căi de mântuire, ci una singură, care este Hristos și Biserica Sa.

Propovăduitorii confuziei **identifică** rugăciunea creștină cu yoga și cu meditația, care sunt tehnici ale religiilor orientale și ale ocultismului.

Cu cele pe care le vom spune în continuare am nădejdea că vom împrăștia această confuzie.

Asceza creștină

Asceza a fost legiferată de Însuși Domnul nostru în Sfânta Sa Evanghelie. Asceza este mijlocul prin care cineva

[1] *Ioan* 14, 6.

poate ajunge la scopul vieții creștine, care este izbăvirea de patimi și unirea cu Dumnezeu (îndumnezeirea după har). **Chipuri de asceză** sunt postul, privegherea, rugăciunea, pocăința sinceră, spovedania, smerenia, strădiunța de a ne tăia voia făcând ascultare de voia lui Dumnezeu, neîncrederea în puterile noastre slabe, și încrederea în puterea lui Dumnezeu, atribuirea lui Dumnezeu a tuturor faptelor bune și a oricărei sporiri făcute pe calea virtuții, luând asupra noastră răspunderea pentru păcatele noastre. La acestea trebuie să adăugăm cercetarea cuvântului lui Dumnezeu și participarea conștientă la Tainele Bisericii noastre, mai ales la Taina Spovedaniei și la Taina Sfintei Euharistii. Asceza nu este **numai pentru monahi și clerici**, ci pentru toți creștinii, așa cum se vede limpede din Sfânta Evanghelie și din Viețile Sfinților. Pe acest drum al ascezei au pășit milioanele de Sfinți ai Bisericii noastre. Asceza, în esență, înseamnă depunerea **voinței** din partea omului și a **puterii** din partea lui Dumnezeu Cel atotputernic.

Și astfel, încet-încet, omul se tămăduiește de boala păcatului. Această tămăduire se face **numai în spitalul duhovnicesc, care este Biserica**. Pentru a reuși însă această vindecare este absolut necesară asceza.

Asceza în Tradiția Ortodoxă **nu este o tehnică**, nu este un ansamblu de practici, ci, dimpotrivă, este răspunsul nostru mărinimos la dragostea lui Dumnezeu. Adică a face omenește tot ce se poate pentru a curăți omul lăuntric, astfel încât să vină și să se sălășluiască în noi harul lui Dumnezeu. De altfel Dumnezeu face

primul pas pentru a-l întâlni pe om, iar nu omul pentru a-L găsi pe Dumnezeu.

Presupusele asemănări

Între asceza ortodoxă și asceza din spațiul neortodox există unele asemănări care, desigur, pot face impresie celui care rămâne la asemănarea aparentă a copacilor, dată de frunzele lor, și nu vede diferențele ce privesc trunchiul, rădăcinile și mai ales roadele.

Asemănările exterioare ale așa-numitei metode psiho-somatice a rugăciunii minții cu tehnicile meditației au constituit motivul ce a determinat, în ultimii ani, scrierea multor cărți. Să nu uităm că falsul imită totdeauna originalul. Diavolul se poate preschimba chiar și în înger de lumină pentru a înșela mai ușor.

Ce este rugăciunea? **Rugăciunea** este convorbirea sufletului cu Dumnezeu. Foarte cunoscută în tradiția monahală este așa-numita rugăciune a minții *(Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!)*, pe care au cultivat-o nu numai monahii, ci și toate sufletele iubitoare de Dumnezeu.

Dar în ce constă, în linii generale, metoda psihosomatică a rugăciunii minții? În următoarele: În a sta așezat pe un scăunel cu capul plecat, astfel încât să privească spre piept, puțin mai jos de inimă, străduindu-se să lege Rugăciunea lui Iisus de respirație, încercând să-și concentreze mintea la cuvintele rugăciunii și să-și încălzească inima. Această metodă însă nu este o rețetă recomandată de toți dascălii rugăciunii și nici nu este pentru toți cei care se ocupă cu

rugăciunea. Nu trebuie să uităm că ea, deşi poate ajuta, nu este însă un scop în sine.

Meditaţia, pe de altă parte, este considerată de către gurul hindus Satya Sai Baba ca *o metodă prin care mintea învaţă să se concentreze*[2].

Încercarea de a găsi o legătură între rugăciunea minţii şi meditaţie este cu totul nepotrivită. În acest mod unii vor să dovedească că avem de-a face, chipurile, cu două căi diferite, dar înrudite în profunzime, care duc la acelaşi scop; cu alte cuvinte am avea două tradiţii diferite, care descriu însă aceeaşi experienţă. Din nefericire, chiar şi unii profesori de la Facultăţile Ortodoxe de Teologie, ca de pildă profesorul Sava Aguridis, susţin acest punct de vedere[3]. Este vrednic de însemnat faptul că domnul Aguridis este, din păcate, unul dintre stâlpii de bază ai Bisericii Unificării a falsului mesia, coreanul Sun Myung Moon, aşa cum a fost deja demascat[4].

Desigur, tot acest efort de a crea confuzie se înscrie în cadrul sincretist prin prisma căruia aşa numita *Noua Eră a Vărsătorului* vede lucrurile. După cum am precizat şi la început, adepţii ei spun că

---

[2] Shri Satya Sai Baba, *Meditaţia*, Editura Shri Satya Sai, Atena, 1984, p. 8, *apud* Părintele Antonie Alevizopulos, *Meditaţie sau rugăciune? – Studiu ortodox*, Atena, 1993, p. 56.

[3] Vezi articolul său intitulat *Experienţa luminii dumnezeieşti la isihaştii ortodocşi şi iluminarea în budismul Zen* (comunicare susţinută la *Conference on God and God's Equivalents, organizată de The Council on the World's Religions*, Assisi – Italia, 1-6 mai 1990).

[4] Vezi periodicul *Dialog*, nr. 3 (1995), nr. 5 (1995) şi nr. 8 (1996).

toate sunt identice, cu scopul de a înşela şi a atrage la ei pe cei neîntăriţi în credinţă. Dar în profunzime nici ei nu cred aceasta, deoarece sunt convinşi că religia lor aparţine Noii Ere şi, prin urmare, se află pe un nivel evolutiv mai înalt decât noi, creştinii, care am rămas, aşa cum zic ei, alipiţi de vechea eră, *Era Peştilor*, adică era Creştinismului.

Am fi putut spune multe referitor la concepţia despre Dumnezeu, om şi lume pe care se bazează rugăciunea ortodoxă. Pe de altă parte am fi putut spune la fel de multe referitor şi la concepţia despre Dumnezeu, om şi lume pe care se sprijină yoga şi meditaţia. Aceste două concepţii sunt cu totul potrivnice şi incompatibile. Pentru noi, creştinii, Dumnezeu este Persoană. El a creat din dragoste pe om, care este de asemenea persoană. Tot din dragoste Dumnezeu a creat şi lumea şi se îngrijeşte de ea. Dacă Dumnezeu poartă grijă de toată creaţia Sa, cu atât mai mult va purta grijă de om. Potrivit însă cu învăţătura religiilor orientale şi cea a Noii Ere, Dumnezeu este o supraconştiinţă impersonală care se identifică cu universul. Aşadar este vorba despre panteism. De asemenea, ei spun că omul este o picătură care se contopeşte în oceanul impersonalului *dumnezeu-univers*. Potrivit concepţiei Noii Ere nu există libertate şi nici responsabilitate, ci toate sunt rânduite de legea oarbă a karmei şi a reîncarnării, care nu este o lege, bineînţeles, ci o credinţă a religiilor orientale şi a ocultismului. Această învăţătură mincinoasă susţine că sufletul, după moartea trupului, intră într-un alt trup, de om sau de animal. Se

poate să intre chiar și într-o plantă sau piatră, de vreme ce toate sunt în esență același lucru, după cum spun ei.

Poziția ortodoxă

Poziția ortodoxă față de această înșelare, care susține că meditația și rugăciunea sunt același lucru, este exprimată în mod succint de către episcopul Diokleii, Kallistos Ware, profesor la Universitatea din Oxford, în cartea sa, ***Puterea Numelui:*** *Pe lângă asemănări există, de asemenea, și diferențe. Toate tablourile au rame și toate ramele tablourilor au unele caracteristici comune. Cu toate acestea se poate ca tablourile cuprinse în aceste rame să fie total diferite. Dar ceea ce ne interesează este icoana, iar nu rama. În săvârșirea Rugăciunii lui Iisus tehnicile corporale constituie într-un oarecare fel această încadrare în ramă, în vreme ce chemarea numelui lui Hristos este icoana, imaginea din interiorul ramei. „Rama" Rugăciunii lui Iisus se aseamănă desigur cu diferitele „rame" necreștine, dar aceasta nu trebuie să ne distragă atenția de la unicitatea icoanei care e dată de conținutul caracteristic al rugăciunii. Punctul esențial în Rugăciunea lui Iisus nu-l constituie repetarea în sine, nici poziția trupului sau felul în care respirăm, ci Persoana căreia ne adresăm: Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Fecioarei Maria.*

Și continuă P.S. Kallistos: *Rugăciunea lui Iisus sau rugăciunea minții este invocarea Persoanei lui Dumnezeu Care S-a făcut om, Iisus Hristos, Mântuitorul*

și Izbăvitorul lumii. Așadar Rugăciunea lui Iisus este mai mult decât o metodă sau tehnică. Ea poate fi trăită numai într-un anumit context; separată de acest context, Rugăciunea lui Iisus își pierde sensul. Contextul Rugăciunii lui Iisus este înainte de toate un ***context de credință****. Invocarea numelui lui Iisus presupune ca cel care se roagă să creadă în Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitor. Dincolo de repetarea cuvintelor rugăciunii trebuie să existe credința vie în Domnul Iisus – în ceea ce El este și în ceea ce a făcut pentru mântuirea noastră.*

Contextul Rugăciunii lui Iisus este în al doilea rând un ***context de comuniune****. Nu invocăm numele lui Iisus ca indivizi separați, sprijinindu-ne numai pe puterile noastre lăuntrice, ci ca mădulare ale plinătății Bisericii... (Sfinții noștri Părinți) niciodată nu au considerat practicarea Rugăciunii lui Iisus ca un înlocuitor al Sfintelor Taine, ci îl sfătuiau pe cel care se îndeletnicea cu ea să fie un membru practicant al Bisericii*[5].

Scopul nostru în rugăciune este să intrăm în comuniune cu Persoana Domnului nostru Iisus Hristos și să ne unim cu El (această unire însă nu anulează identitatea personală), în timp ce în meditație scopul este ca eul personal să se dizolve ca o picătură în oceanul *supraconștiinței universale*, care nu este persoană.

În meditație, cel care o practică nu se adresează unei persoane concrete, de care este legat prin dragoste, ci se adresează sinelui său, crezând că în esență el este Dumnezeu. Desigur, aceasta este o înșelare

[5] Kallistos Ware, *Puterea Numelui*, p. 66-68.

demonică, iar pentru a o susține răstălmăcesc cuvintele lui Hristos *Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru*[6]. Aceste cuvinte însă nu arată că omul este din fire dumnezeu, așa după cum, rătăciți fiind și rătăcind pe alții, cred și propovăduiesc new age-iștii, ci ele vor să spună că cei care sunt botezați au înlăuntrul lor harul dumnezeiesc necreat, adică pe Duhul Sfânt. Iar cel care are înlăuntrul său harul dumnezeiesc trăiește încă de pe acum Împărăția lui Dumnezeu.

Meditația, așadar, nu este o ieșire din sine, o mișcare de eliberare din egoism, adică o mișcare făcută din dragoste, ci este un **scurt-circuit egocentric.**

În învățătura despre meditație se vorbește despre **obiectul meditat**, așa cum îl numesc ei. Iar aceasta ar putea fi, potrivit adepților meditației, chipul lui Buda, flacăra unei lumânări sau orice altceva (și, am adăuga noi, de ce nu și chipul lui Lucifer, de vreme ce acesta îl „însuflețește" și îl „ajută" pe cel care meditează).

Cei care practică meditația, atunci când se adresează creștinilor ca să-i atragă de partea lor, le spun că în timpul meditației pot să-și concentreze atenția la Iisus Hristos. Și astfel creează confuzie, deoarece dau cuvântului *Hristos* alt înțeles. Pentru aceștia Iisus Hristos nu este ca și pentru noi Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, ci unul dintre marii dascăli, la fel ca mulți alții. Dar El este, așa cum spun ei, mai ales o stare înlăuntrul nostru; cu toții suntem din fire Hristoși. Însă noi, ortodocșii, nu credem în minciuna diavolească care ne spune că suntem din fire dumnezei,

[6] *Lc.* 17, 21.

ci ne nevoim cu ajutorul lui Dumnezeu să ne asemănăm lui Hristos și, prin urmare, să devenim dumnezei **după har,** așa cum sunt sfinții. Diferența este uriașă. În cazul meditației se aplică minciuna luciferică a mântuirii prin sine, pe când în cel al rugăciunii omul se sfințește prin comuniunea dragostei și a ascultării cu singurul Dumnezeu Cel în Treime.

Practicanții meditației vorbesc și despre *depășirea obiectului meditat.* Însă presupusa *depășire a obiectului meditat* este cu totul străină și incompatibilă cu rugăciunea ortodoxă. Iisus Hristos nu este pentru noi un obiect meditat, nici nu avem ca scop a-L depăși, ajungând la o *stare de conștiință curățită* sau *o cunoaștere mai deplină a sinelui*[7].

Un alt punct pe care trebuie să-l accentuăm este faptul că prin tehnicile de meditație poate ajunge cineva pe culmile mândriei, în timp ce prin rugăciune omul se smerește, nu disprețuiește pe nimeni și, desigur, având cunoaștere de sine, atunci când trăiește stări ale harului dumnezeiesc se consideră pe sine mai rău decât toți, chiar și decât animalele necuvântătoare. *Mai prejos decât toată zidirea,* așa cum citim în *Pateric.*

Cel care practică meditația și crede că în esența sa el este Dumnezeu nu poate să spună *miluiește-mă,* două cuvinte care sunt cheia rugăciunii minții. Cu alte cuvinte, adeptul doctrinei *vreau și pot* a cugetării pozitive new age-iste nu poate să se smerească.

[7] Vezi tratarea mai pe larg a acestui subiect în cartea Părintelui Antonie Alevizopulos, *Meditație sau rugăciune?,* p. 86.

Pe de altă parte meditaţia, în ultimă analiză, îl conduce pe cel care meditează la o stare de autohipnoză. Căutarea unirii cu obiectul meditat, care este scopul principal al meditaţiei, se săvârşeşte cu ajutorul imaginaţiei, care, potrivit cu învăţătura ascetică ortodoxă, trebuie înlăturată. Mişcarea aceasta în spaţiul imaginaţiei – mai degrabă în spaţiul unde realul şi imaginarul se confundă – poate ajunge până la stări care sunt de competenţa psihiatriei; ca de pildă cazul acelui adept al cugetării pozitive care a încercat cu „puterea minţii" să oprească un tren, dar care a sfârşit prin a fi zdrobit de acesta. Cazuri asemănătoare de demenţă sunt nenumărate. Cu siguranţă elementul demonic este cel care a ajutat la dobândirea unor astfel de stări.

Pocăinţă şi smerenie

Faptul că asceza nu este o tehnică se poate vedea şi din comparaţia făcută între rugăciunea minţii şi meditaţie. Ea nu este ceva cu care putem să silim libertatea lui Dumnezeu. Asceza, în tradiţia ortodoxă, nu este un scop în sine, ci este un mijloc. Scopul nostru este ca prin asceză să omorâm patimile, iar nu să vătămăm trupul. *Noi nu ne-am învăţat să fim omorâtori de trupuri, ci de patimi,* spune Avva Pimen în *Pateric.*

Deoarece asceza nu este un scop în sine, aşa cum am accentuat mai sus, de aceea şi ortodoxul nu caută să vadă lumini sau vedenii, să aibă experienţe sau să facă minuni. Acolo unde vom întâlni dorinţa

de a avea vedenii sau de a face minuni, trebuie să ştim că acestea sunt abateri de la cugetarea ortodoxă. Ortodoxul se leapădă de „experienţele" pe care diavolul este gata să i le ofere „acum şi aici", chiar şi fără să-i fie cerute, darămite atunci când i se cer.

Există o mare prăpastie între un prooroc adevărat, adică un sfânt ortodox, şi un ocultist, fachir, „făcător de minuni", medium.

Principalele diferenţe dintre cei doi sunt:

1. Proorocul, sfântul, nu este de sine chemat, ci de Dumnezeu chemat.

2. Proorocul adevărat are conştiinţa nimicniciei sale, în timp ce vrăjitorul sau „făcătorul de minuni" sunt plini de mândrie diavolească.

3. Proorocul adevărat nu deschide „societate de prestări servicii", nici nu este chemat de oameni, ci el merge la ei, trimis fiind de Dumnezeu.

4. Adevăratul cuvânt profetic este de obicei nedorit de către cei cărora li se adresează, deoarece îi provoacă, nu îi linguşeşte.

5. Conţinutul mesajului adevăratului prooroc nu este nou, ci unul vechi care a fost uitat[8].

Desigur, harul lui Dumnezeu poate să-i cerceteze pe cei curaţi şi vrednici, în felul în care voieşte şi atunci când el consideră folositor pentru aceştia sau pentru zidirea Trupului lui Hristos, adică a Bisericii. Însă harul lui Dumnezeu nu poate fi silit şi nici experienţele acestuia nu sunt un scop în sine.

---

[8] Părintele Antonie Alevizopulos, *Ocultism, Guruism, Noua Eră,* p. 282-286.

Sfinţii ne sfătuiesc să cerem pocăinţă, care şi aceasta este un dar al lui Dumnezeu şi care, aşa cum spune Sfântul Isaac Sirul, este mai presus decât toate virtuţile: *Căci lucrarea ei nu se poate sfârşi niciodată. Ea se cuvine deopotrivă tuturor, totdeauna, drepţilor şi păcătoşilor care vor să se mântuiască*[9]. Aşadar, să cerem pocăinţă, iar nu harisma de a face minuni, lucru care poate, dacă nu avem smerenie, să ne vatăme sau chiar să ne distrugă.

Ceea ce îi ajută pe Sfinţi să se izbăvească de dorinţa de a avea astfel de „experienţe" este cugetarea smerită.

În viaţa fericitului Stareţ Paisie Aghioritul se povesteşte următoarea întâmplare:

Într-o noapte, în timp ce priveghea rostind Rugăciunea lui Iisus, i s-a părut că s-a desfăcut tavanul chiliei şi a apărut Hristos binecuvântându-l. *Dumnezeul meu, cine sunt eu ca să mă învrednicesc să Te văd?*, a fost gândul smerit pe care l-a avut şi fulgerător vedenia, pe care diavolul i-o pregătise, a dispărut.

Pentru ca asceza ortodoxă să fie autentică trebuie să se facă cu mărime de suflet (asupra căreia fericitul Stareţ Paisie accentua în mod deosebit) şi dragoste, cu smerenie şi discernământ şi, desigur, să nu fie făcută din voie proprie. Adică să se facă cu binecuvântare şi, bineînţeles, cu bucurie, pentru a ne aminti şi de un alt mare sfânt contemporan, stareţul Porfirie.

Se poate ca cineva să facă cu multă uşurinţă cinci sute de metanii urmând voii, părerii şi judecăţii sale, având încredere în sine. Dar ca să facă de ascultare o

[9] Sfântul Isaac Sirul, *Cuvinte ascetice*, cap. 55.

sută de metanii este mai greu, deoarece în acest caz diavolul pune piedici şi îl războieşte, pe când în primul caz îl întăreşte.

Deosebirea dintre asceza ortodoxă şi „asceza" demonică este arătată în următoarea povestire din Patericul egiptean:

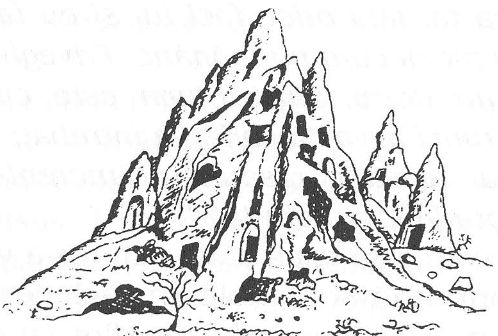
Trecând odată de la luncă la chilia sa, avva Macarie ducea smicele de finic. Pe cale l-a întâmpinat diavolul cu secera şi vrând să-l lovească nu a putut. Şi i-a zis lui: „Multă silă am de la tine, Macarie, căci nu pot nimic asupra ta. Iată orice faci tu, şi eu fac. Tu posteşti, dar eu nicidecum nu mănânc. Priveghezi, dar eu nicidecum nu dorm. Numai una este cu care mă biruieşti". Atunci avva Macarie l-a întrebat: „Care este aceasta?" Iar acela a răspuns: „Smerenia ta şi de aceea nu pot nimic asupra ta"[10].

Din cele câte s-au spus până acum s-a vădit faptul că asceza ortodoxă şi mai ales rugăciunea nu are în esenţă nici o asemănare sau înrudire cu yoga şi cu meditaţia pe care le practică religiile orientale şi discipolii aşa-numitei *Noii Ere a Vărsătorului.* Toţi cei care spun cele contrare fie că îi înşeală pe oameni, împrăştiind confuzia new age-istă a eresurilor, fie devin victime ale acestei confuzii.

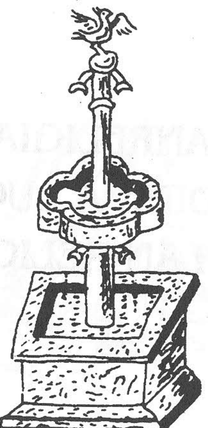
Singurul mod sigur prin care cineva se poate păzi de a nu cădea victimă eresurilor este acela de a face parte conştient şi organic din Biserica Ortodoxă, care este singura corabie în care se poate mântui omul, şi care a păstrat nealterate Evanghelia şi Tradiţia pe care ni le-a lăsat moştenire Sfântul Duh prin Sfinţii

[10] Avva Macarie, *Patericul egiptean*, cap. 11.

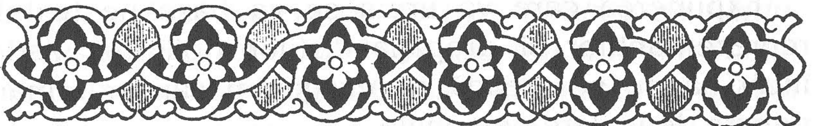
Apostoli şi urmaşii lor. Numai atunci omul este acoperit de harul dumnezeiesc, luminat de Duhul Sfânt şi povăţuit cu siguranţă către mântuire.

PANRELIGIA, NOUA ORDINE A LUCRURILOR PE PLAN RELIGIOS

Referat prezentat la Al X-a Congres Panortodox al Delegaţiilor Bisericilor Ortodoxe şi Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii şi secte, întrunit la Aliarto-Beoţia, 16-21 septembrie 1998. Tema generală a fost: „Necesitatea definirii şi delimitării Credinţei Ortodoxe în faţa provocărilor Noii Ere (New Age)".

Aşa-numita *Noua Eră a Vărsătorului* constituie problema pastorală a deceniului care tocmai se încheie.

Cele două scopuri de bază ale Noii Ere, aşa cum rezultă din scrierile celor mai importanţi reprezentanţi ai ei, precum şi din cele care se întâmplă în jurul nostru, sunt:

1. Nouă Ordine a Lucrurilor pe plan politico-economic.

2. O Nouă Ordine a Lucrurilor pe plan religios.

Am putea vorbi, dacă am avea timp, despre primul scop şi să ne referim la proiectatul guvern mondial condus de mesia sau *avatar-ul* Noii Ere aşteptat de către new age-işti. Subiectul nostru însă se referă la cel de-al doilea scop al Noii Ere, adică la Noua Ordine a Lucrurilor pe plan religios. De aceea ne vom limita mai ales la acesta, deşi ambele scopuri se află într-o strânsă legătură, de vreme ce, potrivit *Planului*[1] promovat de *Tagma*[2], aceste două puteri (politico-economică şi religioasă) se vor uni în persoana lui mesia cel aşteptat de ei.

---

[1] E vorba de un termen tehnic (terminus technicus), folosit pentru a desemna planificarea de principiu şi intenţiile new age-iste.
[2] Din această *Tagmă* fac parte „marii iniţiaţi" (dintre care se află, aşa cum spun ei, pe un alt plan de existenţă, fără să poarte trup, adică fiinţe demonice) şi oamenii banului.

Expunerea care va urma se va baza pe textele reprezentanților și propagandiștilor Noii Ere, astfel încât să nu se creadă că exagerăm sau exprimăm puncte de vedere personale.

După cum fiecare religie își are **simbolurile** ei, tot astfel și proiectata panreligie urmărește să-și alcătuiască propriile simboluri.

Așa cum vedem, în vârfurile hexagonului imaginar se află simbolurile celor șase mari religii ale lumii. Luându-le în sensul mersului acelor de ceasornic, pornind din colțul din dreapta sus, vedem simbolurile creștinismului, islamismului, iudaismului, taoismului (religia chinezilor), budismului și hinduismului, iar în centru cuvintele: *Pace și iubire pe pământ.*

Există, așa cum s-a dovedit, un plan anume făcut pentru instaurarea panreligiei. În stadiul final, planul va fi dus la îndeplinire de mult-așteptatul *avatar* al Noii Ere.

Importanta reprezentantă a Noii Ere, Lola Davis, spune despre mesia sau hristosul Noii Ere că *el este cel pe care îl așteaptă toate religiile și care este numit*

Maitreya și Bodhisattva de budiști, Krishna de hinduiști, Mesia de evrei, Hristos de creștini și Imam Mahdi de către musulmani. Lola Davis făgăduiește că acesta *va aduce noi descoperiri și va instaura Noua Religie Mondială*[3].

Potrivit cu cele spuse de Davis, până la venirea marelui *avatar* pe pământ, fiecare om este dator *să contribuie la crearea unei noi societăți mondiale, care va primi o Nouă Religie Mondială, într-o Nouă Eră*[4].

La 12 ianuarie 1987 s-a publicat în ziarele cu cel mai mare tiraj din S.U.A. un anunț publicitar pe o pagină întreagă care spunea: *Droguri... SIDA... sărăcie... creșterea criminalității... foamete... frica de războiul atomic... terorism... Există oare soluții pentru acoperirea nevoilor noastre stringente?... HRISTOS ESTE ÎN LUME. Un Mare Mentor Mondial pentru oamenii fiecărei religii, precum și pentru cei ce nu cred. Un om practic cu soluții pentru problemele noastre. Iubește toată omenirea. Hristos este aici, prietenii mei. Fratele vostru umblă printre voi*[5].

Convocarea religiilor

Pentru ca panreligia să reușească vor trebui convocate toate religiile. Dar cum se va face aceasta?

Să-l ascultăm pe Robert Müller, fostul sub-secretar al O.N.U. și un important exponent al Noii Ere. El scrie în cartea sa *Noua Geneză* că religiile trebuie:

[3] Lola Davis, *Toward a World Religion for the New Age*, p. 76.
[4] *Ibidem.*
[5] Tara Center, în ziarul *U.S.A. Today* din 12 ianuarie 1987.

– să accelereze ecumenismul și să creeze fundații religioase mondiale comune, care să afle mijloace și oameni religioși inspirați, capabili să găsească soluții la problemele mondiale;

– să înalțe steagul O.N.U. în toate locurile de cult;

– să se roage și să organizeze rugăciuni comune mondiale...[6].

În 1975, la O.N.U., la o întrunire a reprezentanților diferitelor religii s-a dat următoarea proclamație: *Criza din vremea noastră determină toate religiile mondiale să contribuie la crearea unei puteri spirituale care să depășească granițele religioase, politice și naționale... Sprijinim o nouă spiritualitate care va respinge izolaționismul și va conduce la o conștiință planetară*[7].

Robert Müller scrie în cartea sa mai sus amintită că *trebuie să ne unim cu frații noștri hinduiști și să numim planeta noastră de acum înainte «Brahma» sau «Planeta lui Dumnezeu»*[8].

De asemenea, Müller observă: *Religiile trebuie să colaboreze energic pentru a oferi o înțelegere mai bună a tainelor vieții și a rolului nostru în Univers. Religia mea dreaptă sau greșită și națiunea mea bună sau rea trebuiesc părăsite odată pentru totdeauna în Epoca Planetară.*

Simplificarea și unificarea progresivă... vor avea loc în domeniul religios, spune Vera Alder în cartea ei *Atunci când omenirea se maturizează.* Și continuă: *Religia nu va mai fi un „aspect" al vieții omenești, ci*

[6] Texe Marrs, *Noua Eră și secretele ei întunecate,* Edit. Bibis, p.38.
[7] Marilyn Fergusson, *The Aquarian Conspiracy,* p. 369.
[8] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră...,* p. 51.

fundamentul aproape inconștient al fiecărei acțiuni. Oamenii vor conștientiza scopul și prezența lui Dumnezeu în fiecare părticică a creației și a sinelui lor, astfel încât nu vor putea despărți „religia" de știință, de învățământ sau de guvernare. Întregirea se va face pe deplin[9].

Lola Davis întreabă: *Ce se va întâmpla cu marile grupări religioase de astăzi?* Și tot ea răspunde: *Probabil că religiile actuale vor continua să funcționeze la început ca și astăzi... Însă, pe măsură ce concepțiile Noii Religii Mondiale vor fi validate științific, vor deveni cunoscute și se vor răspândi, religiile de astăzi vor face schimbări și se vor transforma în centre ale Noii Religii Mondiale*[10].

Ce crede panreligia

Să vedem care sunt **principiile de bază** ale panreligiei pe care urmăresc să o instaureze.

„Prescripțiile" panreligiei pornesc de la concepția despre Dumnezeu, om și lume pe care o au grupările Noii Ere și se identifică cu concepțiile religiilor orientale și ale ocultismului.

- Suntem, spun ei, în pragul Noii Ere.
- Așteptăm noi adevăruri, un nou mesia (fiecare *epocă istorică* are pe mesia ei).
- Va fi o epocă de **iluminare.**
- Creștinismul, care este responsabil pentru problemele actuale (războaie, foame, poluarea mediului

[9] *Ibidem,* p. 175 și 176.
[10] *Ibidem,* p. 177.

înconjurător), *se va devaloriza, va dispare,* așa cum cântau și *The Beatles.*

• Cei care rămân alipiţi de vechea epocă sunt oameni care se găsesc pe un plan de evoluţie inferior. Dacă vor rămâne în această alipire, vor fi mutaţi într-un alt plan de existenţă (n.a. vor fi omorâţi), ca să poată evolua în viitoarea lor reîncarnare. În limbajul Noii Ere aceasta se numește *acţiune de curăţire.* (Ceva asemănător cu *soluţia finală* a celui de-al III-lea Reich al lui Hitler pentru evrei, ţigani și alţii nedoriţi). Bineînţeles, această „acţiune de curăţire" va fi *dovada celei mai înalte iubiri(!).*

• Noua Eră adoptă **modelul holist**, monismul panteist absolut (*unul este totul* al Teosofiei).

Teosofia unora precum Blavatsky, Besant, Baily și a urmașilor lor este adevărata mamă spirituală a Noii Ere. Prin sincretismul ei religios a pus bazele panreligiei. *Nici o religie nu este mai presus de adevăr* constituie dogma luciferică de bază a Teosofiei. Toate religiile au firimituri de adevăr. Niciuna nu deţine adevărul întreg. Așadar va trebui ca toate să-și aducă părticica lor de adevăr, astfel încât fiecare să le îmbogăţească pe celelalte și totodată să se îmbogăţească de la ele. Tocmai aceasta este ideea de bază a întrunirilor religioase, cum ar fi *Congresul Religiilor Lumii* (Chicago 1893 și 1993, Assisi 1986 și 1994 și altele).

Să auzim ce a spus gurul indian Vivekananda în cuvântarea sa rostită la *Primul Congres al Religiilor Lumii* (Chicago 1893), unde a fost principalul mentor: *Dacă cineva din auditoriu crede că această unitate va*

rezulta prin triumful unei religii – oricare ar fi ea – și dispariţia celorlalte, unuia ca acesta nu pot să-i spun decât: Fratele meu, speranţele tale vor fi înșelate. Oare eu doresc ca și creștinii să devină hinduiști? Pentru numele lui Dumnezeu! Oare doresc ca hinduiștii sau budiștii să devină creștini? Nicidecum!... Creștinii nu trebuie să devină hinduiști sau budiști, nici aceștia să devină creștini, ci fiecare religie va trebui să-și însușească duhul celorlalte religii, păstrându-și totuși particularităţile ei, pentru a putea propăși potrivit propriilor legi.

Numai că gurul indian nu este sincer. Caracteristic, dar și revelator, este următorul fragment din discursul său înflăcărat, rostit în faţa studenţilor din Mandras la întoarcerea în India, unde i s-a făcut o primire apoteotică: *Acesta este marele ideal care se află înaintea noastră, și fiecare dintre noi trebuie să se înarmeze pentru aceasta – cucerirea lumii de către India. Noi toţi trebuie să ne înarmăm și să ne încordăm fiecare nerv pentru acest scop... Ridică-te, Indie, și biruiește lumea prin spiritualitatea ta... Ceea ce trebuie să cucerească Apusul este spiritualitatea (noastră)...*[11].

• Toate căile duc la Dumnezeu (în afară de cele care mărturisesc credinţa **numai** în Dumnezeu, am completa noi). *Crede,* spun ei, *orice vrei, numai să nu fii exclusivist.*

Acesta este așa-numitul *pluralism dogmatic.* Cine nu primește acest model este numit de propovădu-

[11] Vezi periodicul *Dialog,* nr. 1 (ianuarie-aprilie 1994), p. 16.

itorii Noii Ere fundamentalist, fanatic și dușman al celor de alte credințe.

• Nu putem și nu trebuie să facem, spun ei, judecăți axiologice referitoare la celelalte „căi". Müller spune despre aceasta: *Există 500 de religii. Nu v-ar ajunge o viață întreagă să hotărâți care este mai bună...*

• Prin urmare toate religiile sunt căi legale care conduc la același scop. Din acestea face parte și Creștinismul. Astfel, Ortodoxia este pusă în același rând cu celelalte religii, care sunt creații omenești.

• Omul este din fire Dumnezeu – aceasta a fost dintru început minciuna șarpelui –, numai că această fire dumnezeiască a sa nu și-a conștientizat-o. Iar ca să reușească aceasta va trebui să folosească diferitele tehnici de *dilatare a conștiinței*, cum ar fi yoga, meditația ș.a.m.d. Scopul acestora este autocunoașterea, evoluția prin sine, realizarea prin sine, mântuirea prin sine a omului numai prin propriile puteri, fără ajutorul lui Dumnezeu.

• Dragostea pentru sine este cea mai mare dragoste. *Dacă iubiți 1000 de zei, dar nu vă iubiți pe voi înșivă, nu reușiți nimic*, spune un reprezentant al Noii Ere. Iar un altul spune: *Închinați-vă sinelui vostru, cinstiți și adorați existența voastră. Dumnezeu care locuiește în voi este chiar sinele vostru*[12]. Astfel, mândria urcă la înălțimi demonice ca să arunce apoi pe bietul om în adâncul abisului.

• Noua Eră îi îndeamnă pe oameni, mai ales prin intermediul mesajelor canalizate prin mass-media, să

[12] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră...*, p. 197.

trăiască o viață liberă, cu violență, sex și ceremonii magice. În felul acesta, ea încurajează patimile, nu cere pocăință și nici vreo schimbare a vieții. De altfel, principiul de bază al panreligiei este credința în karma și în reîncarnare.

• De asemenea, ca o consecință logică a afirmației că natura este dumnezeiască, se ajunge la cultul *zeiței mamă* Ghea[13], a zeităților feminine și la vechea idolatrie.

• În lăuntrul nostru, spun ei, avem puteri ascunse, cu ajutorul cărora le putem face pe toate.

• Credința în astrologie, ghicire etc. este de asemenea un element de bază al Noii Ere.

• Noua Eră propovăduiește și alte învățături mistico-ocultiste, cum ar fi existența în om a centrilor energetici (chakre).

• Credința clasei religioase a Noii Ere merge împreună cu științele, cum ar fi fizica modernă etc. după părerile lui Frityof Capra și ale altora.

• Credința în evoluționism (darwinism).

• Omul este dumnezeu în evoluție, dar trebuie să fie supus celor mai evoluați oameni-dumnezei.

În Planul și tactica lor este inclusă și hulirea Sfintei Scripturi și a adevărurilor credinței noastre, însă într-un mod meșteșugit și treptat. Nu dintru început și nici pe față. Ei propovăduiesc următoarele principii de bază:

1. Nu există Dumnezeu personal.
2. Iisus nu este Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu și nici nu este singurul Hristos.

[13] Zeița pământului.

3. Iisus nu a murit pentru păcatele noastre.

4. Nu există păcat și nici diferență între bine și rău. Toți suntem nevinovați. Singurul *păcat* pe care îl acceptă Noua Eră este nereușita cuiva de a ajunge la conștiința că el însuși este din fire dumnezeu.

5. Nu există Sfânta Treime.

6. Sfânta Scriptură este plină de greșeli. Acest principiu îl prezintă în mod treptat. În prima fază ei spun că Sfânta Scriptură este importantă, apoi o prezintă ca fiind inferioară *celorlalte Scripturi,* iar la sfârșit o prezintă ca fiind plină de greșeli.

7. Nu există Rai și nici iad.

8. Fiecare om este din fire dumnezeu. Când conștientizează aceasta (adică declară în mod hulitor *Eu sunt dumnezeu*), atunci se petrece a Doua Venire.

9. Creștinii sunt antihristul.

10. Iisus și Hristos sunt două entități diferite.

În același timp, răstălmăcesc porunca *Iubește pe aproapele tău!* și propovăduiesc o nouă poruncă: *Iubește pe dumnezeul aproapelui tău!*

Consiliul Național al Bisericilor (Protestante) din S.U.A. de multă vreme a cerut înlocuirea cuvintelor *Domn* și *Împărat* cu termenul *Suveran.* Acest Consiliu precum și alte confesiuni reprezentate la Consiliul Mondial al Bisericilor (C.M.B.), propovăduind așa-numita *teologie feministă,* cer de asemenea înlocuirea cuvântului *Dumnezeu* cu fraza *Tatăl și Mama noastră.* Chiar și cuvântul *Fiu,* care se referă la Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu este satisfăcător pentru Consiliul Național al Bisericilor. De aceea insistă ca el să fie înlocuit cu termenul neutru *copil* (este

vorba despre propunerea adoptării așa-numitei *limbi comprehensibile*).

Pentru a răspândi aceste puncte de vedere – foarte vechi, deoarece în realitate este vorba despre reînvierea sub o nouă formă a vechii minciuni luciferice a autoîndumnezeirii – propovăduitorii Noii Ere propun și editarea unei **Noi Biblii**. Robert Müller chiar propune ca inițiativa în acest sens să o aibă O.N.U. *pentru a dovedi că este un organism biblic modern.*

Să nu uităm că aceasta deja a făcut-o falsul mesia, coreanul Sun Myung Moon, pentru a se prezenta drept mesia Noii Ere. Primul exemplar al acestei *Biblii Universale* a fost dăruit lui Moon în urmă cu câțiva ani tocmai de către domnul Sava Aguridis, profesor onorific al Facultății de Teologie, în cadrul unei ceremonii solemne[14].

Oare ce conține *Biblia Noii Ere*?

Liderii mișcării Noii Ere sunt de acord cu aspectul și alcătuirea ei. Lola Davis a scris că din cuprinsul Bibliilor tuturor religiilor reiese o nouă cunoaștere (gnoză) care va fi inclusă în *Biblia Noii Ere.*

În acest secol, spune ea, *există noi elemente care mai înainte nu erau descoperite. Printre acestea sunt manuscrisele de la Marea Moartă, imensele tezaure ale scrierilor religioase care au fost găsite în Potala din Tibet, scrierile care au fost scoase din Biblia secolului patru, scrierile lui Teilhart de Chardin și cunoașterea bine păstrată a Vechii Înțelepciuni care este cuprinsă în scrierile „Tibetanului" din cărțile lui Alice Bailey, precum și scrierile misticilor diferitelor religii,*

[14] Vezi periodicul *Dialog,* nr. 3 (1995), nr. 5 (1995), nr. 8 (1996).

învățăturile oferite de francmasoni și multe cărți referitoare la budism și la filosofiile și practicile hinduiste...

Cred că o mare parte din această cunoaștere va putea fi folosită în mod util pentru armonizarea marilor religii cu noua religie mondială a Noii Ere[15].

Tactica panreligiei

Să vedem acum care este **tactica** folosită pentru împlinirea scopului strategic al instaurării panreligiei.

- Ciocnirea nu va trebui să se facă frontal, deoarece astfel *se întărește poziția lor,* spune Fergusson[16].
- Cucerirea se va realiza prin schimbarea treptată a cugetării, care constă în faptul de a crede cineva că poate aparține atât Bisericii Ortodoxe, cât și unei organizații a Noii Ere. Astfel scopul nu este ca să fie golite bisericile, ci, pe cât este cu putință, să fie umplute, însă cu oameni care vor avea cugetarea pervertită.

De aceea aproape toate organizațiile Noii Ere acționează cu măști urmărind alterarea cugetării și răspândirea confuziei. Unul dintre elementele care cultivă confuzia este folosirea de către adepții Noii Ere a termenilor creștini, cum ar fi *Hristos, dragoste,* etc. însă cu înțeles diferit.

În cadrul acestei tactici viclene se recomandă dialogul tuturor cu toți, în scopul minimalizării diferențelor dogmatice *(minimalism dogmatic)* în numele

[15] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră...,* p. 178.
[16] *Ibidem,* p. 201.

unei iubiri confuze și golite de sens. Ca și cum mărturisitorii și mucenicii credinței noastre nu ar fi avut dragoste. Despre aceasta fericitul Părinte Antonie Alevizopulos scrie: *Sfinții Mucenici ai Bisericii noastre au preferat să-și verse sângele, decât să-i cinstească în vreun fel sau să-i recunoască pe zei. Ar fi fost de ajuns o simplă plecăciune în fața lor pentru a scăpa de mucenicie(!). Astăzi însă există creștini (la Congresul Religiilor Lumii, Chicago – 1993 sau Assisi – 1996) care prăznuiesc fără reținere, bucurându-se de bogata diversitate a lumii religioase*[17].

Multe s-ar putea spune în legătură cu aceasta și despre participarea ortodocșilor la Consiliul Mondial al Bisericilor (C.M.B.), al cărui amestec de confesiuni protestante creează un astfel de climat spiritual, încât indică poate că a venit timpul unei „ieșiri eroice" a ortodocșilor din el.

Lucrul acesta însă va fi hotărât de fiecare Biserică Ortodoxă în parte.

Merită consemnat faptul că în cadrul C.M.B. există grupări care nu acceptă dogma Sfintei Treimi, iar altele au consacrat chiar și rugăciuni pentru căsătoriile homosexualilor(!).

Un alt element al tacticii grupărilor Noii Ere și mai ales a așa-numitelor erezii nou-apărute, care constituie miezul tare al Noii Ere, este și strădania de izolare și calomniere a delegaților ortodocși în probleme de erezie și a lucrării lor. Reprezentanții acestor grupări se adresează ierarhilor noștri și, voind să dea impresia că sunt niște creștini buni(!), spun că noi,

[17] Vezi periodicul *Dialog,* nr. 1, p. 20.

prin fanatismul nostru, am zădărnici, chipurile, lucrarea Bisericii(!). De asemenea, pentru a neutraliza pe cel care critică organizaţia lor îl numesc nazist(!). Toate acestea le-am văzut puse în scenă în cazul pururea pomenitului Părinte Antonie Alevizopulos. Cu astfel de mijloace l-a războit K.E.F.E.-ul, care ulterior s-a dizolvat, iar acum funcţionează sub titulatura de *Biserică Scientologică*.

Să vedem până unde a înaintat coroziunea pe plan internaţional. Vrăjitoarea Miriam Starhawk scrie referindu-se la S.U.A.: *Învăţătura despre ceremoniile religioase şi despre istoria religiei zeiţei Thea, predată preoţilor, călugărilor, călugăriţelor, îndrumătorilor creştini a fost o experienţă nouă care ne-a răsplătit osteneala. I-am aflat pe aceştia foarte receptivi la noile idei, însetaţi de noi forme de adorare a lui Dumnezeu şi foarte creativi... Cu mare bucurie descopăr că există în bisericile creştine un curent puternic care priveşte cu simpatie spiritul idolatriei şi doreşte să cunoască învăţăturile Religiei Antice*[18].

Iar Ruth Montgomery mărturiseşte: *Atunci când în 1965 am scris şovăitor* ***O Căutare pentru Adevăr*** *mă temeam ca să nu fiu exclusă din comunitatea mea religioasă. Dar, împotriva aşteptărilor mele, am fost potopită de invitaţiile clericilor protestanţi pentru a vorbi de la amvonurile lor, şi de cele venite din partea Academiei Catolice pentru a vorbi studenţilor ei*[19].

[18] Vezi Miriam Starhawk, *Circle Network News*, *apud* Texe Marrs, *Noua Eră...*, p. 38.
[19] Vezi Texe Marrs, *Noua Eră...*, p. 215.

Concluzii

Din toate cele care au fost expuse până acum – puţine însă în raport cu cele care ar fi putut cineva să le ofere – credem că s-a făcut vădit caracterul demonic al panreligiei new age-iste.

De asemenea, s-au făcut vădite meşteşugirile viclene ale Noii Ere, care, pentru a vâna discipoli prin răspândirea confuziei, susţine că toate religiile sunt căi ce duc la acelaşi scop, adică la autoîndumnezeire. În paralel însă îşi descoperă mai şters adevăratul crez, care spune că cel care nu primeşte aceste principii ale ei nu are loc în Noua Ordine a Lucrurilor, pe care, cu viclenie, aceasta ne-o pregăteşte.

Poziţia creştinilor faţă de întrunirile secrete ale new age-iştilor, de tipul *Congresul Religiilor Lumii* (Chicago 1893 şi 1993, Assisi 1986) şi a altora asemenea, care în cadrul pluralismului dogmatic new age-ist pretind dialogul tuturor cu toţi şi adoptarea modelului lor, iar în caz contrar acuză de fanatism şi intoleranţă religioasă, este prezentată de către Părintele Antonie Alevizopulos, fondatorul şi însufleţitorul congreselor noastre panortodoxe, în cartea sa *Înfruntarea ereziilor*, prin cuvintele: *Organizaţiile sectare de acest tip au fost asemănate de un cercetător străin (Gerd Meyer, Berlin) cu organizaţiile Mafiei. Ce fel de „dialog" poate avea cineva cu astfel de grupări? Lucrarea Bisericii şi a păstorilor ei în aceste cazuri nu este „dialogul religios", ci descoperirea adevăratei feţe a acestor grupări, ascunsă sub diferite măşti.*

Hristos a preîntâmpinat pe păstorii Bisericii şi le-a poruncit să păzească oile de acei lupi care vin îm-

brăcați în piei de oaie. Nu ne-a spus să avem „dialog" cu aceștia, ci să descoperim adevărata lor față, astfel încât oamenii să-i poată recunoaște din timp și să se păzească de ei[20].

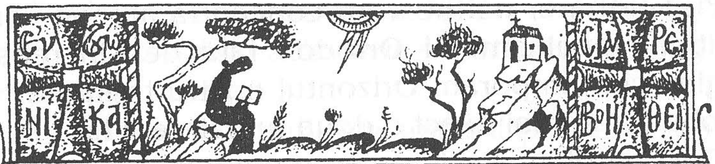

[20] Vezi Părintele Antonie Alevizopulos, *Înfruntarea ereziilor. Problematică și Strategie*, p. 200-201.

MONAHISMUL ORTODOX ȘI SINCRETISMUL

Conferință ținută la „Congresul Monastic Panelen" care a avut loc între 12-14 septembrie 2000 la Sfânta Meteoră și care a avut drept subiect „Neschimbatul monahism ortodox la începutul celui de-al treilea mileniu".

Prea Fericite Părinte,
Înalt Prea Sfințiților Părinți,
Prea Cuvioșilor Părinți,
Prea Cuvioaselor Maici Starețe,
Domnule Președinte al Comisiei Organizatoare,
Distinșilor Domnilor Profesori,
Iubiți frați și surori în Hristos,
Binecuvântați!

Mai întâi de toate simt nevoia să-mi exprim călduroasele mulțumiri față de Prea Fericitul Părinte, Sfântul Sinod și Comisia Organizatoare a Congresului pentru onorabila invitație de a prezenta în fața unui auditoriu atât de distins comunicarea cu tema: *Monahismul ortodox și sincretismul religios contemporan.*

În al doilea rând cer rugăciunile Voastre ale tuturor, pentru ca expunerea subiectului să fie pe măsura importanței ei. În programul Congresului există deja referatul cu tema *Monahismul ortodox – apărător al Credinței Ortodoxe,* care va fi expus de un distins conferențiar. Cred că în cadrul acelui referat se va dezvolta atât teoretic, cât și istoric însemnătatea monahismului ortodox în apărarea Credinței Ortodoxe.

Prin urmare, noi ne vom concentra atenţia asupra poziţiei Monahismului Ortodox faţă de sincretismul religios contemporan. Orizontul nostru temporal va fi secolul XX şi mai exact a doua jumătate a lui.

Deşi pe plan istoric nu se pune această problemă, deoarece este un fapt neîndoielnic că monahismul a salvat integritatea credinţei şi a păstrat adevărata cunoaştere de Dumnezeu, cu toate acestea pe plan teoretic s-ar putea pune următoarea întrebare: Sunt îndreptăţiţi monahii să se preocupe de integritatea credinţei şi să se lupte pentru ea sau trebuie *să se limiteze la îndatoririle lor monahale?*

Desigur, Biserica a încredinţat această îndatorire episcopului, dar şi poporul credincios al lui Dumnezeu, membrii Bisericii, trebuie să săvârşească această lucrare. Este cunoscută *Enciclica celor patru Patriarhi ai Răsăritului* din 1848, care înfăţişează Tradiţia Ortodoxă legată de acest subiect şi în care se spune: *...potrivit hotărârii noastre, nici patriarhi, nici sinoade nu va fi cu putinţă, niciodată, să introducă lucruri noi, deoarece apărătorul credinţei este acest Trup al Bisericii, adică acest popor...*[1].

Dacă această declaraţie spune despre poporul credincios că este apărător al Credinţei, cu atât mai mult putem spune aceasta despre monahi. Şi aceasta pentru următoarele motive:

1. Aşa cum spune Sfântul Ioan Scărarul, *Lumina monahilor sunt îngerii, iar lumina tuturor oamenilor este petrecerea monahicească*[2].

---

[1] Vezi Arhim. Gheorghe Kapsanis, *Ortodoxie şi Umanism. Ortodoxie şi Papism*, ed. a II-a, 1995, p. 9.
[2] Sfântul Ioan Sinaitul, *Scara*, Editura Asteros, Atena, 1979, p. 128, paragr. 23.

2. Potrivit spuselor Sfântului Nil Ascetul, *teolog este cel care se roagă cu adevărat şi cel care se roagă cu adevărat este teolog.*

Prin urmare, monahii, săvârşitorii prin excelenţă a *artei artelor şi ştiinţei ştiinţelor,* după cum spune Sfântul Ioan Scărarul, adică a rugăciunii, este firesc ca să ajungă adevăraţi teologi cu ajutorul harului lui Dumnezeu. Iar ca adevăraţi teologi au un rol important în păstrarea Credinţei Ortodoxe în forma ei autentică şi în îndepărtarea pericolului amestecării învăţăturii sănătoase a Bisericii cu cea vătămătoare a diferitelor erezii şi rătăciri.

3. Monahismul este prin excelenţă purtător al harismei profetice în Biserică. Harisma aceasta, încă din Vechiul Testament, se leagă de mărturisirea credinţei, de păstrarea autenticităţii ei şi este însoţită de predica făcută pentru întoarcerea celor rătăciţi.

4. Fericitul Stareţ Paisie Aghioritul îi numea pe monahi *telegrafişti duhovniceşti.* Telegrafiştii sunt cei care primesc primii semnalele.

Monahismul este, de asemenea, ca o avangardă a Bisericii şi de aceea el este primul care bagă de seamă primejdiile ce pot vătăma credinţa.

Monahismul a exprimat şi exprimă conştiinţa veghetoare a Bisericii.

5. De altfel, Monahismul s-a dezvoltat dintru început pe temelia trăirii fără compromisuri şi pogorăminte a mesajului evanghelic în autenticitatea lui. El a constituit şi constituie şi acum stăvilarul împotriva oricărei încercări de secularizare a Bisericii[3].

---

[3] Arhim. Gheorghe Kapsanis, *Ortodoxie şi Umanism...*, p. 10.

Prin urmare, mărturisirea și apărarea credinței este una din îndatoririle monahale, care izvorăște din trăirea poruncilor evanghelice.

Profesorul V. Stavridis redă punctul de vedere al lui Mario Rinvolucri, care spunea în 1966: *în afară de câteva excepții, monahii sunt o grupare din societatea greacă care acționează sentimental și are o predispoziție antiecumenistă*[4]. Acest punct de vedere intenționează să-i acuze pe monahi, interpretând respectiva poziție a lor ca pe o împotrivire irațională izvorâtă din frică și prejudecată față de tot ce este nou sau diferit. Afirmația îi nedreptățește în special pe monahi, dar și plinătatea Bisericii, în general, fiindcă această poziție nu se datorează unei prejudecăți iraționale, ci, dimpotrivă, este exprimarea conștiinței veghetoare a Trupului Bisericii.

Să vorbim acum despre sincretism. Bineînțeles, fenomenul sincretismului este foarte vechi, dar sincretismul contemporan aduce un nou element. Încearcă să se fortifice și teoretic și să se impună într-o formă instituționalizată. Calea de urmat este cea a diverselor dialoguri intercreștine și interreligioase care au loc în zilele noastre.

Sincretismul interreligios

Mama spirituală a sincretismului contemporan este *Societatea Teosofică,* care a fost înființată în 1875 în New York de rusoaica Blavatskaia și de colonelul american Olcott. Învățătura de bază a ei susține că nici o religie nu deține întregul adevăr, ci părți sau firimituri ale lui. Pentru a se întregi acest adevăr trebuie ca fiecare religie să-și aducă partea ei de adevăr; trebuie „să se îmbogățească reciproc".

În urmă cu 107 ani, gurul indian Vivekananda, vorbind la primul *Congres al Religiilor Lumii* (Chicago 27.09.1893), printre altele a spus și următoarele: *Oare eu doresc ca și creștinii să devină hinduiști? Pentru numele lui Dumnezeu! Oare doresc ca hinduiștii sau budiștii să devină creștini? Nicidecum!... Creștinii nu trebuie să devină hinduiști sau budiști, nici aceștia să devină creștini, ci fiecare religie va trebui să-și însușească duhul celorlalte religii, păstrându-și totuși particularitățile ei, pentru a putea propăși potrivit propriilor legi*[5] (n.tr. își va păstra numai forma proprie, însușindu-și un „duh comun").

Aceste cuvinte exprimă foarte limpede duhul sincretismului interreligios.

Însăși Societatea Teosofică, care susține că nici o religie nu deține adevărul întreg, își revendică pentru sine întreg adevărul. Este vorba de așa-numitul **pluralism dogmatic,** care neagă tuturor celorlalți, în afară de sine, pretenția de exclusivitate. Dar în felul acesta leapădă cuvântul Domnului nostru: *Eu sunt Calea și Adevărul și Viața,* deoarece el *revendică exclusivitatea(!).*

Aceste puncte de vedere și scopuri se împletesc cu așa-numita mișcare **Noua Eră, Noua Ordine a Lucrurilor** și cu **Globalizarea** propulsată din afară și de

[4] V. T. Stavridis – E. A. Varella, *Istoria Mișcării Ecumenice,* Tesalonic, 1996, p. 247-248.

[5] Vezi periodicul *Dialog,* nr. 1, p. 16.

sus, în cadrul căreia se urmăreşte nu numai convergenţa economiilor, ci şi a religiilor după cum şi crearea unei **panreligii** sincretiste.

Noua Ordine a Lucrurilor nu vrea ca religia să fie un factor al unităţii sociale, ci o acceptă numai în cadrul pluralismului religios. Cel care respinge principiul religios al Teosofiei şi, prin extensie, cel al Noii Ere, *crede orice vrei, numai să nu revendici exclusivitatea adevărului şi a căii de mântuire*, este marginalizat. Este numit fanatic, intolerant religios, fundamentalist. Dar în nici un caz stăruinţa în Adevărul lui Hristos nu poate fi identificată cu fanatismul sau cu intoleranţa, aşa cum încearcă unii progresişti numai cu numele să prezinte lucrurile pentru a răni Biserica.

Prin prisma prin care Noua Eră vede lucrurile, toate religiile sunt considerate căi care duc la acelaşi sfârşit, la acelaşi scop. Ele sunt *căi bineplăcute lui Dumnezeu, al căror scop este slăvirea lui Dumnezeu şi mântuirea credincioşilor*[6].

În esenţă, o biserică sau un templu ţintesc către aceeaşi înălţare spirituală a omului[7]*(...). Adevărata toleranţă religioasă nu se limitează la o simplă îngăduinţă, ci constă, dincolo de aceasta, într-o recunoaştere pozitivă a unei religii străine ca fiind o adevărată posibilitate de întâlnire cu Sacrul*[8].

Afirmaţiile de mai sus aparţin, din nefericire, unui ierarh ortodox.

---

[6] Mitropolitul Damaschin al Elveţiei, *Cuvânt de dialog*, p. 156.
[7] Declaraţie a mitropolitului Damaschin al Elveţiei, vezi în *Ortodoxia şi Islamul*, Edit. Sfântei Mănăstiri Grigoriu, 1997, p. 17.
[8] Mitropolitul Damaschin al Elveţiei, în periodicul *Episkepsis*, nr. 426/1.01.1989, p. 6.

Adepţii acestei teorii cred că există un Dumnezeu comun care are nume diferite, potrivit fiecărei religii, şi trebuie *să respectăm pe dumnezeul aproapelui nostru(!)*.

Această poziţie este exprimată în cunoscutele declaraţii ale Patriarhului Alexandriei Partenie (†1996): *Pentru mine nu se pune problema dacă Islamismul este o religie inspirată sau nu. Ea este cu siguranţă inspirată... Mahomed este omul lui Dumnezeu, care i-a făcut pe arabii pustiului să creadă într-un Dumnezeu, să se roage, să postească, să iubească pe vecinii lor şi să lucreze pentru binele obştesc. Iar acesta este un lucru bun...*[9]

Sau: *Islamismul în Coran vorbeşte despre Hristos, despre Maica Domnului, de aceea şi noi trebuie să vorbim despre Mahomed cu îndrăzneală. Să cercetăm istoria şi aportul lui, propovăduirea unui singur Dumnezeu, să cunoaştem viaţa discipolilor lui, care sunt discipolii unui singur Dumnezeu...*[10]*(!)*.

Profesorul Sava Aguridis, bine cunoscut pentru ideile lui, după participarea sa la A II-a Întrunire a *Congresului Religiilor Lumii* (San Francisco – 1990) – una din manifestările în spatele căreia se află falsul mesia, coreanul Sun Myoung Moon – a declarat: *Lucrul de care cu adevărat avem nevoie acum în Grecia este cunoaşterea obiectivă a islamismului şi a iudaismului... este vorba... despre vecinii noştri şi trebuie să înţelegem bine... că avem datoria de a învăţa*

---

[9] În Tomul Comun *You shall be my Witnesses*, îngrijit şi editat de Gh. Lemopulos, Edit. Tertsios, Katerini, 1993, p. 19.
[10] Vezi periodicul *Pantenos*, nr. 1/ianuarie-aprilie 1991, p. 59.

tradiția religioasă a vecinilor noștri... și de a-i accepta ca fiind deopotrivă cu noi[11].

El a mai spus: *Iudaismul și islamismul trebuie să fie acceptate de ortodocși ca fiind niște religii deopotrivă cu Ortodoxia. De asemenea, Budismul și în mod evident și alte religii constituie fenomene religioase, așa cum este Ortodoxia*[12] *(!).*

Potrivit cu aceste concepții sincretiste, diferitele religii constituie **manifestări firești ale fenomenului religios.** Ele alcătuiesc cicluri de viață spirituală cu puncte de plecare diferite. Scopul lor este acela de a deveni *cercuri segmentate care-și lărgeasc continuu spațiul lor comun*[13]. Această concepție admite prezența lui Hristos în toate religiile[14] în afară de Creștinism și consideră Duhul Sfânt *numitor comun al tuturor religiilor.*

Din nefericire, de pe buze ortodoxe oficiale se propovăduiește că: *romano-catolicii și ortodocșii, protestanții și evreii, musulmanii și hinduiștii, budiștii și confucianiștii... suntem cu toții uniți în duhul unui singur Dumnezeu*[15].

Sincretismul amestecă intenționat elemente ale diferitelor religii care au o oarecare asemănare exte-

---

[11] Părintele Antonie Alevizopulos, *Meditație sau Rugăciune? – Studiu ortodox,* Atena, 1993, p. 235.
[12] *Ibidem,* p. 236.
[13] Mitropolitul Damaschin al Elveției, *Dialogul academic dintre creștini și musulmani,* în periodicul *Kath' odon (Pe cale),* nr. 3 (septembrie-decembrie 1992), p. 14.
[14] Vezi declarațiile *Gaudium et spes* și mai ales *Nostra Aetate (Despre legăturile Bisericii cu religiile necreștine)* ale Conciliului II Vatican (1965).
[15] Vezi periodicul *Episkepsis,* nr. 511/30.11.1994, p. 28.

rioară. Un exemplu caracteristic îl constituie identificarea meditației cu rugăciunea de către adepții Noii Ere. De asemenea, anumite învățături fundamentale ale religiilor orientale îndeosebi – cum ar fi teoria karmei și a reîncarnării –, sunt considerate a fi aparținut creștinismului primar, fiind mai apoi modificate de către Biserică și cler(!).

„Purtătorii de cuvânt" ai Noii Ere spun că nimeni nu trebuie să formuleze critici axiologice referitoare la autenticitatea, superioritatea sau inferioritatea diferitelor religii, de vreme ce toate sunt la fel de legitime, cu mici diferențe de tradiție religioasă din pricina condițiilor istorice și politice.

Pentru promovarea acestui model se organizează anual la inițiativa Papei – și cu participarea, din nefericire, a ortodocșilor – *Întâlniri Interreligioase pentru Pacea lumii,* precum cea care a avut loc pentru prima oară la Assisi în 1986. Tot așa, au loc și alte asemenea manifestări, precum cele trei întruniri de până acum ale *Congresului Religiilor Lumii,* despre care am vorbit mai înainte. Una din manifestările de bază de acolo este *Sărbătoarea Diversității Religioase.* La a treia întrunire a Congresului, care a avut loc în decembrie 1999, au participat șase mii(!) de reprezentanți ai diferitelor religii.

Ideile sincretismului, care sunt prezentate de obicei sub masca dragostei, a înțelegerii, a modernizării și a adaptării *la cerințele epocii noastre,* sunt promovate și prin intermediul mass-mediei, a cărților și a revistelor care apar mai ales în ultima vreme, la adăpostul așa-zisei cercetări istorice, filosofice și psiholo-

gice a religiilor, dar și prin alte mijloace pe care le folosesc „modelatorii" opiniei mondiale.

De asemenea, se află în plină desfășurare, în ceea ce ne privește pe noi ortodocșii, dialoguri bilaterale între ortodocși și musulmani pe de o parte și ortodocși și evrei pe de alta. În cadrul acestor dialoguri Creștinismul, Iudaismul și Islamismul sunt considerate tradiții religioase „avraamice" cu valori morale comune(!).

Acest sincretism a influențat atât de mult pe papistași și pe protestanți, încât se organizează schimburi de experiență între monahii catolici și cei budiști în scopul „îmbogățirii reciproce". La nivel de sincretism intercreștin, funcționează o mănăstire biconfesională mixtă (bărbați și femei) în care „petrec călugărește" papistași și protestanți. Este vorba despre Mănăstirea Bose din nordul Italiei, mănăstire care organizează conferințe pe teme de spiritualitate ortodoxă(!). Cunoscută este de asemenea și Mănăstirea Tezè, cu o orientare asemănătoare.

Trebuie să spunem că declarațiile, precum cea a gurului hinduist pe care am amintit-o mai sus, nu exprimă adevăratul crez al propovăduitorilor sincretismului. **Propovăduirea *unității în diversitate* este o momeală pentru a prinde pe creștinii naivi în cursele religiilor orientale și ale Noii Ere. Mentorii Noii Ere îi privesc pe creștini cu aroganța unui adult inteligent arătată unui copil întârziat mintal, deoarece cred că aceștia din urmă se află pe un plan evolutiv inferior, cel al Erei Peștilor, care se termină, în timp ce ei se află pe un plan evolutiv superior, cel al Erei Vărsătorului, a mult-trâmbițatei Noi Ere care începe.** Cuvintele de mai jos, care aparțin aceluiași guru hinduist Vivekananda, vădesc **nesinceritatea** acestuia și a confraților lui.

Redăm un extras din cuvântul său înflăcărat rostit la Mandras în fața studenților, atunci când s-a întors în India din S.U.A. după participarea la I-a Întrunire a *Congresului Religiilor Lumii*, unde i s-a făcut o primire apoteotică. *Acesta este marele ideal care se află înaintea noastră, și fiecare dintre noi trebuie să se înarmeze pentru aceasta – cucerirea lumii de către India. Noi toți trebuie să ne înarmăm și să ne încordăm fiecare nerv pentru acest scop... Ridică-te, Indie, și biruiește lumea prin spiritualitatea ta... Ceea ce trebuie să cucerească Apusul este spiritualitatea (noastră)...*

Așa cum bine s-a observat, I-a Întrunire a *Congresului Religiilor Lumii* (1893) a fost punctul de plecare al campaniei „misionare" pentru cucerirea spirituală a Apusului de către religiile orientale.

Poziția Bisericii Greciei

Este un lucru mângâietor și încurajator faptul că Biserica Greciei a declarat oficial că *nu poate participa la astfel de conferințe interreligioase datorită hotărârilor luate de Sfântul Sinod al Bisericii*[16].

La Lucrările Sfântului Sinod din 4-9.02.1999 s-a discutat și chestiunea participării Bisericii la întâlnirile

[16] Vezi periodicul *Biserica*, nr. 15/15.08-1.09.1998, p. 634.

interreligioase și Sinodul Permanent a hotărât condițiile participării ei, care sunt următoarele:

a) Biserica dialoghează cu cei care sunt în afara ei pentru răspândirea Evangheliei și transmiterea mesajului mântuirii. Și aceasta o face numai în limitele conștientizării de sine (n. tr. a identității proprii).

b) **Nu participă la rugăciuni comune**, potrivit poruncii Sfintelor Canoane ale Bisericii.

De asemenea, s-a hotărât limitarea dialogului cu Biserica Anglicană *din pricina abaterilor extreme ale anglicanilor de la Tradiția biblică și patristică.*

Aceste hotărâri, după cum și declarațiile Arhiepiscopului Hristodul referitoare la acestea, făcute la puțin timp după întronizarea sa, arată Biserica Greciei ca pe o o Biserică care păstrează o poziție tradițională statornică în privința dialogurilor și a legăturilor cu eterodocșii și cu cei de altă religie[17].

Sincretismul intercreștin

Astăzi, în spațiul intercreștin, sincretismul este exprimat mai ales prin *teoria ramurilor* și prin cea a *bisericilor surori*. Această a doua teorie a fost formulată în textul *Acordului* dintre ortodocși și catolici de la Balamand, Liban (1993). Au participat la discuții nouă Biserici Ortodoxe, iar celelalte șase au lipsit, printre care și Biserica Greciei.

[17] Cele de mai sus s-au scris mai înainte de venirea papei în Grecia în mai 2001. Astăzi, din nefericire, nu putem să repetăm acele declarații făcute în septembrie 2000.

Prin acest *Acord* este acceptată concepția potrivit căreia cele care ne despart pe noi ortodocșii de catolici sunt numai niște factori exteriori, istorici și omenești, iar nu ceva profund, esențial. În *Acord* este promovat **minimalismul dogmatic și ecumenismul laic.** Deja în diaspora ortodoxă, creștinii ortodocși participă la slujbele catolicilor, pretextând că biserica ortodoxă se află la mare depărtare. Acolo ei își botează copiii etc. Astfel, prin ecumenismul laic, se face o *pregătire psihologică treptată a poporului, astfel încât odată cu trecerea timpului unirea să se înfăptuiască în popor indiferent de hotărârile ierarhiei*[18].

Teoria *bisericilor surori* susține că Biserica Ortodoxă și cea catolică sunt Biserici surori în adevăratul sens al cuvântului, în ciuda diferențelor dogmatice care sunt tot mai ignorate.

Ca Biserici surori suntem *răspunzători cu toții pentru păstrarea Bisericii unice a lui Dumnezeu...*[19]

Această teologie precum și cele înrudite cu ea, cum ar fi *teologia baptismală, teologia pluralismului cultural, teologia bisericii extinse* și cea *a slujirii comune,* conduc la recunoașterea reciprocă a succesiunii apostolice, a preoției și a Tainelor – și aceasta în ciuda diferențelor dogmatice – așa cum s-a întâmplat la Balamand. În felul acesta **este răsturnată realmente Eclesiologia Ortodoxă.**

Înțelesul expresiei *biserici surori* se extinde, astfel încât și diferitele ramificații protestante, mai ales cea

[18] Arhim. Gheorghe Kapsanis, *Ortodoxie și Umanism...*, p. 123.
[19] *Comunicatul Comun al Papei și Patriarhului Ecumenic făcut după sărbătoarea tronului papal al Romei (1995)*, în *Episkepsis*, nr. 520/31.07.1995, p. 19.

anglicană, să fie considerate biserici surori cu cea Ortodoxă.

Acordul de la Balamand a fost criticat cu asprime de Sfântul Sinod al Bisericii Greciei. Exprimând conștiința clerului și poporului ei credincios, și mai ales a monahilor, a scris Patriarhiei Ecumenice: *considerăm inadmisibil din punct de vedere ortodox și cu totul străin de Tradiția de veacuri a Ortodoxiei textul (Acordului) de la Balamand referitor la Uniație*[20]. Într-un mod asemănător s-au exprimat în articolele lor Înalt Prea Sfințiți Mitropoliți[21], Sfânta Comunitate a Sfântului Munte Athos[22] și profesori tradiționaliști ai Facultăților de Teologie.

Un alt dialog în cadrul căruia s-a promovat sincretismul religios și care a dus la diminuarea și subaprecierea diferențelor dogmatice a fost cel cu **anticalcedonienii**[23]. Se presupune că acest dialog s-a încheiat cu succes, dar o cercetare mai atentă a vădit că acordul încheiat a fost unul de suprafață.

[20] Revista *Ekklisiastiki Alithia*, nr. 393/16.01.1995, p. 1 și 7.
[21] Vezi Mitropolitul Dimitriadei Hristodul (actualul Arhiepiscop al Greciei) *Uniația este numai o metodă depășită de unire?*, în *Piraïki Ekklisia*, nr. 32 (Oct. 1993).
[22] Vezi *Comunicatul Sfintei Comunități a Sfântului Munte Athos*, în *Aghioritiki Martyria*, nr. 18 (Apr. 1995), p. 86-99.
[23] Sub numele de *anticalcedonieni* sau *monofiziți* sunt cunoscuți toți cei care nu au primit hotărârile Sinodului IV Ecumenic (ținut la Calcedon în anul 451 d.Hr.), și ulterior nici pe cele ale Sinoadelor V, VI, și VII Ecumenic, fiind condamnați ca eretici de Sfinții Părinți. Astfel, s-au rupt de Biserică și au format așa-zisele biserici monofizite (vechi) orientale (în mod greșit numite *Biserici Ortodoxe Orientale*): Coptă în Egipt, Armeană, Etiopiană, Siro-iacobită în Siria și cea din Malabar în India. În legătură cu acest subiect a se vedea lucrarea: *Anticalcedonienii sunt ortodocși?*, Mănăstirea Grigoriu, Sfântul Munte Athos, 1995 (n. tr.).

Sfânta Comunitate a Sfântului Munte Athos observă că documentele finale ale Comisiei Mixte a Dialogului între ortodocși și anticalcedonieni, în baza cărora se susține că anticalcedonienii *au păstrat dintotdeauna cu scumpătate Credința hristologică ortodoxă autentică și continuitatea neîntreruptă a tradiției apostolice*[24], *dau o lovitură de grație caracterului Bisericii Ortodoxe, care este Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, iar, în al doilea rând, hristologia Declarațiilor Comune vine în totală contradicție cu învățătura hristologică a marilor Părinți și Dascăli ai Bisericii*[25].

Consiliul Mondial al Bisericilor

Tribuna de unde se promovează stăruitor sincretismul intercreștin, dar și cel inter-religios, este **Consiliul Mondial al Bisericilor** (C.M.B.) la care, așa cum se știe, participă ortodocși și protestanți. Din acesta deja s-au retras Bisericile Ierusalimului, a Georgiei și Bulgariei, în timp ce două dintre celelalte Biserici Ortodoxe, cum ar fi a Serbiei și a Rusiei, își fac probleme serioase de conștiință pentru participarea lor la acest Consiliu. C.M.B.-ul, încă de la înființarea lui, a urmat linia sincretismului intercreștin.

[24] Vezi *Episkepsis*, nr. 446/01.10.1990, p. 19-20 (*A Doua Declarație Comună* a celei de a III-a Întruniri a Comisiei Mixte de Dialog Teologic, Chambesy, 23-28.09.1990).
[25] Sfânta Comunitate a Sfântului Munte Athos, *Observații asupra Dialogului teologic dintre ortodocși și anticalcedonieni*, Sfântul Munte, 1996, p. 12.

Începând cu anii '70 în cadrul C.M.B. s-au făcut paşi mari în direcţia sincretismului interreligios, mai ales prin înfiinţarea unui compartiment pentru *Dialogul cu celelalte religii.*

Manifestarea extremă în această direcţie a constituit-o A VII-a Adunare Generală al C.M.B.-ului, întrunită la Canberra – Australia în 1991, unde au fost promovate *concepţiile păgâne, animiste şi idolatre despre Duhul Sfânt, dovadă a profundei îndepărtări (de Adevăr) a teologiei protestante,* potrivit expresiei caracteristice a Prea Fericitului Arhiepiscop Hristodul al Greciei din articolul său cu elocventul titlu: *Consiliul Mondial al Bisericilor sau Clubul oamenilor religioşi?*[26]

Ne-am putea referi şi la multe alte subiecte care îndreptăţesc punctul de vedere ce afirmă că C.M.B. trece printr-o **profundă criză**, care este mărturisită de toţi şi care nu se ştie unde va duce.

Dacă cineva voieşte să cerceteze mai în profunzime criza prin care trec dialogurile purtate în cadrul C.M.B.-ului, dar şi celelalte dialoguri ale Bisericii Ortodoxe cu eterodocşii, va trebui să cerceteze mai ales cauzele fenomenului, şi nu atât consecinţele, urmările evidente ale lui. Iar consecinţe sunt, de pildă, problemele create continuu de către Uniaţie din partea catolică sau hirotonia femeilor şi căsătoria homosexualilor din partea protestantă.

Cauza principală a crizei este – aşa cum susţin chiar veteranii şi partizanii înflăcăraţi ai C.M.B.-ului –

[26] Vezi *Piraïki Ekklisia,* nr. 4/Mart. 1991, p. 58-59.

duhul vădit sincretist de care sunt animaţi principalii membri ai Consiliului[27].

Desigur, seminţele evoluţiei actuale a C.M.B.-ului au fost puse încă din momentul întocmirii Regulamentului său de înfiinţare în care se spune, printre altele, că a fost întemeiat pentru ca:

1. Să cheme Bisericile la înfăptuirea unei viitoare unităţi văzute, într-o credinţă şi o comuniune euharistică, exprimată într-un singur cult şi într-o viaţă comună în Hristos; să le ajute să evolueze spre această unitate, ca astfel lumea să creadă.

2. Să înlesnească mărturisirea comună de credinţă a Bisericilor, a fiecăreia în propriul spaţiu şi pretutindeni...

3. Să sprijine Bisericile în lucrarea lor misionară de evanghelizare mondială.

4. Să exprime interesul comun al Bisericilor puse în slujba nevoilor omeneşti, a înlăturării piedicilor dintre oameni şi a promovării unei familii umane vieţuind în dreptate şi pace[28].

Cele de mai sus exprimă, într-un mod elocvent, principiile primare ale C.M.B. şi ale membrilor lui fondatori.

Din partea ortodoxă, pentru a se motiva în cunoscuta *Enciclică patriarhală* din 1920 participarea la mişcarea ecumenică, s-a arătat că singura cauză a fost înfruntarea unor pericole, cum ar fi: *alcoolismul care în fiecare zi ia proporţii din ce în ce mai mari,*

[27] Vezi Protopop Gheorghe Tsetsis, *De la Vancouver la Canberra,* în revista *Enimerosis,* nr. 6, noiembrie-decembrie 1990, p. 4.

[28] Vasilios Th. Stavridis – E. A. Varella, *Istoria mişcării ecumenice,* Tesalonic, 1996, p. 370.

luxul prisositor care pune stăpânire pe tot mai mulți, iubirea de plăceri și senzualitatea cele greu de stăpânit, necuviința în filologie, în pictură, în teatru, în muzică, divinizarea bogăției..., fără a se spune nicăieri adevărul că însăși vindecarea completă a acestor plăgi sociale nu-l mântuiește singură pe om.

În această enciclică patriarhală, care potrivit ecumeniștilor constituie *expresia de căpătâi a ecumenismului ortodox, dar și o piatră de hotar în istoria mișcării ecumeniste*[29], comunitățile eterodoxe ale Apusului sunt considerate ca fiind *Biserici de pretutindeni, care sunt caracterizate așa: nu sunt străine de Biserica Ortodoxă, ci înrudite în Hristos și împreună-moștenitoare ale făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos.*

Așadar, dintru început temeliile C.M.B.-ului au fost cu desăvârșire lumești și străine de conștiința ortodoxă. De altfel secularizarea, moralismul, pietismul și umanismul, în înțelesul dat lor de iluminismul francez, au deschis drumul către ecumenismul neortodox. Spun „neortodox" deoarece avem și ecumenism ortodox. Iar ecumenism ortodox înseamnă ecumenicitatea Bisericii, pe care o mărturisim în Simbolul Credinței.

De asemenea, nu trebuie să scape atenției noastre faptul că C.M.B. constituie de mai mulți ani ținta preocupărilor *Bisericii Unioniste* a falsului mesia, coreanul Sun Myung Moon, care urmărește să distrugă toate structurile statale din lume. *Biserica Unionistă* susține că *mai are nevoie de vreo cincisprezece ani pentru a*

[29] Vezi Protoiereul Gh. Tsetsis, *Tronul ecumenic și lumea – Texte Patriarhale oficiale,* Edit. Tertsios, Katerini,1988, p. 57.

corupe desăvârșit Consiliul Mondial al Bisericilor și că deja unul din cei cinci președinți ai Consiliului colaborează foarte strâns cu mișcarea noastră... Pornind de la aceste premize – comentează Părintele Antonie Alevizopulos – „dialogul interreligios" ar însemna cel puțin iresponsabilitate și superficialitate din partea factorilor bisericești. Ne exprimăm nedumerirea cum de poate unul dintre președinții C.M.B.-ului să fie colaboratorul falsului mesia corean și de ce nu s-a auzit până acum nici un strigăt de protest[30].

Consecințe – Roade

Consecințele participării Bisericii Ortodoxe la așa-numita mișcare ecumenistă și la dialogurile ei comune sunt, așa cum vom vedea, mai ales ecclesiologice, soteriologice și pastorale. Participarea aceasta a condus și conduce în fiecare zi tot mai mult **la schimbarea cugetării și etosului ortodox** și la formarea unei cugetări și a unui etos *interreligios,* cel puțin la cei care se încurcă în toată această străduință deșartă.

În acest sens, profesorul Constantin Muratidis scrie: *Prin participarea ei la C.M.B., Ortodoxia a demisionat în esență de la misiunea ei ecumenică în favoarea C.M.B.-ului, care, după părerea mea, constituie cea mai mare și mai dureroasă rană făcută lucrării de mântuire a omului, lucrare pe care Ortodoxia este chemată să o săvârșească în lumea contemporană*[31].

[30] Vezi articolul *Noua Eră – un pericol pentru civilizație,* în ziarul *Hristianiki,* 20.06.1991, p. 6-7 și 10.
[31] K. D. Muratidis, *Mișcarea ecumenică – Marea ispită contemporană a Ortodoxiei,* Edit. *Orthodoxos Typos,* Atena, 1973, p. 28.

Pururea pomenitul profesor de dogmatică și mărturisitorul Ortodoxiei, Părintele Iustin Popovici caracterizează C.M.B.-ul ca pe *o adunare eretică și antropolatră*, iar participarea Bisericii Ortodoxe la acest Consiliu ca pe *o înjosire slugarnică*. Fericitul Părinte Spiridon Bilalis scrie: *Ecumenismul, cea mai mare erezie a secolului XX, care propovăduiește sincretismul dogmatic și religios, și care tinde către un fel de panreligie, prin punerea pe același nivel a tuturor confesiunilor creștine și a religiilor, constituie pentru Ortodoxie un pericol de moarte*[32].

În esență, sincretismul intercreștin și interreligios **desființează granițele dintre Ortodoxie și erezie**. Ecumenismul sincretist susține că hotarele Bisericii sunt nedeslușite; că Biserica Ortodoxă, pe de o parte, și confesiunile creștine, pe de alta, alcătuiesc împreună Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică a Simbolului Credinței. Dar această concepție constituie o erezie ecclesiologică și vine în contradicție cu conștiința noastră ortodoxă pe care am avut-o dintotdeauna.

Referitor la aceasta am putea aduce o mulțime de texte patristice.

Prin sincretismul care se cultivă în cadrul acestor dialoguri cu eterodocșii și cei de alte religii se nesocotește cu desăvârșire înțelesul de erezie, din motive de „politețe ecumenistă" și pentru menținerea „duhului ecumenic". În felul acesta adevărata unitate a oamenilor în Adevăr, adică în Hristos, este înlocuită cu un nou

[32] Arhim. Spiridon S. Bilalis, *Ortodoxia și papismul*, tom II, Edit. *Orthodoxos Typos*, Atena, 1969, p. 598.

model de unitate – în ciuda diferențelor dogmatice –, adică nu în Adevăr. Acesta este modelul acțiunii comune, al organizației, al „slujirii comune", un model umanist, antropocentric. Centrul acestei unități nu-l mai constituie Dumnezeu-Omul, ci omul căzut.

Participarea la C.M.B. și tot sincretismul ecumenist, care conține nu numai dialoguri, ci și manifestări de cult comune, au condus la **încetarea misiunii ortodoxe** în țările în care predomină confesiunile creștine. În felul acesta închidem ușa oamenilor obosiți ai Apusului, arătându-le că trebuie să rămână acolo unde se află, de vreme ce „suntem la fel", suntem *biserici surori* și „unirea este iminentă".

Dar sunt plănuite și „curățiri" ale cărților liturgice, astfel încât să nu se simtă jigniți anticalcedonienii din pricina expresiilor dure pe care le folosește imnografia Bisericii noastre, îndreptate împotriva începătorilor eresului lor.

Lipsa de informare și de concordanță în Biserică

Participarea Bisericilor Ortodoxe la aceste dialoguri, care se fac așa cum se fac, suferă atât din punct de vedere substanțial, cât și procedural. Nici la început nu a existat și nici acum nu există o informare esențială despre cele ce se întâmplă în cadrul dialogurilor. Nu numai clerul și poporul nostru evlavios nu este informat, dar nici ierarhia nu ia cunoștință în profunzime de cele discutate. Aceste dialoguri constituie, pe plan internațional, preocuparea exclusivă a unei

categorii de oameni, pe care îi putem numi birocraţi şi tehnocraţi ecumenişti.

Dar problema nu constă numai în slaba informare, ci lucrul care se cere este ca hotărârile luate la aceste dialoguri să fie în acord şi să exprime cugetarea ortodoxă a Bisericii. Căci altfel ele vor avea soarta celor de la Ferrara-Florenţa şi singura lor „izbândă" va fi crearea de răni în Trupul Bisericii.

Poziţii ortodoxe

Tradiţia Bisericii, al cărei străjer neadormit este Monahismul, ca **front de rezistenţă** împotriva sincretismului intercreştin şi interreligios, ca front de rezistenţă împotriva tăvălugului Globalizării aduse de Noua Eră, pune înaintea tuturor calea adevăratei cunoaşteri a lui Dumnezeu, adică îndumnezeirea după har într-o comuniune personală de dragoste şi ascultare cu singurul Sfânt, Dumnezeu cel în Treime. Ea arată nepreţuita **valoare a persoanei**, pe care Noua Eră vrea s-o transforme într-un număr şi să o desfiinţeze. Această recomandare ortodoxă de viaţă nu este o construcţie intelectuală, ci o experienţă a unei mulţimi nenumărate de sfinţi, dobândită de-a lungul celor două mii de ani de viaţă bisericească.

Această luptă pentru salvarea persoanei este în acelaşi timp şi o luptă pentru salvarea conştiinţei noastre naţionale şi religioase, care în ultimul timp primeşte dese şi bine plănuite lovituri.

Desigur, dialogul cu eterodocşii şi cu cei de altă credinţă nu este respins de către Biserică, ci, dimpotrivă,

el a jucat un rol important în viaţa ei, a fost indisolubil legat de misiunea ei, care este propovăduirea profetică şi apostolică a pocăinţei şi unirea tuturor.

Aici trebuie să spunem că în cadrul mişcării ecumenice sunt răstălmăcite cuvintele Domnului din rugăciunea rostită înainte de Patima Sa. Atunci când Domnul se roagă *ca toţi să fie una*[33], potrivit cu erminia patristică, pe care ne-o aminteşte profesorul Ioan Romanidis, cere de la Tatăl *ca ucenicii Lui şi ucenicii ucenicilor Lui să devină una în contemplarea slavei Sale, încă din această viaţă pământească, ca mădulare ale Trupului Său, adică ale Bisericii...*[34].

Unirea tuturor în chip dreptslăvitor (ortodox), prin urmare şi a bisericilor, se săvârşeşte cu ajutorul harului lui Dumnezeu prin întoarcerea celor rătăciţi cu pocăinţă la Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească, adică la cea Ortodoxă.

Credem că ar fi foarte folositor pentru cei aleşi astăzi din partea ortodoxă şi chemaţi să dea cuvânt *oricui vă cere socoteală de nădejdea voastră*[35] să cerceteze **cum dialogau Sfinţii Bisericii noastre** cu eterodocşii şi cu cei de alte religii, mai ales că mulţi dintre ei au vieţuit în condiţii istorice incomparabil mai neprielnice decât cele de astăzi.

Aşadar, noi de ce să ne depărtăm astăzi de calea Sfinţilor Părinţi? **Nu cumva suntem mai sfinţi şi mai înţelepţi decât aceia?**

---

[33] *Ioan* 17, 21.
[34] Vezi *Epistola Sfintei Comunităţi a Sfântului Munte Athos către Prea Fericitul Patriarh ecumenic Vartolomeu privind la textul de la Balamand*, în *Aghioritiki Martyria*, nr. 18, Aprilie 1995, p. 86.
[35] *I Petru* 3, 15.

Prea Fericite,
Înalt Prea Sfinţiţilor,
Cinstit auditoriu,

Din toate cele care s-au spus până acum, cred că reiese limpede faptul că ne aflăm în faţa unei probleme serioase, pricinuită de mişcarea Noua Eră. De asemenea, cred că din cele spuse a reieşit destul de clar că sincretismul intercreştin şi interreligios este cu desăvârşire potrivnic şi incompatibil cu cugetarea ortodoxă a Bisericii. Iar această cugetare ortodoxă este exprimată mai ales de către Monahismul ortodox, care este conştiinţa veghetoare a Bisericii şi păstrătorul Tradiţiei ei. De aceea el are dreptul, dar şi datoria să apere Credinţa Ortodoxă şi integritatea ei.

În încheiere îngăduiţi-mi să adaug un singur lucru:

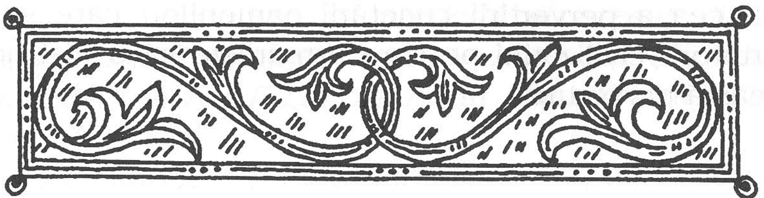
Deoarece străduinţa de a promova sincretismul intercreştin şi interreligios este înveşmântată de obicei, aşa cum am spus, în mantia dragostei, va trebui să accentuăm că tocmai poziţia Sfinţilor Părinţi, care stăruie în Adevărul credinţei şi care îl arată celor din afara Bisericii cu durere, dragoste şi discernământ, este cu adevărat cea iubitoare de oameni, deoarece îl ajută efectiv pe omul înşelat să vină întru simţire şi pocăinţă, în timp ce cealaltă, cea umanistă, îl lasă pe om neajutorat în boala sa.

De altfel, dragostea cea adevărată, ca rod al Duhului Sfânt, totdeauna călătoreşte împreună cu Adevărul, Care este Însuşi Hristos. În caz contrar nu putem vorbi nici despre dragoste adevărată, nici despre Adevăr.

STRĂDANIA EREZIILOR DE A PERVERTI IDENTITATEA NOASTRĂ NAŢIONALĂ ŞI RELIGIOASĂ

Referat prezentat la Al XII-a Congres Panortodox al Delegaţiilor Bisericilor Ortodoxe şi Sfintelor Mitropolii pe teme referitoare la erezii şi secte, întrunit la Larisa (30.10-3.11.2000). Tema generală a fost: „O abordare din punct de vedere pastoral a ereziilor".

Sfera subiectului care ne-a fost încredinţat să-l tratăm este într-adevăr uriaşă. De aceea, dintru început va trebui să facem, pe de o parte, o clarificare semantică, iar pe de alta să ne limităm, de nevoie, în studiul nostru la aspectele cele mai importante, după părerea noastră.

Atunci când vorbim despre erezii, înţelegem atât pe cele vechi, cât şi pe cele contemporane, care formează mozaicul Noii Ere. În cele ce urmează, vom vedea, pe cât ne va sta în putinţă, „contribuţia" ereziilor vechi şi a celor noi în strădania lor de pervertire a identităţii noastre.

Când vorbim despre **identitate** va trebui să arătăm în ce constă ea; cu alte cuvinte, care sunt caracteristicile sau temeliile ei. Cel interesat, după ce va stabili după criterii istorice identitatea spirituală pe care doreşte să o păstreze şi căreia îi atribuie caracteristicile autenticităţii, va trebui să cerceteze cum se înfăptuieşte aceasta în istorie, ce anume o ajută şi ce o împiedică.

Va trebui totodată să cerceteze cum se săvârşeşte denaturarea autenticului, fenomen care de obicei are loc treptat, iar în zilele noastre foarte adesea prin metoda coroziunii lăuntrice a clădirii duhovniceşti sau

prin cea a pervertirii cugetării oamenilor, care sunt purtătorii civilizației pe care urmărește să o distrugă această pervertire.

Partea teoretică

Potrivit punctului de vedere al Bisericii, care a predominat în spațiul istoriografiei, de la istoricul Constantin Paparigopulos (1815-1891) până la Apostol Vacalopulos (1909-2004), identitatea noastră națională în ultimii 2000 de ani a constat în legătura indestructibilă dintre Ortodoxie și cultura grecească. Această legătură *neamestecată și nedespărțită* – nu identificare, ci întrepătrundere – poate fi cercetată în planul determinării conștiinței naționale și religioase, în planul înrâuririi creației culturale, în planul statornicirii instituțiilor în societate.

Dar să explicăm mai pe larg:

a) În planul determinării conștiinței naționale și religioase a cetățeanului grec de mijloc, se poate spune că sensurile cuvintelor *grec* și *ortodox* se identifică atât de mult, încât aproape că nu se poate concepe calitatea de grec fără cea de creștin ortodox, iar aceasta mai ales în diaspora. Este semnificativă declarația cunoscutului profesor și rector al Universității din Atena, Gheorghe Babiniotis, care este în același timp și o mărturisire de credință a sa: *Pentru mine Ortodoxia este un element nedespărțit, indisolubil legat de conștiința mea de grec... Patriotismul care a pecetluit elenismul în timpul ocupației turcești a izvorât din suferința pricinuită de înrobirea patriei, din*

faptul că aveau aceeași credință și aceeași limbă. Chiar și astăzi noțiuni precum „conațional" și „conaționalitate" nu pot fi concepute în afara Bisericii Ortodoxe...[1].

Este cunoscut și de toți mărturisit faptul că *toți cei care se rupeau de Credința și Comunitatea Ortodoxă își pierdeau și identitatea lor de greci. Aceasta însemnau cuvintele „a se catolici" și „a se turci". Greci rămâneau numai cei care stăruiau în Credința Ortodoxă și care refuzau, chiar până la mucenicie, să se facă catolici sau să se turcească. Grecii din Asia Mică Centrală (așa numiții Karamanliți) și-au pierdut limba, dar păstrându-și credința au continuat să fie greci. Dimpotrivă, valaazii din Macedonia apuseană și-au păstrat limba, dar aceasta nu i-a împiedicat să se turcească, deoarece și-au pierdut credința lor ortodoxă*[2].

Desigur, sensul cuvântului *ortodox* este mai larg decât cel al cuvântului *grec*. Există milioane de ortodocși care nu sunt greci din punct de vedere etnic.

b) În planul creației culturale, calea comună a elenismului și Creștinismului a dat texte, monumente arhitectonice, lucrări de artă, creații muzicale, despre care s-au scris biblioteci întregi. Din această pricină, punerea la îndoială a acestei legături – așa cum se încearcă în plan teoretic, mai ales astăzi, de către

---

[1] Ziarul *To Vima tis Kyriakis*, 19.04.1998.
[2] Vezi broșura *Pros to lao (Către popor)*, nr. 26, cu titlul *Identitatea greacă*.

așa-numiții arheolatri[3] – este cu desăvârșire neîntemeiată din punct de vedere istoric.

c) Cât privește influența exercitată de Creștinism și de civilizația grecească asupra instituțiilor din societate, nu numai în Răsăritul creștin, ci și în Apus, s-au scris de asemenea biblioteci.

Temelia creștină și grecească a Europei (însăși denumirea ei este de origine grecească)[4] este de netăgăduit, mai ales pentru Europa precarolingiană, am spune mai cu seamă înainte de schisma de la 1054. De aceea, cealaltă Europă, cea a lui Carol cel Mare și a urmașilor săi până în ziua de azi (așa cum e prezentată în cunoscuta carte de istorie a francezului Dyrozel ititulată *Muzeul Europei*, despre care s-a discutat atât de mult în iarna lui 1999), în esență constituie o lepădare a realei Europe.

Se poate constata cu ușurință cât de creștină este concepția despre Dumnezeu, om și lume care a influențat Europa și în general Occidentul – înțelegând termenii de *Orient* și *Occident* nu doar geografic, ci și duhovnicește – dacă se va cerceta producția ei spirituală, dar și constituțiile și legislațiile țărilor de pe cuprinsul ei. Își poate imagina cineva cum ar fi fost Europa dacă la baza ei ar fi stat concepțiile religiilor orientale, precum karma sau reîncarnarea, care în

[3] Adepți ai unui curent filozofic – manifestat atât în Grecia, cât și în România – care pune accentul pe cultura păgână (precreștină). În esență, ei văd creștinismul ca pe un dușman care a surpat miturile și filozofiile „superioare" ale antichității. (n.tr.)

[4] Evropi – prințesă feniciană, personaj din mitologia grecească. (n.tr.)

fond desființează persoana umană, libertatea și responsabilitatea proprii acesteia.

În cele ce urmează ne vom referi mai pe larg la tema persoanei.

Specificul fiecărui popor este cu neputință a fi cercetat în afara tradiției, a predaniei sale, iar predanie nu înseamnă doar ceea ce ți se predă, ci și aceea la care tu te predai cu toată inima.

O astfel de înțelegere a tradiției ne conduce la o formă dinamică și nu muzeală a ei, existând posibilitatea preluării, asimilării și prefacerii elementelor care acceptă preluarea. Așa a fost dintotdeauna Tradiția Ortodoxă, și, prin extensie, Tradiția Romeică[5].

Tradiția Ortodoxă nu este ceva abstract sau ideologizat, ci ea se întrupează în spațiu și timp. Ortodoxia nu este o ideologie sau un sistem. Ortodoxia este Biserica, adică Trupul lui Hristos.

Bineînțeles că tradiția înțeleasă astfel este nu numai o zestre intelectuală a participanților la ea, ci mai cu seamă una intim-ființială. Ar putea cineva să înșiruie multe din trăsăturile Tradiției Ortodoxe, ca de pildă faptul că este hristocentrică, pnevmatică, patristică, biblică, ascetică, practică și urmărește vindecarea omului, a cărui personalitate bolește de iubire de sine

[5] Denumirile de *Romeitate* și de *romeu (romios)* au în vedere, civilizația Imperiului Roman de Răsărit și respectiv pe cetățeanul acestuia. În acest sens, părintele Romeității este Sfântul Constantin cel Mare. Deși apărut mult mai târziu (sec. al XVI-lea), la început având chiar un sens peiorativ, termenul de *Imperiu Bizantin*, sinonim *Romeității*, este mult mai întâlnit. Prin extensie, cuvântul *romeu* desemnează pe creștinul ortodox din perioada postbizantină sau pe grecul contemporan, păstrător al tradiției ortodoxe a Bizanțului (n. tr.).

și de patimile rezultate din aceasta. Aceste trăsături generale definesc o civilizație ale cărei valori fundamentale sunt dragostea, smerenia, ascultarea, mărinimia și vitejia, realități care iau chip în persoana umană, când aceasta le trăiește autentic.

În continuare vom rămâne numai la una din trăsăturile înșiruite mai sus, care însă exprimă întru totul civilizația Romeică și care stabilește identitatea și specificul nostru. E vorba de **persoană**.

Civilizația Romeică este civilizația persoanei.

Persoana o înțelegem ca **libertate** și **alteritate**. Persoana este un *eu* aflat în fața unui *tu*, care este celălalt.

Persoana, ca libertate și alteritate, este unică și irepetabilă, nu numai duhovnicește, dar și psihic și biologic. Nu există vreun om din miliardele ce trăiesc astăzi sau din cele ce-au trecut și din cele ce vor veni pe lume care să fie cu desăvârșire identic cu un altul din punct de vedere duhovnicesc, psihic sau biologic.

Omul, ca persoană, a fost înzestrat cu caracteristicile de libertate și unicitate de Creatorul său, Care este așijderea Persoană (comuniune de Persoane). Pentru ca cineva să înțeleagă aceste realități fundamentale, va trebui să le vadă încadrate în concepția mai largă despre Dumnezeu, om și lume pe care o are civilizația noastră. Dumnezeu este Persoană; omul este persoană după chipul lui Dumnezeu, chemat să înainteze către asemănarea cu Dumnezeu; lumea este creată, este creație a libertății lui Dumnezeu și nu o emanație a ființei Lui.

Așa cum Dumnezeu în afară de libertate este și iubire, tot astfel și omul, nu-și găsește odihna cu adevărat dacă nu are ca scop comuniunea de iubire cu Dumnezeu și cu celalți oameni, cu întreaga lume. Sfântul Cozma Etolianul spune: *Îmi zice Hristos al meu: „Să cauți un lucru care este mai de preț decât toată lumea și să nu cauți rugină, pânză de păianjen, nori de praf". Care este lucrul cel adevărat care este mai de preț decât toată lumea? Îmi zice Hristos al meu: „Mergi să cauți pe frații tăi și pe surorile tale și să vă prindeți cu legătura dragostei, ca să vă bag în Rai și să vă bucurați de-a pururea, iar nu în iad, ca să ardeți veșnic"*[6].

Civilizația Romeității este civilizația comunicativității, a comunității; aici se trăiește *viața în Hristos*[7] și *unii altora suntem mădulare*[8]. Aici se trăiește democrația primară, aici întâlnește fiecare pe celălalt, pe fratele său, îl respectă, îl iubește.

Singurul spațiu în care se pot trăi aceste realități duhovnicești este spațiul comuniunii teantropice care se numește **Biserica**. În afara acestui spațiu, omul se poate avânta într-un zbor spiritual pentru a-și depăși Ego-ul, dar nu-și atinge scopul. Aceste încercări de zbor ale lui sunt condamnate la eșec; cade sărmanul om și își zdrelește fața, fiindcă îi lipsește metoda *adevăratei cunoașteri de Dumnezeu și adevăratei comuniuni cu El*, care se păstrează numai în Biserica Ortodoxă.

---

6 Sfântul Cozma Etolianul, *Didahii*, Edit. Menunu, p. 118-119.
7 Vezi *Rom.* 6,23; *II Tim.*1,1.
8 Vezi *Rom.* 12,5; *Ef.* 4,25.

Cunoaşterea lui Dumnezeu, unirea cu El, cunoaşterea sinelui nostru, adevărata comuniune de iubire cu ceilalţi nu sunt rodul unei strădanii omeneşti autonome, suficientă sieşi, a autocunoaşterii, autoevoluţiei, care ar conduce la autoîndumnezeire. Această metodă, a aşa-zisei automântuiri, este vechea minciună pe care a spus-o şarpele primilor oameni şi care e repetată astăzi prin gura şi scrierile mentorilor Noii Ere.

Această metodă pe care ne-o aduc religiile orientale şi grupările Noii Ere sub forma practicii *yoga* şi cea a *meditaţiei*, la care se adaugă alte rătăciri cunoscute, cum sunt karma şi reîncarnarea, în loc să-l ducă pe om la libertate, îl conduc la sclavie spirituală, şi în loc să-i ofere experienţa comuniunii de iubire, îl călăuzesc către un scurtcircuit egocentric. Meditaţia nu este legătură interpersonală, comuniune de iubire a unui *Eu* (al omului) cu un *Tu* (al lui Dumnezeu), ci scurtcircuit egocentric al unui eu uman, care crede că află în lăuntrul său pe Dumnezeu ce se identifică cu sinele său, *Sinele* cu *S* mare.

Religiile orientale şi Noua Eră, dar şi fiecare învăţătură eretică, ca strădanie autonomă a trufaşului om de după cădere, nu numai că nu cunosc persoana, dar în profunzime o urăsc şi luptă cu tărie să o desfiinţeze.

Am dori să facem o mică precizare în legătură cu substratul teoriei despre lume a religiilor orientale şi a Noii Ere, pentru a arunca o lumină asupra celor spuse mai sus. Vom vedea că Dumnezeu, după cum Îl înţeleg aceştia, nu este persoană, ci se defineşte ca

o energie cosmică impersonală, cum e Brahman al induismului. Omul, de asemenea, nu este persoană. Este asemenea unei picături de apă sortită să dispară în oceanul supraconştiinţei globale impersonale a lui Brahman.

Pentru ei lumea nu este creaţie a lui Dumnezeu, ci emanaţie a fiinţei lui Dumnezeu, este Dumnezeirea manifestată, este iluzie – *maya* din hinduism – sau, altfel spus, se identificată cu Dumnezeu. E vorba de panteism. Aşadar, aici persoanei nu-i este recunoscută valoarea. Persoana ca alteritate şi libertate e socotită ceva rău, e o cădere, după cum şi intrarea sufletului în trup e o cădere; teorie întâlnită şi la Platon, unde se vorbeşte de părăsirea lumii ideilor în care trăise mai înainte sufletul.

De ce am pomenit toate acestea? Pentru a arăta că eventuala adoptare a modelului pe care îl propun sectele şi mai cu seamă grupările Noii Ere, împreună cu toate mijloacele de care dispun, constituie o răsturnare şi o negare a modelului de civilizaţie creştin-ortodoxă, care se exprimă mai ales în realitatea persoanei ca libertate, alteritate şi comuniune de iubire. Şi este foarte adevărat că grupările Noii Ere, pentru a-şi face cunoscute mesajele, folosesc cărţi, reviste, muzică, Internet – mass-media în general –, activităţi din domeniul sănătăţii şi sportului, unde îşi fac apariţia prin aşa-zisele terapii alternative, respectiv prin tehnicile de luptă orientale.

Strădania sectelor de a altera specificul nostru naţional şi bisericesc, dacă dorim să vedem lucrurile mai în profunzime, se îndreaptă mai ales în această

privință, adică a tăgăduirii persoanei[9]. Neagă și războiesc ceea ce ne face să fim oameni. Așadar, păstrarea identității, a specificului nostru național și bisericesc, înseamnă deopotrivă salvarea persoanei și viceversa.

Continuând dezvoltarea reflecțiilor noastre cu privire la persoană ca esență a tradiției noastre, am putea spune că elementele structurale determinante ale neamului și conștiinței naționale, așa cum le găsim numite încă de la Herodot, adică *omaimon* (origine comună), *omothriskon* (credință comună), *omoglosson* (limbă comună) sunt totodată elementele structurale determinante ale persoanei. Din acest modiv și în mod cu totul neîntâmplător, în cadrul Noii Ere, exact aceste elemente sunt ținta atacurilor.

Partea practică

În cele ce urmează vom face o legătură între cele spuse până acum și contextul actual tensionat al relațiilor dintre stat și Biserică, pricinuit de ștergerea apartenenței religioase din buletinele de identitate[10], fapt

[9] Persoana există numai în comuniune cu o altă persoană. Ea nu există în mod abstract, ci se exprimă în cadrul particular al familiei, al neamului ș.a.m.d. Neamul însuși are un caracter propriu, iar aceasta nu înseamnă că un neam este mai presus de altul, ci că fiecare neam, ca și fiecare persoană, are un mod aparte de a se manifesta în lume. Neamul este un garant al unei existențe personale. El îți dă un sens, îți dă puterea să lupți. Așa cum spunea Cuviosul Paisie Aghioritul, neamul este o familie mai mare. (A se vedea lucrarea Părintelui Profesor Dumitru Stăniloae, *Ortodoxie și românism*, București, 1993) (n.tr.)

[10] În Grecia, modificarea buletinelor de identitate constituie de mai bine de 10 ani o pricină de tensiuni între poporul credincios și un segment filo-globalist al clasei politice. Punctul culminant

hotărât unilateral de către guvern și care caută a se impune în mod opresiv. Conștiința comună a noastră, a tuturor, este că – și asta a devenit limpede pentru toată lumea – chestiunea ștergerii apartenenței religioase este doar vârful aisbergului, după cum nimerit s-a spus. Scopul real și îndepărtat al acțiunii este ruperea legăturii cu valorile culturale ale Ortodoxiei și elenismului și respingerea Bisericii, văzută ca element component în spațiul vieții sociale și naționale, prin instaurarea unui stat areligios (laic). Mai precis, scopul este alterarea specificului nostru național și religios. Din nefericire, în acest punct, intențiile sectelor din Grecia și în special a grupărilor din zona Noii Ere coincid cu cele ale guvernului. Din această pricină a fost atât de aplaudată de către secte respectiva hotărâre guvernamentală.

Bineînțeles, ar putea susține cineva că problema identității spirituale nu se identifică cu cea a actelor de identitate; că prima este o chestiune intimă, iar a doua una exterioară. *Însă* – după cum citim în *Enciclica Sinodală 2698* din 31 august 2000 – *nu e posibil ca cineva să nesocotească faptul că, deși credința este trăire personală, ea se exprimă și se manifestă în afară și în istorie, schimbând realitățile sociale și transformând societatea și lumea.*

Câte nu s-au schimbat în mersul istoriei prin credința și puterea Sfinților Apostoli, Apologeți, Mărturisitori, Martiri, Cuvioși și, în general, a oamenilor inspirați

al crizei a fost atins în anul 2000, când milioane de oameni au protestat în diverse moduri împotriva impunerii acestei măsuri fără a fi cerută părerea cetățenilor (n.tr.).

de harul lui Dumnezeu(!). Așadar, toată această Tradiție Grec-Ortodoxă[11] *a creat o minunată civilizație, o viață socială echilibrată, care alcătuiește „trupul istoric" al Creștinismului în dimensiunea sa ecumenică și înnoitoare. Și nu poate cineva să susțină că are credință în Dumnezeu, atunci când este călcat în picioare și invinețit „trupul istoric" al Creștinismului.*

Pentru a aprecia cineva corect chestiunea buletinelor de identitate, trebuie să o privească unitar, încadrând-o în cadrul fenomenului avansat al Globalizării, în înțelesul de uniformizare forțată a popoarelor și civilizațiilor.

Nu este întâmplător că s-a luat hotărârea de a se șterge din noile buletine tocmai aceste elemente care definesc pe om ca persoană: *omaimon, omothriskon* și *omoglosson.*

Naționalitatea, religia și situația familială nu se vor mai consemna în actele de identitate, conform hotărârii luate de faimoasa Autoritate condusă de domnul Dafermis[12], în scopul așa-zisei protecții a datelor personale, hotărâre care a fost adoptată sau, cum s-a dovedit cu suficiente probe, a fost pregătită sistematic de către guvern.

Așa-numita Nouă Eră nu-și poate atinge scopul de bază, al controlului global, atâta timp cât în societăți există persoane libere, cetățeni activi și responsabili. Pentru a fi puse toate sub control – aici de încadrează și îndosarierea electronică – va trebui distrusă persoana, care se definește în special prin libertatea de Dumnezeu dăruită.

Însă obiectivul transformării persoanei într-un număr nu se înfăptuiește imediat, ci treptat, prin destructurarea personalității, adică a elementelor esențiale ce o compun. Strădania depusă este de a distruge continuitatea și raportarea la familie, la comunitate și la istorie; să apară ca și cum omul ar lua-o de fiecare dată de la început, de parcă nu ar avea continuitate istorică, ca și cum ar fi „căzut din cer", fără rădăcini, fără istorie.

Noua Eră, ca plan mondial al Noii Ordini a Lucrurilor, prin globalizarea nivelatoare nu vrea numai să desființeze persoana prin tehnicile de spălare a creierului care conduc la dependență totală, impunerea unui sistem de control economic și politic dictatorial, ci și să rupă persoana de comunitate, lovind în componentele ce o definesc, adică mai ales în identitatea

---

[11] Tradiția Grec-Ortodoxă a luat naștere în urma întâlnirii dintre creștinism și cultura greacă, ai cărei reprezentanți de seamă aveau să fie numiți „pedagogi către Hristos". Mai precis, creștinismul a transfigurat datele naturale ale unei culturi deja existente, oferind răspunsurile adevărate la întrebările profunde ale omului vechi. În Hristos toate se înnoiesc, toate își află adevăratul sens al existenței.

Astăzi, de multe ori, este folosită sintagma de *grec-ortodox* pentru a defini identitatea de creștin-ortodox în fața unei lumi care cultivă amestecul și confuzia. Înainte nu se spunea grec-ortodox sau roman-ortodox. Patriarhii Răsăritului și Papii Romei erau, simplu, ortodocși. Vorbelor inspirate ale Sfântului Apostol Pavel, *Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți una sunteți în Hristos Iisus* (*Gal.* 3, 28), le-am putea alătura cuvintele: *nu mai este grec, rus, român, sârb, bulgar, etc. ci toți una în Hristos, Domnul nostru.* (n.tr.)

[12] Magistrat, personaj-cheie în iconomia desfășurării evenimentelor, președinte al *Autorității pentru protecția datelor personale,* un organism „independent" ce supraveghea, chipurile, respectarea drepturilor omului în Grecia(!) (n.tr.).

ei națională și religioasă. Tot așa, în cadrul manipulării prin care trec victimele sectelor sau *ereziilor ucigătoare de libertate* – așa cum le-a numit Parlamentul Francez – membrul-victimă este rupt de mediul familial și prietenesc. I se insuflă îndeosebi ură împotriva mamei, care e socotită veriga de legătură cu trecutul și care trebuie ștearsă din mintea membrului-victimă.

Decolorarea națională și religioasă a societății noastre, adică alterarea specificului nostru național și religios, a fost și este obiectul mașinațiilor, al acțiunilor și intervențiilor organizațiilor din spațiul sectelor, care, afară de posibilitatea de a altera conștiințe, au rețele de legătură și suficientă putere în sfera socialului și politicului, promovând chiar și schimbări legislative în acest scop.

Pentru rolul jucat în luarea hotărârii de ștergere a religiei din buletinele de identitate, au fost denunțate, în baza unor date de netăgăduit, **lobby-ul evreiesc** din S.U.A., **Masoneria**, dar și celebra pe plan internațional **Scientologie** (până acum 3 ani K.E.F.E.=Centrul de Filosofie Aplicată din Grecia), împreună cu *organizațiile satelit ale K.E.F.E.* – potrivit terminologiei folosite în raportul final al prim-procurorului Ioannis Anghelis –, cea mai importantă dintre ele fiind PAN.I.F.E. a mentorului sufiștilor și șeicului a două grupări islamice, Tachis Alexiu.

Această PAN.I.F.E., Societatea Panelenă de Istorie și Filosofie, a organizat congrese, a publicat materiale, iar președintele Tachis Alexiu a intervenit pe lângă persoane importante din viața politică și din alte medii, având ca stindard al propagandei faptul că

în ultimii ani în Grecia, chipurile, ar fi luat avânt *fanatismul religios*, ura față de celelalte religii și rasismul manifestat sub forma asupririi minorităților etnice și religioase; iar pentru toate acestea se face vinovată Biserica Ortodoxă Greacă. La această propagandă, care a avut ca scop să lovească în Biserică, dar și să dezbine țara din punct de vedere etnic, au contribuit și mulți autodeclarați progresiști, jurnaliști, intelectuali și oameni politici. Una dintre țintele lor a constituit-o persoana fericitului Părinte Antonie Alevizopulos, considerat o piedică în calea planului lor. Potrivit Scientologiei, *cel care critică mișcarea este criminal*, deoarece împiedică impunerea *rețetei unice de mântuire* pentru întreaga umanitate, și de aceea va trebui să fie neutralizat cu orice chip(!). Pentru a fi vindecată starea bolnăvicioasă a fanatismului care – după părerea lor – stăpânește în societatea greacă modernă, va trebui, susțineau serviciile secrete din străinătate ale Scientologiei, *să se treacă la separația totală dintre Biserica Ortodoxă și stat. Iar aceasta presupune schimbarea Constituției țării*[13]. Exact cele menționate în documentul de mai sus al Scientologiei au ajuns astăzi să constituie „marea idee" a Greciei(!).[14]

---

[13] Biroul Afacerilor Speciale al Scientologiei din Europa către Biroul abilitat din Grecia la K.E.F.E., document datat 14.03.1994.

[14] *Marea idee (megali ideea)* este o expresie consacrată care desemna visul conducerii statului grec modern de a readuce la slava cea dintâi Romeitatea, rănită greu la 1453, când a căzut Constantinopolul sub turci, năzuința de a reface *ținutul celor două continente și cinci mări*. În contextul de față, Părintele Arsenie deplânge situația creată în anii din urmă în Grecia, moștenitoarea peste veacuri a unei tradiții frumoase de conviețuire armonioasă a Bisericii cu statul (n. tr.).

Această calomniere a Bisericii Ortodoxe din Grecia, dar și a statului, se încadrează în planul așa-numitei *Noua Ordine a Lucrurilor* a Noii Ere, care, pentru a-și atinge scopurile, anume controlul politico-economic mondial, folosește pe de o parte *tăvălugul Globalizării,* care nivelează limbi și civilizații, iar pe de altă parte cunoscuta și eficienta lozincă *dezbină și stăpânește.*

În contextul lui *dezbină și stăpânește,* sunt descoperite sau inventate minorități etnice și religioase, sunt ațâțate certuri între ele, pentru ca în continuare să intervină NATO spre a proteja „drepturile" lor (vezi Kossovo – Serbia). Potrivit unei noi norme a NATO (mai 1999), drepturile „minorităților" sunt *mai presus de suveranitatea națională.* NATO își asumă în mod antreprenorial și selectiv apărarea acestora și „are dreptul" de a interveni în acest scop oriunde în lume, chiar și fără o hotărâre prealabilă a ONU(!).

Bineînțeles, acest interes arătat protecției minorităților, după cum dovedește experiența istorică recentă, este cât se poate de ipocrit și e folosit ca pretext pentru a fi slujite alte scopuri. Se urmărește să se lovească la rădăcină și să se ia în sclavie popoare întregi, cu atât mai mult ortodoxe – așa cum este cel grecesc – popoare care se caracterizează printr-o minunată omogenitate lingvistică, etnică și religioasă, după cum declara cu ani în urmă și cunoscutul ministru de externe al SUA Henry Kissinger, care avea unul din părinți de neam grec.

În acest sens, societăți ca și a noastră va trebui fie să apară prezentate artificial ca multinaționale, multilingve și multiculturale, fie să devină astfel prin stabilirea în masă a unor populații străine pe teritoriul lor. Va trebui, așadar, ca Grecia să fie prezentată ca o țară locuită de o mulțime de minorități, iar grecii ca un popor fără rădăcini, fără tradiție, fără credință și istorie. Va trebui să ne „decolorăm" la nivel național și religios, iar Biserica va trebui scoasă din sfera vieții sociale și naționale. Nu este întâmplător că această dezlănțuire opresivă și acest complot care s-au manifestat în ultima vreme împotriva Bisericii Ortodoxe – prin acceptarea de către Guvern a cunoscutelor *propuneri Stathopulos* – coincid cu vechiul plan al forțelor vrăjmașe și a sectelor întunecate, precum Scientologia, organizații care-și au baza logistică și economică în străinătate.

Odată ce vorbim de K.E.F.E. și PAN.I.F.E., sunt semnificative și grăitoare informațiile care au văzut lumina publicității în vara acestui an, anume legătura strânsă între anumiți oameni politici și unele secte. Mai exact: *... într-un mod la prima vedere „ciudat", persoane aflate în posturi cheie ale actualului guvern – doi dintre ei extraparlamentari (domnii Mihail Stathopulos și P. Evthimiu) – este dovedit în baza unor documente de necontestat că au anumite legături cu organizațiile mai sus amintite... La procesul din luna mai al membrilor K.E.F.E., în care aceștia erau acuzați de urmărire ilegală a unor personalități ale Bisericii și ale vieții politice, ca de pildă fericitul Arhiepiscop Serafim și fericitul Părinte Antonie Alevizopulos, precum și actualul Arhiepiscop Hristodulos – la acea dată*

mitropolit al Dimitriadei –, domnul Miltiadis Evert[15] *și alții, avocatul apărării a fost domnul Loverdos, parlamentar al partidului de guvernământ și pretendent la postul de ministru al Apărării, post ce i s-a dat în cele din urmă domnului Mihail Stathopulos. În raportul final al procurorului Ioannis Anghelis se precizează că domnul Loverdos are legătură cu K.E.F.E.*.

Așadar, domnul Loverdos, în calitate de avocat al apărării al membrilor fostului K.E.F.E., a chemat ca martor al apărării pe actualul ministru al Educației Naționale și Cultelor, domnul Petru Evthimiu, care, printre altele, la finalul depoziției sale a spus că *acești oameni (ai K.E.F.E.) (...) au motivații ideologice nobile și condamnarea lor ar fi o condamnare ideologică*. În acest proces Curtea de Apel a admis că acuzații au săvârșit faptele pentru care fuseseră acuzați, fapt ce constituie încălcare a *articolului 361* din Codul Penal, adică delictul de faptă injurioasă. Însă, acest delict nu constituie *de facto* o acțiune injurioasă „deplasată", și, prin urmare, trebuia ca cei ce fuseseră urmăriți să depună o acuzație (plângere) în termen de 3 luni. De aceea, adică din motive legale, a încetat definitiv urmărirea penală, din lipsa actului de acuzare.

Să consemnăm aici că domnul Efthimiu, ca ziarist scria cu înflăcărare în favoarea CNPU (Cod Numeric Personal Unitar), prin intermediul căruia se va efectua îndosarierea electronică[16].

[15] Om politic contemporan. A ocupat funcții importante în stat: ministru în guvernul Mitsotakis, președinte al partidului Noua Democrație, primar al Atenei (n. tr.).

[16] Petru Efthimiu, *Luați (sic) poziții pentru CNPU*, în ziarul *To Vima* din 06.04.1997.

Pe de altă parte, ministrul Justiției Mihail Stathopulos, în 1995, modera una din discuțiile din cadrul unei reuniuni de două zile (20 și 21 octombrie) organizată de PAN.I.F.E., satelit al K.E.F.E., adică al Scientologiei.[17]

Un simptom al patologiei neogrecești, în general, îl constituie faptul că o parte a intelectualilor din țara noastră, nimerit numită *inteligheнția atee*, se coalizează cu sectele pentru îndeplinirea scopului ce urmărește scoaterea Bisericii din sfera vieții sociale și naționale.

Acești intelectuali și jurnaliști „progresiști" – după cum singuri se definesc – e posibil să fie puțini la număr, însă au o „trecere" deosebit de privilegiată, după cum se dovedește zilnic, la mass-media și mai cu seamă la organele puterii.

Ruperea de Biserică

Observăm că de multe ori negarea Ortodoxiei nu se face în mod conștient de către adepții-victime ai ereziilor. Ba, dimpotrivă, mulți dintre aceștia au impresia că din momentul în care s-au înrolat în organizație au devenit automat și creștini mai buni(!). Acest fapt reprezintă, fără îndoială, un exemplu grăitor al confuziei care se cultivă în mod conștient de către diriguitorii unor astfel de organizații parareligioase. Confuzia este rezultatul caracteristic al fenomenului de pervertire creat de duhul Noii Ere. Manifestarea cea mai clară a confuziei este convingerea multor

[17] Vezi *Parakatathiki*, vol. 12, p. 51.

adepţi ai organizaţiilor Noii Ere că este posibil ca ei să fie în acelaşi timp membri ai organizaţiei şi ai Bisericii.

Este ştiut că „întemniţarea" în aceste organizaţii se produce progresiv şi, de obicei, adeptul-victimă este condus înspre un spaţiu ideologic în care, dacă dintru început lucrurile i s-ar fi prezentat ca atare, nu ar mai fi avut intenţia să înainteze. Şi acest fapt se întâmplă deoarece mai toate organizaţiile din acest spaţiu îşi ascund sistematic adevărata faţă, înfăţişându-se sub o varietate de identităţi false, încă o dovadă a dispreţului lor faţă de persoana umană.

Descreştinarea propriu-zisă, progresivă, a adepţilor-victime ai sectelor e însoţită de o deznaţionalizare pe potrivă.

Pentru a argumenta cele afirmate vom adăuga la cele spuse în prima parte a referatului nostru următoarele:

1) În special în cazul sectelor care au legături cu religiile orientale (hinduism, budism), prozeliţii, în cadrul iniţierii prin care trec, îşi schimbă numele creştin pe care-l poartă. Chiar dacă această schimbare nu este făcută cunoscută instituţiilor cu care respectivul cetăţean intră în contact, ea îi alterează profund conştiinţa religioasă şi pe cea patriotică.

De pildă, e oare posibil ca ziua de 28 octombrie sau cea de 25 martie să aibă pentru Durga (nume hinduist) sau pentru Karma ţe Uan ţo Eţo (numele budist al unei cunoscute directoare de Conservator) aceeaşi însemnătate pe care o au pentru Elena, pentru Constantin sau pentru Maria? Fireşte că nu. Pentru ca cineva să se convingă de faptul că pervertirea

conştiinţei religioase atrage după sine şi pervertirea conştiinţei naţionale este de ajuns să urmărească poziţia papistaşilor şi a protestanţilor greci, mai cu seamă pe durata Revoluţiei de la 1821.

2) Este firesc ca pervertirea conştiinţei religioase să atragă după sine şi degradarea conştiinţei naţionale, din moment ce majoritatea dintre organizaţiile para-religioase, altfel spus secte, sunt conduse din centre de decizie străine de poporul grec. Spre exemplificare, precizăm următoarele: este cunoscut faptul că Dalai Lama, pe lângă rolul de şef religios al Budismului Tibetan, este şi conducător al poporului, deoarece acolo există un regim teocratic (lamaism). Bine-nţeles că acest lucru este intenţionat trecut cu vederea de către autointitulaţii progresişti, din interiorul sau exteriorul Greciei, care nu pierd ocazia de a se extazia în faţa „liderului surghiunit din Tibet", aşa cum o fac şi starurile Hollywood-lui, care, din unele motive excentrice sau de marketing, îi tot dau târcoale.

Se poate întreba cineva: oare adepţii greci ai lui Dalai Lama, pe care îl adoră ca pe un dumnezeu întrupat şi faţă de care sunt datori cu supunere oarbă desăvârşită, ce ar face în cazul în care jurământul de credinţă faţă de patrie, de constituţie şi de legile statului – jurământ depus de fiecare funcţionar de stat sau ostaş – ar veni în contradicţie cu ordinele ce ar ieşi din gura *dumnezeului întrupat,* a *Oceanului Înţelepciunii* (aceasta înseamnă Dalai Lama)?

Aceeaşi întrebare este valabilă şi în cazul masonilor. Din acest motiv s-a şi legiferat în Grecia incompatibilitatea calităţii de funcţionar judecătoresc cu

aceea de mason. Fără îndoială că această hotărâre este o cucerire a democrației, cu mențiunea că ea nu trebuie să rămână astfel doar în scripte.

Deschizând aici o paranteză, ne întrebăm cum este posibil să fie dascăli copiilor, ba mai cu seamă unora aflați la cea mai sensibilă vârstă, persoane care, pe lângă faptul că sunt încarcerate în interiorul unor secte periculoase, mai dețin și funcții de conducere în cadrul acestora. Din acest punct de vedere, hotărârea Guvernului Federal German, care a adoptat prevederea privind incompatibilitatea calității de funcționar public cu aceea de scientolog, ar fi un lucru de dorit să includă și alte secte periculoase și să alcătuiască un exemplu și pentru țara noastră, cel puțin în spațiul sensibil al educației; bineînțeles, dacă inteligheția iluministă atotputernică va permite aceasta.

Însă, în loc să aducem vorba de îndepărtatul Tibet, haideți să venim în vecinătatea noastră. Mai sus amintitul Takis Alexiu, șeic a două grupări islamice, fost președinte al PAN.I.F.E., propovăduiește că învățăcelul trebuie să se predea îndrumătorului spiritual – în cazul de față chiar lui însuși – *precum trupul unui mort se predă în mâinile celui care îl va pregăti de îngropare*[18]. Altfel spus, învățăcelul este dator cu supunere absolută față de maestru, sub toate aspectele. Tipul de supunere guruistă la care ne-am referit ajunge până la alegerea soțului, a locului și a felului de activitate desfășurat, cum se întâmplă de pildă în cadrul organizației coreeanului mesia mincinos Sun

[18] Vezi Dr. Takis Alexiu, *O învățătură vie*, Cartea a 2-a, Edit. Patru Ere, Atena, 1990, p. 6.

Myung Moon. Așadar, ce se va întâmpla în cazul unui conflict armat nedorit cu Turcia vecină? Oare adepții unei grupări sufiste nu se vor afla în fața unei tragice crize de conștiință? Nu vor trăi o dedublare interioară? Vor face ceea ce le poruncește jurământul față de patrie sau ceea ce le dictează jurământul față de maestrul-guru? La fel este și în cazul penticostalilor. De pildă, cum va acționa un penticostal, ofițer în armată, atunci când ordinul primit de la superiorii săi intră în contradicție cu „profeția" pe care a primit-o de la „pastorii" organizației?

În esență, această subjugare totală mentorului „divin", această supunere de tip guruist, amenință temeliile civilizației noastre, așa cum am expus pe larg mai înainte.

Robotizarea și reducerea omului la un număr, transformarea oamenilor liberi în slugi fără simbrie, care sunt gata să făptuiască până și crimă sau sinucidere, având convingerea că asta este spre binele lor și al întregii omeniri, de vreme ce astfel poruncește stăpânul, cu alte cuvinte toată această pervertire extremă a gândirii și a moravurilor oamenilor liberi se află la antipodul gândirii și al etosului civilizației noastre ortodoxe, precum și al conștiinței naționale și bisericești pe care aceasta le presupune.

Dacă sunt acceptate gândirea și etosul felurițelor secte și erezii, se pierd libertatea, dragostea, mărimea de suflet și vitejia. Se destramă legăturile care unesc familia și societatea. Se sfărâmă țesătura socială. Dispar întrajutorarea și solidaritatea, dar și valorile democratice, întrucât, dacă ne amintim de spusele lui

Anandamurti, *mesia* organizației guruiste Ananda Marga, *democrația stăpânește la popoarele care se află într-o stare subumană,* în vreme ce după mesia *Scientologiei,* Ron Hubbard, *democrația l-a împins pe om și mai mult în mocirlă.*

3) Este știut că înrolarea în rândul sectelor are drept consecință defăimarea simbolurilor bisericești și naționale. Un exemplu elocvent sunt cunoscuții *„creștini" martori ai lui Iehova* și refuzul lor de a lua parte la sărbătorile naționale și de a acorda cinstire unor simboluri precum drapelul național.

Din cele spuse aici, nădăjduiesc că pe de o parte s-a arătat legătura indestructibilă dintre Ortodoxie și elenism, iar pe de alta s-a vădit că acțiunea sectelor în țara noastră țintește, între altele, și decolorarea noastră națională și religioasă. Pentru atingerea acestui scop, adică pentru a izbuti pervertirea specificului nostru național și religios, sectele se ajută între ele, dar găsesc aliați și în afara spațiului lor, mai cu seamă în rândurile politicienilor și ale inteligheanției. Este vrednic de menționat și totodată inadmisibil, desigur, faptul că în această campanie a lor sectele sunt susținute și de rapoarte ale unor ministere din alte țări. Sunt cunoscute rapoartele întocmite în America de Departamentul de Stat în legătură cu pretinsa oprimare a minorităților etnice și religioase din Grecia.

Abordarea problemei

La capătul tuturor celor ce s-au spus se pune întrebarea: ce trebuie și ce se poate face?

Ocrotirea tradiției culturale a fiecărui popor este întemeiată și legitimă. Și, vai și amar dacă n-ar fi așa! Lasă-i pe „progresiști" să strige!

Mediul cultural are nevoie de protejarea de poluarea spirituală cel puțin tot atât de mult pe cât are mediul înconjurător nevoie de evitarea poluării cu substanțe toxice.

A-ți iubi patria ta, credința ta, istoria ta nu se poate numi, sub nici o formă, fanatism și intoleranță, atât timp cât în paralel este respectat și dreptul celuilalt de a avea propria sa credință. Însă, a veni cineva invocând dreptul la opinie diferită și libertate religioasă și a-și face o casă în propria ta curte, aceasta nu are nici o legătură cu drepturile minorităților religioase sau etnice, oricare ar fi ele, ci mai degrabă ne duce cu gândul la dreptul invocat de vulpe de a intra fără opreliște în coteț, conform exprimării plastice a fostului ministru de externe al Franței, domnul Allain Vivien, președinte al *Misiunii interministeriale a luptei împotriva sectelor,* pe care a creat-o Guvernul Francez.

Așadar, trebuie să ne apărăm identitatea noastră națională și religioasă. Avem neapărată nevoie de acest lucru, dacă vrem să investim duhovnicește în viitor. Este cunoscut că neamurile care nu au istorie nu au nici viitor.

Dacă vrem să supraviețuim cultural în cloaca Uniunii Europene, trebuie să întărim reazemele noastre duhovnicești, care sunt civilizația, istoria, limba noastră. Cu alte cuvinte, trebuie să păstrăm și să afirmăm specificul nostru național și religios. Tocmai la aceas-

tă păstrare și afirmare a specificului nostru credem că va contribui și menținerea consemnării apartenenței religioase în buletinele de identitate. De aceea purtăm această luptă. Prea Fericitul Arhiepiscop al Atenei și al întregii Grecii Hristodul, în recent apărutul număr al revistei *Tolmi (Îndrăzneala)* a Arhiepiscopiei Atenei, declară: *Cât privește cererea noastră de a se consemna opțional apartenența religioasă în buletine, trebuie să spun că ea are în primul rând un caracter simbolic, căci într-o lume globalizată grecii vor să-și păstreze propria identitate, în paralel cu progresul și cu mersul lor împreună cu celelalte popoare ale Europei. Iar în al doilea rând, dorința de a se consemna apartenența religioasă are și un caracter mărturisitor*[19].

Singurul lucru care îl face pe grec să fie grec în Europa Unită este Ortodoxia și civilizația lui plămădită cu aceasta, potrivit afirmației răspicate a Părintelui Gheorghe Metallinos[20].

Pentru a izbândi în lupta pentru *păstrarea tradiției seculare îndelungate a neamului nostru, care este vie și dătătoare de viață,* după expresia *Enciclicei Sinodale 2695* a Sfântului Sinod din 07.06.2000, trebuie să ne dezvoltăm anticorpii spirituali și culturali, să adâncim și să extindem legătura cu tradiția noastră cea dinamică și izvorâtoare de viață. La furtuna Noii Ordini a Lucrurilor și la tăvălugul Globalizării, care vrea să niveleze civilizații, limbi, identități specifice, dar mai cu seamă persoana umană și de Dumnezeu

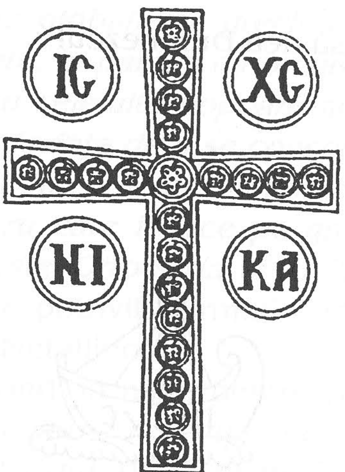
---
[19] Vezi revista *Tolmi,* vol. 1, p. 27.
[20] Vezi volumul colectiv *Biserica și buletinele de identitate,* Edit. Sfântului Sinod al Bisericii Greciei, Atena, 2000, p. 289.

dăruita libertate, noi trebuie să contrapunem calea unei rezistențe duhovnicești, care este calea tradiției noastre greco-ortodoxe. Această rezistență duhovnicească va trebui să se dezvolte în jurul parohiilor, a mănăstirilor și școlilor noastre. Astăzi, când toate se zdruncină, avem nevoie mai mult decât orice altceva de temelia cea neclintită a credinței și a tradiției strămoșești romeice, după cum spunea fericitul Fotis Kontoglu[21].

Să ne rugăm să dea Dumnezeu!

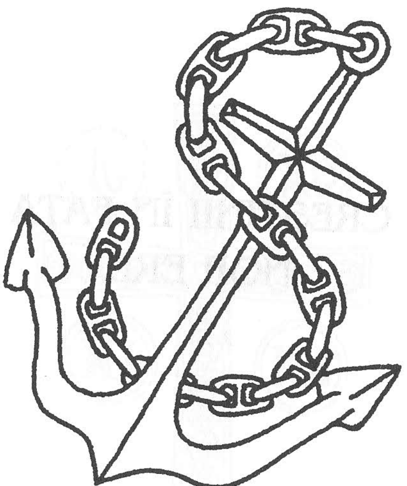

---
[21] Fotis Kontoglu (1895-1965), aghiograf, pictor și scriitor grec, originar din Asia Mică. Întreaga sa operă este profund legată de spiritualitatea ortodoxă (n. tr.).

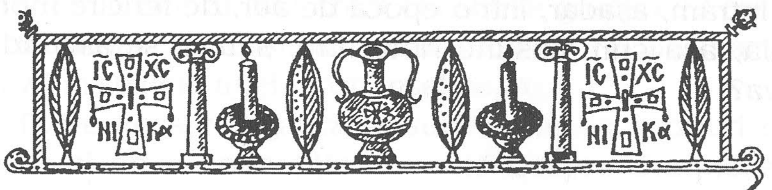

CREŞTINII ÎN FAŢA NOII ERE

Variantă revizuită a articolului „Adevărul despre Noua Eră", publicat în periodicul „Parakatathiki"(Comoara), nr. 15, noiembrie–decembrie, 2000.

În ultimii ani din ce în ce mai mult auzim vorbindu-se despre **Noua Eră**, despre **Globalizare** și despre **Noua Ordine a Lucrurilor**. Termenul *Noua Eră* este folosit în sens mai larg și în politică.

Desigur, este adevărat că prin prăbușirea comunismului s-a creat o nouă situație pe plan mondial. Bipolaritatea a încetat să mai existe. Pentru supraputerea mondială care a rămas, S.U.A., nu mai există adversar de temut.

Totodată, explozia informaticii, comunicațiilor, industriei și tehnologiei contribuie și ele la desființarea granițelor.

Așa-numita Noua Eră exploatează această conjunctură internațională, la a cărei formare ea însăși a contribuit și încă mai contribuie, pentru a-și promova mesajele și scopurile proprii.

Astfel, vedem folosindu-se din ce în ce mai mult curcubeul, piramida, numărul 666, stema în cinci colțuri, simboluri preferate de Noua Eră.

Termenul *Noua Eră* nu este neutru și nici „nevinovat", ci cuprinde în el un sens foarte bine definit, care are legătură directă cu religiile orientale și cu ocultismul.

Intrăm, așadar, într-o epocă de aur, de fericire mondială, așa cum susține Noua Eră, sau ni se ascunde ceva?

Rădăcinile Noii Ere în astrologie și ocultism

Noua Eră se fondează pe o cugetare veche care este întâlnită la religiile necreștine. Este vorba despre o concepție a astrologiei care spune că la fiecare 2000 de ani omenirea intră într-o nouă eră. Adepții Noii Ere ne spun că epoca anterioară a fost cea a Peștilor, a Creștinismului. Acum intrăm, spun ei, într-o Nouă Eră, **Era Vărsătorului**, o „epocă de aur" pentru omenire, iar Creștinismul va fi marginalizat. Vor veni noi adevăruri pe care le va aduce noul mesia, hristosul Noii Ere. Sfânta Scriptură însă ne previne că cel care va veni după Domnul nostru Iisus Hristos cu pretenția de a fi adorat ca Hristos va fi hristosul mincinos, adică antihrist.

Chiar și numai aceste elemente sunt de ajuns pentru a înțelege cineva că Noua Eră este potrivnică și incompatibilă cu Credința noastră Ortodoxă.

Ce este Noua Eră?

Noua Eră este o rețea de organizații eretice întinsă în toată lumea. În ea sunt cuprinse organizații hinduiste, budiste, guruiste, neognostice, animiste, cugetarea pozitivă, masoneria, teosofia, neoidolatria, neosatanismul, vrăjitoria, astrologia, hipnnotismul, spiritismul, sufismul, *terapiile alternative, artele marțiale ale Orientului* etc.

Sâmburele tare al Noii Ere îl constituie grupări cu caracter totalitarist, care își ascund scopurile lor reale și acționează în spatele unei măști înșelătoare.

Toate aceste organizații sunt unite de scopuri comune și de o concepție comună despre Dumnezeu, om și lume, pe care au luat-o de la religiile orientale și de la ocultism.

Ce crede Noua Eră?

Elementele de bază ale învățăturii Noii Ere sunt credința într-un dumnezeu impersonal, în „legea" karmei și a reîncarnărilor și în posibilitatea evoluției omului la starea de dumnezeu după fire, numai prin propriile sale puteri și cu ajutorul *meditației.* Poziția centrală în învățătura Noii Ere o deține monismul panteist absolut. (Principiul *Unul este totul* al Teosofiei – *modelul holist*). Adepții Noii Ere spun că nu există deosebire între bine și rău, că noi oamenii avem puteri ascunse înlăuntrul nostru și că Pământul este însuflețit. Toate acestea constituie influențe ale religiilor orientale (budism, hinduism) exercitate prin intermediul masoneriei și teosofiei.

Mesajul Noii Ere se rezumă la **adorarea sinelui**, la autoîndumnezeirea omului, adică la marea minciună luciferică care spune că omul ar fi din fire Dumnezeu și nu mai are nevoie de Dumnezeu ca să-l mântuiască. Aici trebuie să accentuăm că Noua Eră, precum și religiile orientale, nu-l consideră pe om persoană, adică o ființă liberă, de o valoare unică, ci, dimpotrivă, urăște și luptă împotriva persoanei.

Mesajele Noii Ere şi mai ales tripticul: sex, violenţă şi familiarizarea cu vrăjitoria şi elementul demonic, sunt canalizate în special prin mass-media, muzică (îndeosebi cea rock), arte marţiale, terapii alternative, „jocuri" pentru copii, etc.

Noua Eră cultivă confuzia folosind termeni cum ar fi: Hristos, rugăciune, dragoste, libertate, păcat, dar cu alt sens şi de multe ori chiar unul contrar celui pe care îl dăm noi creştinii acestor cuvinte.

De pildă, Hristos pentru ei nu este Dumnezeu şi Mântuitor, ci unul din marii „iniţiaţi" din istoria omenirii, alături de Pitagora şi Buda. Hristos, spun ei, este fiecare om; este o stare înlăuntrul omului.

Alt exemplu: Păcatul, potrivit concepţiei Noii Ere, este nereuşita omului de a ajunge la conştientizarea faptului că el însuşi este dumnezeu din fire.

De asemenea, ei spun că antihrist este tot cel care împiedică evoluţia omenirii spre Noua Eră. În cele din urmă antihristul... suntem noi, creştinii(!).

Scopurile Noii Ere

Cei care conduc mişcarea *Noua Eră* au două scopuri de bază:

1. Instaurarea unei Noi Ordini a Lucrurilor pe plan politico-economic, care să ducă la impunerea unui **guvern mondial** condus de un dictator, mult-aşteptatul „mesia" al Noii Ere.

2. Deoarece coaliţia politico-economică a statelor lumii se prevede a fi instabilă, se urmăreşte o coaliţie şi pe plan religios şi cultural, adică instaurarea unei Noi Ordini pe plan religios. Prin urmare se caută crea-

rea unei noi religii mondiale sau o panreligie, care va rezulta din unirea tuturor religiilor cunoscute. De altfel, Noua Eră susţine că toate religiile sunt căi care duc la Adevăr.

Principiul acestei panreligii este: *Crede orice vrei, numai să nu fii intolerant. Adică, să nu crezi că numai credinţa ta este dreaptă.* Aceasta se numeşte pluralism dogmatic (toate religiile sunt căi la fel de drepte care conduc la acelaşi sfârşit). De aceea şi vedem cum „împing de la spate" toate religiile să dialogheze între ele pentru a găsi elementele care le „unesc". (sincretism intercreştin şi interreligios). Aceasta însă (că adică toate religiile sunt la fel) în realitate ei nu o cred, ci o spun din motive diplomatice, pentru a apărea deschişi faţă de toţi şi pentru a-i atrage. În sinea lor cred despre ei înşişi că se află pe un nivel evolutiv mai înalt, ca unii ce sunt oamenii Noii Ere, în timp ce noi, creştinii, ne aflăm pe unul inferior. Aşadar nu suntem egali. Noi, ortodocşii, care susţinem că numai credinţa noastră este adevărată şi îl mântuieşte pe om, suntem consideraţi „alipiţi de vechea eră". Suntem acuzaţi de fanatism, intoleranţă religioasă, rasism, fundamentalism ş.a.m.d.

Din cele de mai sus poate înţelege cineva foarte uşor că cele două scopuri sunt demonice, de vreme ce se urmăreşte impunerea lor cu sila şi nu numai fără Hristos, ci şi împotriva Lui, aşa cum vom vedea în cele de mai jos.

Domnul nostru Iisus Hristos spune categoric: *Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa*[1]. Prin urmare nu există

[1] *Ioan* 14, 6.

mai multe adevăruri, nici mai multe căi care duc la Adevăr, ci una singură: Hristos și Biserica Sa Ortodoxă.

Din cele pe care le-am spus mai sus reiese limpede **caracterul anticreștin al Noii Ere**, care are drept scop stăpânirea întregii lumi. De altfel acesta este și scopul de bază al așa numitelor societăți secrete, ca de pildă masoneria, teosofia, iluminații și „cluburile", cum ar fi Comisia Tripartită și Clubul Bildemberg. Acest scop, adică supunerea întregii lumi, este visul sioniștilor. Sioniștii evrei îl așteaptă încă pe mesia, ca pe acela care le va asigura stăpânirea politico-economică asupra întregii lumi.

Pentru ca scopurile de mai sus să fie atinse, arhitecții Noii Ere consideră că va trebui să fie impus un sistem de control total în economia mondială, în comerț și în alimentație. Tocmai aceasta urmărește mult-discutata **Globalizare** și nu maximalizarea bunăstării, așa cum se laudă propagandiștii ei. Totuși unii dintre cei care le coordonează pe toate spre Globalizare sunt dezarmant de sinceri. Astfel, David Rotkopf, directorul *Societății de Management Politic* a cunoscutului Henry Kissinger, a declarat cu mai mulți ani în urmă că Globalizarea nu este altceva decât impunerea *modelului american*. De aceea a evitat folosirea termenului *globalizare*, preferând termenul *imperialism cultural*.

Pentru ca lumea să fie controlată în totalitate, se plănuiește desființarea banilor și înlocuirea lor cu cartele de credit. Iar pentru a controla și a înăbuși împotrivirile care sunt așteptate, este pregătit un regim mondial de control polițienesc, prin intermediul

buletinelor electronice și a îndosarierii electronice. Aici sunt incluse și *Acordul Schengen* și *Legea 2472/97* pentru așa-zisa *protejare a datelor cu caracter personal*. Se îngrădește – în vederea desființării desăvârșite – viața și libertatea personală. Scenarii de coșmar ale unei societăți de oameni-robot controlați din exterior, așa cum o descrie Orwell în faimoasa lui carte *1984*, constituie năzuința permanentă a Noii Ordini Mondiale. Toate sub controlul și îndrumarea *Fratelui mai Mare* (Big Brother).

Tactica Noii Ere

1. Noua Eră, pentru a putea stăpâni pe plan politico-economic folosește două moduri:

a) Pe de o parte, acționează ca un tăvălug care nivelează limbi, civilizații, tradiții naționale, promovând americanizarea națiunilor prin adoptarea de către acestea a subproduselor *modului de viață american*, adică promovează **supunerea tuturor națiunilor**, punând capăt în fapt independenței naționale și suveranității populare. Deja guvernele statelor nu mai dețin control deplin asupra politicii economice, ci sunt obligate să se conformeze dispozițiilor unor centre internaționale.

Pe plan politic sunt subminate multe dintre instituțiile democratice, slăbindu-li-se astfel puterea, autoritatea și eficiența.

b) Pe de altă parte, Noua Eră cultivă și agravează confruntările interetnice. Aplică cunoscuta lozincă: *Împarte și stăpânește*. Drepturile naționale și religi-

oase ale unor „minorităţi", adevărate sau cel mai adesea plăsmuite, sunt pârghia folosită pentru răsturnarea rânduielii vechi şi instaurarea Noii Ordini Mondiale. Una din noile norme ale NATO prevede că suveranitatea unei naţiuni poate fi violată (de către NATO) oriunde pe pământ consideră el că se încalcă drepturile minorităţilor.

Mai ales împotriva noastră, a grecilor, care avem o strânsă unitate naţională, religioasă şi lingvistică, centrele întunericului răspândesc în mod orchestrat marea minciună care spune că noi, grecii, asuprim aici, în ţara noastră, minorităţile naţionale şi religioase. În acelaşi timp se urmăreşte transformarea Greciei într-o ţară multietnică, cu mai multe limbi şi religii oficiale. Scopul acestei minciuni este vădit, şi anume acela de a prezenta Grecia ca pe o ţară locuită de o mulţime de minorităţi, pentru ca în acest fel să fie tăiate din rădăcină cele care ne ţin: elenismul şi Ortodoxia. Pentru împlinirea scopurilor Noii Ordini a Lucrurilor se scriu din nou chiar şi cărţile istorice şi mai ales manualele şcolare.

2. Noua Eră, pentru a stăpâni pe plan religios şi a instaura panreligia ei demonică, susţine că toate religiile ar fi la fel şi urmăreşte să pervertească, adică să cucerească din interior tot spaţiul Bisericii Ortodoxe, de vreme ce celelalte „biserici" sau religii sunt implicate, mai mult sau mai puţin, în jocul Noii Ere, având în frunte pe Papă, aşa-numitul conducător spiritual al planetei.

New age-iştii cultivând confuzia – *rătăcind pe alţii şi rătăciţi fiind ei înşişi*[2] – de obicei se dau drept creştini. Totodată, încep să defaime puţin câte puţin Sfânta Scriptură. Scopul lor nu este să golească bisericile, ci să le umple cu oameni care au cugetarea pervertită.

În paralel, sunt promovate prin campaniile publicitare acele modele care tind să-l transforme pe om într-o fiinţă ale cărei preocupări să se limiteze, aşa cum s-a spus, la televizor şi frigider. În felul acesta va fi controlat şi dirijat.

Concluzii

Noua Eră nu este deloc nouă. Este **vechea minciună luciferică,** potrivit căreia omul este din firea sa dumnezeu. Este vechea năzuinţă de stăpânire mondială a puterilor întunericului, a *societăţilor secrete.* Noua Eră nu constituie o căutare spontană, izvorâtă din lăuntrul oamenilor şi al societăţilor. Este concepută şi impusă din exterior şi de sus. Şi – cel mai grav – se caută a fi impusă fără Hristos şi împotriva lui Hristos. Globalizarea contemporană este mincinoasă şi de lepădat tocmai din acest motiv.

Poziţia creştinilor

Tuturor acestor planuri întunecate şi primejdioase de impunere a unei Noi Ordini Mondiale şi a unei globalizări fără Hristos şi împotriva lui Hristos, noi, creş-

[2] *II Tim.* 3,13

tinii, trebuie să le opunem Lumina și Adevărul lui Hristos. Trebuie să le opunem adevărata globalitate, universalitate și ecumenicitate: cea a Bisericii. Trebuie să le opunem adevărata globalizare: cea divino-umană (teandrică), ce se realizează în Trupul lui Hristos, în Biserică. Promisiunii mincinoase și luciferice a autoîndumnezeirii trebuie să-i opunem adevărata îndumnezeire, cea după har, la care suntem chemați de Domnul nostru Iisus Hristos întru împărtășire de dragoste cu El și de ascultare de atotsfânta Lui voie.

Toate aceste prefaceri radicale care sunt pregătite sistematic și nu întâmplător au loc în jurul nostru trebuie privite de către noi cu **neliniștea cea bună**, după cum sublinia și fericitul Stareț Paisie Aghioritul. Și *să nu ne culcăm pe o ureche,* de vreme ce și oamenii lumești încep să se trezească și să își dea seama ce înseamnă în realitate Globalizarea, cel puțin în plan politico-economic.

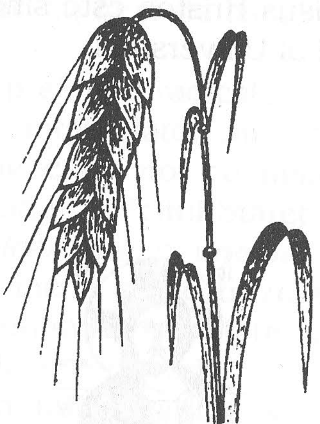
Neliniștea cea bună trebuie să se manifeste ca **trezvie duhovnicească**, ca intensificare a nevoinței duhovnicești, a rugăciunii și a pocăinței, dar și ca intervenție nemijlocită acolo unde și atunci când este nevoie, la chemarea Bisericii. Așa vom putea să-i ajutăm și pe oamenii care din neștiință au fost prinși în cursa marii minciuni a Noii Ere.

Lucrul de care avem trebuință cel mai mult în ziua de astăzi este rezistența duhovnicească la provocarea Noii Ere. Vom reuși lucrul acesta dacă vom dezvolta anticorpi duhovnicești: dacă vom cunoaște, vom iubi și vom trăi Tradiția noastră ortodoxă. Această tradiție

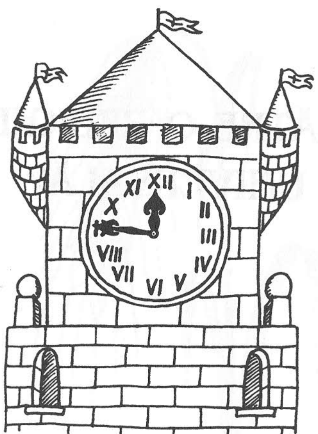
are ca element definitoriu persoana în libertatea, unicitatea și alteritatea ei, ca valoare absolută și care nu poate fi scoasă la mezat; persoana, nu ca existență individuală, ci ca împărtășire și legătură. Fiecare mănăstire și fiecare parohie este chemată să fie centru al unei astfel de rezistențe.

Și să nu uităm că: Cei care plănuiesc globalizări fără Hristos și împotriva lui Hristos, adică și împotriva oamenilor, *vând pielea ursului din pădure,* pentru că Domnul nostru Iisus Hristos este singurul Domn adevărat al istoriei și al Universului.

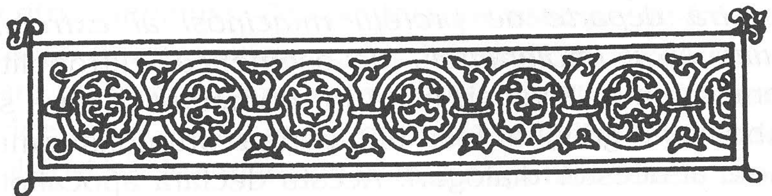

CĂTRE O RELIGIE UNIVERSALĂ?

Scurt comentariu la dialogurile interreligioase. Publicat pentru prima oară în periodicul „Epikinonia", martie-aprilie 2002.

În principiu, ar fi mai corect să vorbim de întâlniri interreligioase și nu de dialoguri interreligioase, fiindcă în cadrul acestor dialoguri nu avem un dialog real și sincer, nici comunicări științifice, ca de exemplu în cadrul unui congres științific de religiologie, ci întâlnim un element care face ca aceste dialoguri să fie problematice și păgubitoare pentru Biserică. Din nefericire, este cultivat sincretismul, ce relativizează adevărul evanghelic.

O seamă de declarații auzite din gura unor conducători bisericești de cel mai înalt rang, care sunt reprezentanții Ortodoxiei, sunt de ajuns pentru a încredința de adevărul celor spuse mai sus până și pe cea mai neîncrezătoare persoană; de pildă, următoarele declarații făcute de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu în Riva del Garda, Italia, 4 noiembrie 1994. Sanctitatea Sa afirmă că: *trebuie să contribuim cu toții la promovarea principiilor spirituale ale Ecumenismului, ale frățietății și păcii.* La aceasta se poate ajunge *numai în măsura în care suntem uniți în duhul unicului Dumnezeu.* Și lansează următorul apel: *Romano-catolici și ortodocși, protestanți și evrei, musulmani și hinduiști, budiști și confucianiști: a sosit vremea nu numai pentru apropiere, ci pentru o alianță și pentru un efort comun de a conduce lumea*

noastră departe de profeții mincinoși ai extremismului și ai intoleranței[1]. De asemenea, Mitropolitul Damaschin al Elveției, până în momentul în care s-a îmbolnăvit grav, a fost din partea ortodoxă omul-cheie al acestor dialoguri. Acesta declară apocaliptic următoarele: *În esență, o biserică sau un templu țintesc către aceeași înălțare spirituală a omului*[2].

Ar putea fi citate o mulțime de asemenea declarații din partea unor ortodocși, dar nu ne-o permite spațiul. Declarațiile sus-menționte, care exprimă modelul plurireligios al *Noii Ordini Religioase* – așa cum l-am văzut realizat în 1986 la Assisi I, unde reprezentanți ai aproape tuturor religiilor, în frunte cu Papa, s-au rugat fiecare în felul său „pentru pacea lumii", sau, foarte recent, la Assisi III (ianuarie 2002) – duc în mod firesc la concluzia că există mântuire și în alte credințe și religii.

Desigur, nu s-a ajuns dintr-odată în acest stadiu. Sincretismul a pornit ca fenomen intercreștin în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor (C.M.B.) și, în continuare, a devenit interreligios. S-a extins asupra celor trei religii monoteiste (creștinismul, iudaismul și islamul) –, altfel spus asupra *tradițiilor avraamice*, cum le numesc sincretiștii – iar pe urmă și asupra celorlalte religii.

Dacă vom vrea să scormonim mai adânc, vom vedea că modelul pe care îl iau ca premiză și pe care îl promovează întâlnirile interreligioase este antropo-

[1] Vezi periodicul *Orthodoxia*, octombrie-decembrie 1994, p. 745-754, în care este publicată în engleză toată cuvântarea Patriarhului.

[2] În *Episkepsis*, nr. 494 (31.07.1993), p. 23.

centric, umanist. Perspectiva lor este pe de-a-ntregul legată de stăpânirea celor pământești. Scopul lor – care nu numai că nu este tăinuit, ci este proclamat cu orice prilej – este acela ca toate religiile, toți oamenii religioși să dea mărturie comună „pentru binele lumii", să lupte în comun pentru a înfrunta – pasămite – ateismul, materialismul, războiul, terorismul, poluarea mediului ș.a.m.d.

Ortodoxia, care este reprezentată la dialogurile interreligioase și la întâlnirile cu rugăciuni comune de tip Assisi, este, din păcate, o Ortodoxie transformată în religie și secularizată. Ceea ce se uită de către sincretiști e faptul că Ortodoxia nu e o religie[3]. (n.tr. Ortodoxia nu este o religie, ci Revelație dumnezeiască.)

Cosecințele

Care sunt, deci, consecințele întâlnirilor și dialogurilor interreligioase din anii '70, când au debutat, și până astăzi? Aceste întâlniri presupun o gândire alterată și secularizată din partea celor care iau parte la ele. Această serie de întâlniri și dialoguri tinde să formeze un nou *ethos interreligios*. „Tocirea" criteriilor ortodoxe și minimalismul dogmatic se extind periculos în trupul Bisericii, mai ales în diaspora, cu marea primejdie – tot mai întrezărită – a transformării Bisericii într-un *club religios umanist*.

[3] Vezi Protoiereul Ioannis Romanidis, prof. universitar: *Religia este o boală neurobiologică, iar Ortodoxia e vindecarea ei*, în cartea sa: *Teologia dogmatică și simbolică a Bisericii Ortodoxe Sobornicești*, vol. I, Edit. P. Purnaras, Tesalonic, 1999 (ed. a IV-a).

După cum observă părintele Theodoros Zisis, profesor al Facultății de Teologie din Tesalonic, *Assisi este un regres, ne duce în epoca dinainte de Hristos, este Galileea neamurilor, pământul lui Zavulon și pământul lui Neftalim, unde, potrivit Evangheliei, existau și se întâlneau numeroase religii și numeroase culturi – un model pan-religios și multicultural ca cel pe care îl edifică astăzi corifeii Noii Ere, având ca pârghie în domeniul religiei Vaticanul, iar ca șef religios al planetei pe Papa*[4].

Obiecții

Printre obiecțiile care s-ar putea formula față de dialogurile interreligioase așa cum se fac ele astăzi se află și următoarele:

1. Există o lipsă de transparență. Nu numai simplii credincioși, nici clericii și nici episcopii ortodocși nu sunt informați cu privire la ceea ce se întâmplă și la hotărârile care se iau în cadrul acestor întâlniri. Problemele dialogului sunt lăsate în seama câtorva *tehnocrați ai dialogurilor,* care în cele mai multe cazuri nu sunt reprezentativi, din păcate, pentru trupul Bisericii și pentru conștiința lui de sine.

2. Există o **lipsă de sobornicitate** reală. Participarea Bisericilor Ortodoxe la dialogurile interreligioase a fost hotărâtă la *Congresele Panortodoxe* de la Rodos (1961, 1963 și 1964) și de la Chambésy în Elveția (1968 și 1976). S-a spus că aceste hotărâri vor fi supuse judecății Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe, care urmează să se întrunească. Totuși, sincretismul

[4] În *Orthodoxos Typos,* 8 februarie 2002.

interreligios avansează în ritm galopant, fără să aștepte hotărârile Marelui Sinod. De altfel, este cunoscută critica pe care a făcut-o profesorul Ioannis Karmiris modelului de luare a hotărârilor la cel de-al III-lea Congres Presinodal Panortodox de la Rodos, la care a și luat parte. La acest al III-lea Congres și la celelalte Congrese Presinodale, hotărârile s-au adoptat nu în urma unei proceduri transparente, ci aproape hoțește[5].

3. Recunoașterea celorlalte religii ca drumuri spre mântuire are ca rezultat efectiv **desființarea propovăduirii pocăinței**, atât timp cât adevărul și rătăcirea coexistă armonios. Acest fapt duce la **desființarea misiunii Bisericii**, întrucât în locul propovăduirii pocăinței ni se pune în față *marea idee* a mărturiei comune a religiilor cu scopul de „a sluji omului".

4. Întrucât cei ce poartă astăzi dialogurile din partea ortodocșilor „amnistiază" islamul și celelalte religii, nu ar fi consecvent din partea lor – cu atât mai mult(!) – să „amnistieze" și vechile erezii creștine? Dacă îl „amnistiem" pe Mahomed, de ce să nu-i „amnistiem" și pe Arie, pe Macedonie ș.cl.? Ereziile cele noi (papismul și protestantismul) au fost, desigur, „amnistiate" deja, întrucât sunt privite ca *Biserici surori.*

5. În dialogurile acestea ca și în cele intercreștine, nu se discută cele ce ne despart, ci cele ce ne „unesc". Așa cum a punctat fericitul părinte Epifanie Teodoropulos referindu-se la dialogul nostru cu papistașii, metodologia și problematizarea acestui dialog este vicleană. La Sinoadele Ecumenice (și în orice

[5] Vezi Arhim. Spiridon Bilalis, *Ortodoxia și Papismul,* vol. 2, p. 360.

dialog dintre părţi între care există diferenţe), se discută cele ce despart – de altfel tocmai pentru aceasta are loc dialogul – nu cele ce unesc.

Există un plan?

Se pare totuşi că există un anumit plan, căruia şi serveşte metodologia vicleană a dialogurilor. *Mama spirituală* a Noii Ere, Alice Bailey, cel de-al treilea Preşedinte al *Societăţii Filosofice* (moartă în 1949), se referă pe larg încă din 1947, în cartea sa *Problemele Omenirii*, la necesitatea colaborării între religii în vederea apariţiei *noii religii universale*, pe care – potrivit lui Bailey – *nimic nu poate s-o preîntâmpine*[6].

Aşa cum lesne poate înţelege cineva, dialogurile interreligioase, aşa cum sunt ele realizate, nu răspund unei căutări spontane a trupului Bisericii, unei ieşiri pline de dragoste către ceilalţi, făcută pentru a da mărturia lui Hristos, ci este vorba de o practică impusă din exterior şi de sus. Faptul că se depun eforturi pentru întrebuinţarea religiilor în slujba altor ţeluri (politice, geostrategice, ale Noii Ordini) se vădeşte mai cu seamă după evenimentele care s-au petrecut în Statele Unite pe 11 septembrie 2001. În acest cadru, există o strânsă împletire şi cu alte activităţi paralele, cu alte organisme şi foruri (de exemplu, simpozioanele ecologiste interreligioase ş.a.).

[6] Alice Bailey, *Problemele omenirii*, p. 115.

Contra-obiecţii şi combaterea lor

1. Există, fără îndoială, argumentul că toate acestea (dialoguri, întruniri) se fac pentru că „vremurile o impun". Epoca noastră, se zice, este epoca dialogului. Nu putem respinge dialogul. De altfel, se spune: *Dialogăm doar, nu ne schimbăm credinţa.*

Desigur, Biserica niciodată nu a respins şi nu respinge dialogul cu cei care îl caută cu bună-credinţă. Dialogul pastoral – mai ales la nivel personal – cu cei de alte confesiuni şi de alte religii, care doresc să cunoască Ortodoxia, a fost întotdeauna una dintre priorităţile păstorilor ortodocşi care pot face faţă unei asemenea lucrări. Problema este că dialogurile intercreştine şi interreligioase de astăzi nu se încadrează aici, ci – precum am spus deja – sunt impuse din exterior şi de sus. În mod firesc, se nasc unele întrebări importante şi întemeiate: Cine sunt cei ce reprezintă Biserica Ortodoxă la dialogurile acestea şi de ce cugetare sunt animaţi? Care sunt criteriile şi premizele pe temeiul cărora se desfăşoară dialogurile? Sunt ortodoxe ori sunt cumva alterate? Slujesc scopurilor Bisericii sau nu?

Dat fiind că pentru noi, ortodocşii, Biserica este reprezentată în modul autentic de către sfinţi, va trebui să vedem ce au făcut în împrejurări similare sfinţii.

Sfântul Grigorie Palama – pe care în chip rău îl invocă cei ce poartă astăzi dialogurile din partea ortodocşilor –, dialogând cu turcii în condiţii de grea robie, n-a şovăit să spună adevărul şi să le înfiereze

rătăcirea, punându-și astfel viața în primejdie. Astăzi însă mai spunem adevărul? Îl mărturisim pe Iisus Hristos Cel Răstignit sau ne conformăm după duhul acestei lumi?

Negreșit, argumentul *vremurile cer aceasta* nu este teologic, ci lumesc. Adaptarea Bisericii și folosirea de către ea a posibilităților pe care le prezintă fiecare epocă trebuie să aibă întotdeauna drept criteriu nealterarea conținutului învățăturii sale. Astfel, sunt puse hotare dincolo de care nu se poate și nu se cuvine să se treacă. Principala noastră problemă este astăzi nerespectarea acestor hotare de către noi înșine.

2. Se știe că puternicii acestei lumi fac presiuni și pentru unificarea religioasă în cadrul Globalizării nivelatoare. Din împotrivirea noastră la aceste presiuni se va vădi calitatea noastră morală și religioasă și dragostea noastră pentru Hristos. În anii robiei turcești presiunea era cumva mai mică? Atunci exista și spânzurătoarea, care nu mai există astăzi. Așadar, de ce n-au cedat atunci ortodocșii în fața presiunilor? Oare ar trebui să cedăm noi astăzi? De ce să nu ne ținem și noi de poziția unui Sfânt Maxim Mărturisitorul sau a unui Sfânt Grigorie Palama? De ce să schimbăm cele pe care aceia ni le-au predanisit? Nu cumva suntem mai sfinți sau mai înțelepți decât aceștia? Întrebarea care se pune este vitală: de ce Biserica n-a adoptat vreme de două mii de ani aceste practici nou-apărute? De ce Sfinții Apostoli și mucenicii din toate veacurile nu au făcut, în loc să fie târâți înaintea judecății tiranilor și duși la mucenicie, întâl-

niri și consfătuiri interreligioase cu reprezentanții religiilor de atunci?

Ar mai fi existat astăzi Ortodoxia dacă Sfinții ar fi aplicat atunci practica contemporană a dialogurilor intercreștine și interreligioase? Oare nu îi interesa pe Sfinți binele omenirii, pacea ș.a.m.d.? Pe de altă parte, să ne spună apărătorii dialogurilor: Care dintre cei de altă confesiune sau de altă religie s-au apropiat de Ortodoxie și au îmbrățișat-o în urma acestor întâlniri și dialoguri? Cei care devin ortodocși astăzi în străinătate fac aceasta fiindcă au cunoscut vreun Stareț luminat de Dumnezeu sau fiindcă au citit o carte precum *Filocalia*, și nu fiindcă au fost influențați de dialoguri. Duhul care domnește la dialogurile intercreștine și interreligioase nu doar că nu ajută, ci și împiedică venirea cuiva la Ortodoxie.

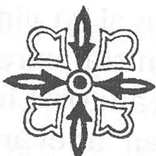
3. Deoarece efortul de promovare a sincretismului intercreștin și interreligios își pune de obicei masca iubirii, ar trebui să subliniem că tocmai poziția Părinților, care rămâne în Adevărul credinței și care îl arată cu durere, cu dragoste și cu discernământ celor aflați în afara Bisericii, este cu adevărat poziția iubitoare de oameni, fiindcă îl ajută în mod real pe omul rătăcit să-și vină în fire și să vină la pocăință, în timp ce cealaltă – cea umanistă, care se folosește de lozinca dragostei, îl lasă neajutorat în boala sa.

De altfel, dragostea adevărată, care este rod al Sfântului Duh, este însoțită întotdeauna de Adevăr, Care este Hristos Însuși. Altfel, nu este vorba nici de dragoste adevărată, nici de Adevăr.

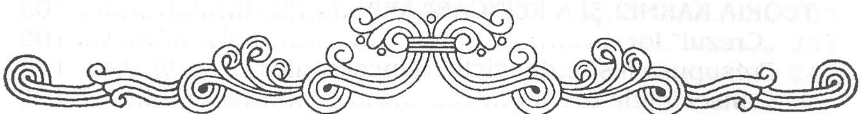
Concluzii

În concluzie, am spune că nu ne temem de dialogul cu cei de altă confesiune și de altă credință, dar se cuvine să respectăm hotarele pe care le-au pus Părinții Bisericii prin hotărârile Sfintelor Sinoade ale Bisericii și prin scrierile lor. Este nevoie să pășim – mai ales cei ce reprezintă Biserica Ortodoxă – pe terenul tare al Predaniei Ortodoxe a Sfinților Părinți și să nu devenim unelte care slujesc în mod conștient sau chiar și fără voie unor scopuri rele.

Acest teren tare a fost descris încă de acum două mii de ani de către ucenicul dragostei, Evanghelistul Ioan Teologul, în următoarele cuvinte: *Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume. În aceasta să cunoașteți duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu. Și orice duh, care nu mărturisește pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum este chiar în lume*[7].

[7] *I Ioan* 4, 1-3.

CUPRINS

PROLOG 7
ÎN LOC DE PREFAȚĂ 10

ASCEZA ÎN MONAHISMUL ORTODOX ȘI PRACTICILE NECREȘTINE **13**
- De când există asceza 16
- Din care pricină a apărut asceza 17
- Consecințe 19
- Asceza ortodoxă nu este o tehnică 20
- Înfruntarea problemei 29

ACȚIUNILE SISTEMATICE ALE NOILOR EREZII **31**
- Ce crede scientologia? 36
- Morala scientologică în practică 44
- Bibliografie 53

EREZIILE CONTEMPORANE – O ADEVĂRATĂ AMENINȚARE **55**
- Motivele 58
- În căutarea sensului vieții 60
- Noua Eră (New Age) 62
- Obiectivele Noii Ere 68
- Caracterul antihristic al Noii Ere 71
- Mesajele „Noii Ere” 75
- Vechea minciună a autoizbăvirii 77
- Amenințarea ereziilor contemporane 81
- Ce trebuie să facem? 82

EREZIILE DE CURÂND APĂRUTE – O LOVITURĂ DATĂ ORTODOXIEI ȘI DEMOCRAȚIEI **87**
- Instituțiile democratice 90
- Definirea fenomenului 91
- Dependența totală 93
- Sâmburele tare al Noii Ere 96
- Corporații cu denumire falsă 97
- Manipularea celor care cugetă împotrivă 98
- Drepturile omului 101

TEORIA KARMEI ŞI A REÎNCARNĂRII 105
„Crezul" lor 109
Presupusa ieşire din ciclul reîncarnărilor 114
Consecinţele teoriei 116
Combaterea acestei teorii 123
Concluzii 131

YOGA ŞI MEDITAŢIA 133
Asceza creştină 135
Presupusele asemănări 137
Poziţia ortodoxă 140
Pocăinţă şi smerenie 144

PANRELIGIA, NOUA ORDINE A LUCRURILOR PE PLAN RELIGIOS 149
Convocarea religiilor 153
Ce crede panreligia 155
Tactica panreligiei 162
Concluzii 165

MONAHISMUL ORTODOX ŞI SINCRETISMUL 167
Sincretismul interreligios 172
Poziţia Bisericii Greciei 179
Sincretismul intercreştin 180
Consiliul Mondial al Bisericilor 183
Consecinţe – Roade 187
Lipsa de informare şi de concordanţă în Biserică 189
Poziţii ortodoxe 190

STRĂDANIA EREZIILOR DE A PERVERTI IDENTITATEA NOASTRĂ NAŢIONALĂ ŞI RELIGIOASĂ 193
Partea teoretică 196
Partea practică 204
Ruperea de Biserică 213
Abordarea problemei 218

CREŞTINII ÎN FAŢA NOII ERE 223
Rădăcinile Noii Ere în astrologie şi ocultism 226
Ce este Noua Eră? 226
Ce crede Noua Eră? 227
Scopurile Noii Ere 228
Tactica Noii Ere 231
Concluzii 233
Poziţia creştinilor 233

CĂTRE O RELIGIE UNIVERSALĂ? 237
Consecinţele 241
Obiecţii 242
Există un plan? 244
Contra-obiecţii şi combaterea lor 245
Concluzii 248

La editura noastră au apărut:

- **„Epistole"**, *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Starețul Hagi Gheorghe Athonitul"**, *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Sfântul Arsenie Capadocianul"**, *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Părinți aghioriți"**, *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Cuviosul Iosif Sihastrul"**, *Monahul Iosif Vatopedineanul*
- **„Crâmpeie de viață"**, *Arhim. Epifanie Teodoropulos*
- **„Familiei ortodoxe, cu smerită dragoste"**, *Arhim. Epifanie Teodoropulos*
- **„Fericitul Iacov Țalikis"**, *prof. Stelian Papadopulos*
- **„Patriarhii sau Pământul Canaanului"**, roman religios
- **„Cu durere și dragoste pentru omul contemporan"** (Vol. 1), *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Trezire duhovnicească"** (Vol. 2), *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Nevoință duhovnicească"** (Vol. 3), *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos"**, *Arhim. Ignatie* – Sfânta Mănăstire Paraklitu
- **„Sfântul Nicolae Planas"**, *Monahia Marta*
- **„Fericitul Stareț Gheorghe Karslidis"**, *Monahul Moise Aghioritul*
- **„Starețul Varsanufie"**, (Sfaturi către monahi și omilii duhovnicești), *Mitropolitul Meletie de Nicopole*
- **„Cuviosul David «Bătrânul»"** – Mănăstirea Cuviosul David, Eubeea
- **Acatistul și Paraclisul Maicii Domnului**
- **Acatistul și Paraclisul Sfinților Ciprian și Iustina**
- **Carte de rugăciuni**
- **„Gândurile și înfruntarea lor"**, *Ierom. Benedict Aghioritul*
- **„Patimile și vindecarea lor"**, *Ierom. Benedict Aghioritul*
- **„Parastasele și folosul lor"**, *Ierom. Benedict Aghioritul*
- **„Jertfă pentru viață"**
- **„Părintele Paisie mi-a spus"**, *Atanasie Rakovalis*
- **„Viața de familie"** (Vol. 4), *Cuviosul Paisie Aghioritul*
- **„Bătrânul Arsenie Pustnicul"**, *Monahul Iosif Dionisiatul*

- **„Stareţul Efrem Katunakiotul"**, *Ierom. Iosif Aghioritul*
- **„Povăţuire către pocăinţă – Îndreptar de spovedanie"**, *Arhim. Atanasie Anastasiu*
- **„Karyes – Colina Sfinţilor" (Sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina)**, *Vasiliki Rallis*
- **„Sfaturi duhovniceşti ale unui stareţ de la Optina"**
- **„Ecumenismul"**, *Sfânta Mănăstire Paraklitu*
- **„Tâlcuirea Sfintei Liturghii"**, *Sfântul Nicolae Cabasila*
- **„Viaţa Cuviosului Paisie Aghioritul"**, *Ierom. Isaac Aghioritul*
- **„Stareţul Haralambie – Dascălul Rugăciunii minţii"**, *Monahul Iosif Dionisiatul*
- **„Mersul la Biserică"**, *Sfânta Mănăstire Paraklitu*
- **„Cele două extreme"**, *Arhim. Epifanie Teodoropulos*
- **„Pocăinţa"**, *Sfânta Mănăstire Paraklitu*
- **„Sfânta Nina cea întocmai cu apostolii"**, *Sfânta Mănăstire Paraklitu*
- **„Ortodoxia: nădejdea popoarelor Europei"**, *Arhim. Gheorghe Kapsanis*
- **„Ca aurul în topitoare"**, *Anastasie Malamas*
- **„Despre purtarea crucii"**, *Sfântul Teofan Zăvorâtul*
- **„Ereziile contemporane – o adevărată ameninţare"**, *Părintele Arsenie Vliangoftis*

În Colecţia Muzică Bizantină au apărut:

- **Buchet muzical athonit – Sfânta Liturghie** – Vol. 1
- **Buchet muzical athonit – Vecernia** – Vol. 2
- **Buchet muzical athonit – Utrenia** – Vol. 3
- **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Slujba Învierii**
- **Buchet muzical athonit – Polieleele** – Vol. 4
- **Buchet muzical athonit – Anastasimatarul** – Vol. 5
- **Slujba Sfântului Acoperământ**
- **Prohodul Domnului** – *de Părintele Nectarie Prodromitul*
- **Buchet muzical athonit – Psaltirionul** – Vol. 6

Vor apărea:

- **Buchet muzical athonit – Doxastarul (I)** – *de Petru Filantidis – Vol. 7*
- **Buchet muzical athonit – Doxastarul (II)** – *de Petru Filantidis – Vol. 8*

Centru de difuzare:
Editura «Evanghelismos»
București, Str. Pridvorului nr. 15,
Bl. 12, Sc. A, Ap. 1, Sector 4
Tel. 021 / 331 10 22; 0722 690 272

Imprimat la **Gutenberg**
Tel.: 021 345 09 26; 345 09 27

Deoarece efortul de promovare a sincretismului intercreştin şi interreligios îşi pune de obicei masca iubirii, ar trebui să subliniem că tocmai poziţia Părinţilor, care rămâne în Adevărul credinţei şi care îl arată cu durere, cu dragoste şi cu discernământ celor aflaţi în afara Bisericii, este cu adevărat poziţia iubitoare de oameni, fiindcă îl ajută în mod real pe omul rătăcit să-şi vină în fire şi să vină la pocăinţă, în timp ce cealaltă - cea umanistă, care se foloseşte de lozinca dragostei, îl lasă neajutorat în boala sa.
(Părintele Arsenie Vliangoftis)

Vai acelora care se întinează cu blasfemiatorii eretici! Vai acelora care batjocoresc Dumnezeieştile Scripturi! Vai de cei câţi murdăresc sfânta credinţă cu eresuri sau încheie vreo înţelegere cu ereticii! Atunci, la a doua venire a Domnului, se va cere de la fiecare din noi mărturisirea credinţei şi unirea Botezului. Şi dacă am păstrat credinţa curată de orice eres şi pecetea neştearsă şi haina neîntinată... Se cuvine ca toţi cei ce se apropie de Dumnezeu şi vor să se învrednicească vieţii celei veşnice, să păzească mai înainte de toate Credinţa Ortodoxă neîntinată. Dar nu trebuie să fie trădată nepreţuita comoară a credinţei nici în schimbul dobândirii vreunei vrednicii, nici pentru linguşirile ocârmuitorilor, nici pentru a evita frica de ei.
Sfântul Efrem Sirul

Există mulţi oameni care nu cunosc răspunsurile Ortodoxiei la problemele existenţiale ale omului, însă au o intenţie bună. Alţii, negustând hrana duhovnicească sănătoasă a Bisericii, nu pot să o recunoască pe cea otrăvită a ereziilor şi să se păzească, astfel, de ea. Dacă vom cunoaşte, dar mai ales dacă vom trăi Ortodoxia în sânul Bisericii, atunci viaţa noastră va fi o predică vie, un răspuns la provocarea ereziilor şi o soluţie pentru ieşirea din înfundăturile create de ele. Iar dacă, în paralel cu trăirea credinţei, a etosului nostru bisericesc, vom fi şi informaţi asupra problemelor pe care le creează ereziile, îi vom putea sensibiliza şi informa pe oameni şi vom putea aduce lumina lui Hristos la *cei ce stau în latura şi-n umbra morţii*. Aceşti oameni pot fi vecinii sau colegii noştri şi avem datoria să-i ajutăm.
Prea Cuviosului Părinte Arsenie Vliangoftis

În primele veacuri ale creştinismului creştinii adevăraţi înfruntau prigoane din partea împăraţilor păgâni. Astăzi creştinii adevăraţi înfruntă o nouă provocare din partea vrăjmaşului : răspândirea falselor învăţături de către sectele care se înmulţesc în proporţie geometrică.
Părintele Arsenie Vliangoftis prezintă cu exactitate ştiinţifică pericolele venite din partea falşilor învătători, promotori ai Scientologiei, Globalizării, Noii Ordini a Lucrurilor, sincretismului religios şi care nu sunt decât nişte unelte în mâna diavolului ce *umblă răcnind, căutând pe cine să înghită (I Petru 5, 8)*
Este de datoria fiecărui creştin să le cunoască pentru a-L putea mărturisi pe Hristos Cel Adevărat.
Editorul